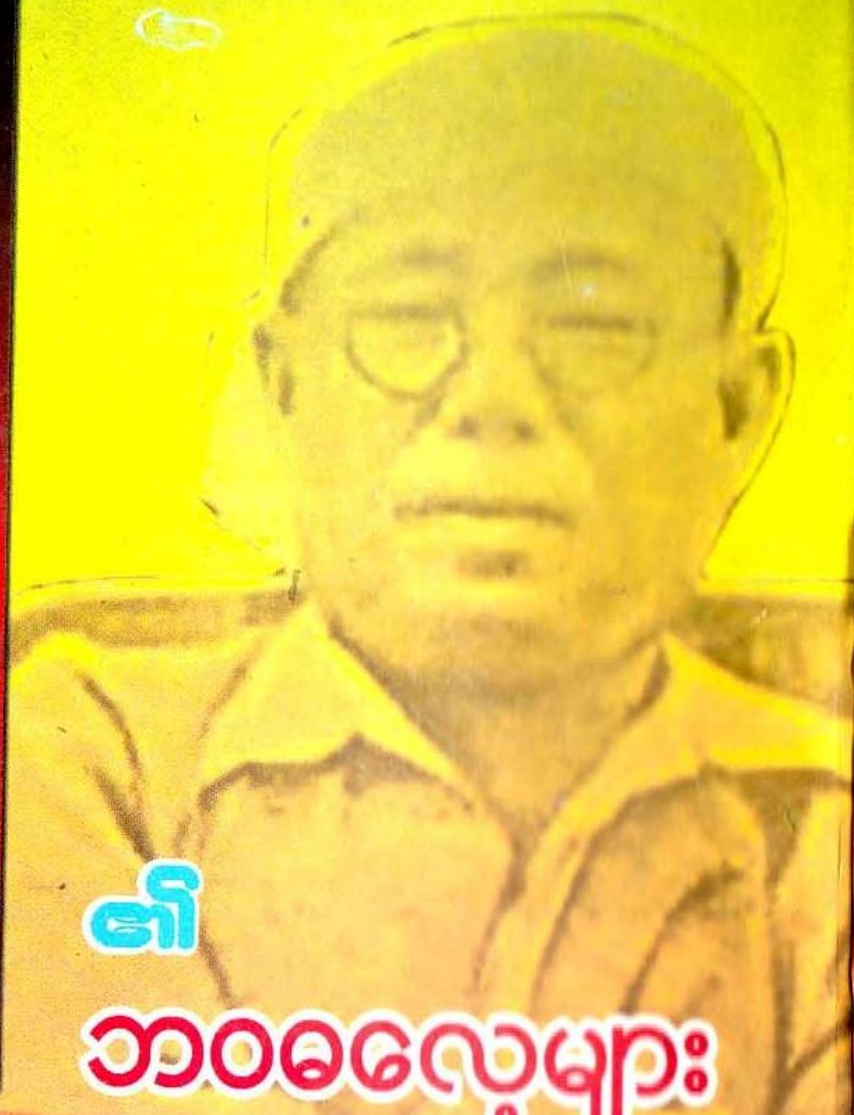

ရာ
ကြီး
ပိ
မိုး
နင်း

၏
ဘဝဓလေ့များ

သုံးဆယ်ထိန်တင်ဖြင့်

ရာကြီးပိမိုးနင်း၏ဘဝဓလေ့များ သုံးဆယ်ထိန်တင်ဖြင့်

ရာကြီးပိမိုးနင်း

၏

ဘဝဓလေ့များ

သုံးဆယ်ထိန်တင်ဖြင့်

ဆရာကြီးပီမိုးနင်း

၏

ဘဝဓလေ့များ

သုံးဆယ့်ထိန်တင်မြင့်

ရွှေသဗ္ဗာဓာဗောဓေ

တိုက်(၄၇၂)၊ အခန်း(၂၀၂)၊ ရာဇာဓိရာဇ်အိမ်ရာ၊

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၉၄၉၅၀၈၆၈၂၊ ၀၉ ၃၁၀၃၉၈၈၅

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စီစဉ်သူ	- ကိုသက်မော်ဦး (သာယာဝတီ)
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးဝင်းသူရလွင်၊ (အိပ်မက်အသစ်စာပေ) ၃၈ (၃)လွှာ၊ ၁၅၃လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်။
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဒေါ်ခင်စန္ဒာတင် ဇွဲမာန်သစ်ပုံနှိပ်တိုက် ၂၀၄၊ (၃၉)လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။
ထုတ်ဝေသည့်ကာလ	- ၂၀၁၃ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်	- (ပထမအကြိမ်)
အုပ်ရေ	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- (၁၂၀၀)ကျပ်
ဖြန့်ချိရေး	- ရွှေသစ္စာစာပေ တိုက်၄၇၂၊ အခန်း(၂၀၂) ရာဇာဓိရာဇ်အိမ်ယာ၊ ဗိုလ်တထောင်။

၀၉-၄၉၅၀၈၆၈၂၊ ၀၉- ၃၁၀၃၉၈၈၅

မာတိကာ

(၁) ဇာတိချက်ကြွေမွှေးရပ်မြေနှင့်ယိုးဒယားသို့ခြေလျင်ခရီး	၇
(၂) မဟာတ်မခံစိတ်နှင့်ပြည်မြို့သို့ထွက်ခွာလာခြင်း	၂၁
(၃) အင်္ဂလိပ်စာတတ်ကျွမ်းမှုနှင့်ရှေ့နေကြီးမိသားစု	၃၃
(၄) အင်္ဂလိပ်စာပြဆိုရာပီမိုးနင်းနှင့်ဇနီးသည်မေ	၄၆
(၅) ငါ့လှေငါထိုး ဟင်္သာတရောက်ရောက်	၅၁
(၆) ဓမ္မိသွားခရီးသည်နှင့်ဖူးစာရင်	၅၈
(၇) လယ်တီဆရာတော်ဘုရား၏ပညာရိပ်တွင်ခိုလှုံခြင်း	၆၆
(၈) စိတ်တူကိုယ်မျှအိမ်ထောင်သည်ဘဝနှင့်ဆရာ	၇၂
(၉) မွေးရပ်မြေသို့ပြန်လာသောဆရာတို့ဇနီးမောင်နှံ	၈၁
(၁၀) သာယာဝတီအရေးပိုင်မင်းနှင့်ပီမိုးနင်း	၈၇
(၁၁) ခရမ်း-သုံးခွရောက် ပညာတတ်လယ်သမားကြီး	၁၀၀
(၁၂) ပညာတတ်စာရင်းငှားနှင့်ရိုးသားသောမိသားစုများ	၁၁၄
(၁၃) ရန်ကုန်ရောက် လက်တွေ့ကျလှ စာရေးဆရာဘဝ	၁၂၆
(၁၄) ဘိန်းစားဘဝခလေ့များနှင့်ဆရာ	၁၄၂
(၁၅) ဓာတ်ရထားကုလားနှင့်ဆရာတို့တူဝရီး	၁၆၁
(၁၆) ဝမ်းမဝတာဝနှင့်နာမည်ရစာရေးဆရာ	၁၇၄

(၁၇) ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ်ပိုက်ဆံကြီးကိုယ်တော်	၁၈၆
(၁၈) ရွှေရငွေရ အဂ္ဂိရတ်ဆရာကြီးပီမိုးနှင့်	၁၉၉
(၁၉) ဇာတ်ညွှန်းဒါရိုက်တာပီမိုးနှင့် စတန့်မင်းသား ကျော်စိုး	၂၀၅
(၂၀) အများအကျိုးကိုသာ လိုလားတဲ့ ပကာသနသမား မဟုတ်တဲ့ သဘာဝသမား ဆရာ	၂၂၂
(၂၁) ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေး၊ ကျန်းမာရေးနှင့် လမ်းလျှောက် ပုံပြင်စကား	၂၂၄
(၂၂) ကံအကြောင်းမလှတဲ့ဆရာ သရဏဂုံ ကိုယ်တိုင်တင် ကာသွား	၂၃၀

(၁)

ဇာတ်ချက်ကြွေမွေးရပ်မြေနှင့် ယိုးဒယားသို့ခြေလျင်ခရီး

သောတာပန်တို့သည် ဘဝအတွေ့အကြုံအမျိုးမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ဖြစ်သည်။ အထွေထွေသော ဘဝခရီးကြမ်းတည်းဟူသော မြစ်ကမ်းတောတောင် ကန္တာရတို့ကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ် ကျော်ဖြတ် ကျော်လွှားခဲ့ကြရသည်။ အမျိုးမျိုးသော ဆင်းရဲဒုက္ခတို့ကိုလည်း မချီတင်ကဲ အားခဲ၍ ခံစားခဲ့ကြရလေပြီ။ အလီလီသော ချမ်းသာသုခများကိုလည်း ခံစား စံစားရပေါင်းလည်း များခဲ့လေပြီ။ ထိုသို့ အမျိုးမျိုးအထွေထွေ ကြုံရသော ဘဝအခန်းခန်း၌ မှတ်တမ်းအဖြစ် စံထားထိုက်သော အချက်ကလေးများ၊ အကြောင်းအရာကလေးများ၊ အတုယူဖွယ်များ၊ ရှောင်ရှားသင့်ဖွယ်များ စသည်တို့ကိုလည်း တွေ့နိုင်ကြောင်း သတိမူမိကြပေမည်။

မှန်ပေသည်။ လူ့ဘဝ သို့မဟုတ် လူတို့၏ ဘဝဇာတ်ခုံသည်လည်း ထူးလှသည်၊ ဆန်းလှသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မမျှော်လင့်၊

မမျှော်မှန်း၊ မတွေးတောနိုင်သော အကြောင်းဖြစ်ရပ်များပင် ဖြစ်ပေါ်လာတတ်ကြသည်။

လောက သို့မဟုတ် လူ့ဘဝဖြစ်ရပ်သည် မည်မျှအံ့ဩဖွယ်ကောင်းပါသနည်း။ မည်မျှထူးကဲပါသနည်း စသည်ဖြင့် မေးခဲ့သော် အဆုံးအစမရှိနိုင်လောက်အောင် အခြေအနေ၌ ရှိသည်ပင်တည်း။ ကိန်းဂဏန်းအားဖြင့် ရေတွက်ခြင်းငှာ မကုန်နိုင်ချေ။ ထုထည်ပမာဏအားဖြင့်လည်း ပြရန်မရှိ။ အချိန်အားဖြင့် ပိုင်းခြားရန်လည်း မလွယ်ကူပေ။ လောက၏ လူ့ဘဝသည် အနန္တဖြစ်၍ ကြံဆခြင်းငှာ မဝံ့အောင်ပင် ဖြစ်စေတော့သည်။

သို့သော် လူသားတို့၏ဘဝဟာ သို့မဟုတ် မိမိတို့၏အစွမ်းဖြင့် ဆောင်ရွက်ရသော အကျိုးအမြတ်သည် အလွန်တန်ဖိုးရှိသော ရတနာပင် ဖြစ်သည်။ မှန်ပေသည်။ အဖြစ်မှန်၊ အကြောင်းမှန် အကျိုးမှန်မှရသော အတွေ့အကြုံ ဘဝမှတ်တမ်းသည် မိမိအတွက်လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးအတွက်လည်းကောင်း အကျိုးပြုစေနိုင်သည်။ ထိုအကျိုးပြုသောအချက်ကို မှတ်ရ၊ နာရ၊ လေ့လာရ၊ ကြားရ၊ လက်တွေ့ကျင့်သုံးရပါက မြော်မြင်နိုင်သောဉာဏ်ကို လက်တွေ့ရပေမည်။ သူတစ်ပါး၏ ဘဝဖြစ်တွေကိုဖြစ်စေ၊ မိမိ၏ဘဝဖြစ်တွေကိုဖြစ်စေ တစ်ဆင့်စကားဖြင့် သူတစ်ပါးတို့အား ပြောကြားသင့်သည်။ နာကြားသူတို့အဖို့အကျိုးဖြစ်၍ ဘဝတန်ဖိုးကို နားလည်နိုင်ပေသည်တကား။

သို့ကြောင့် ဆရာပီမိုးနင်း၏ဘဝအကြောင်းကို လေ့လာ၍ ရသမျှကို တစ်ဆင့်ဖောက်သည်ချလိုက်ပါသည်။

‘ဥက္ကံ သုံးဆယ်၊ အပျိုတွေချောပါတဲ့ လှိုင်ဘောလယ်’ ဟူသောစာဆိုအချို့ရှိသည့်အတိုင်း လှိုင်သုံးနယ်အပါအဝင် သုံးဆယ်

မြို့ အနောက်ခပ်ယွန်းယွန်းအရပ်၊ ရွာမရွာတွင် ဆရာပီမိုးနင်းကို မွေးဖွားခဲ့လေသည်။

ဦးဥတ္တမဆရာတော်၏ မယ်တော်သည် ဦးဥတ္တမဆရာတော် အလောင်းအလျာ သန္ဓေစဉ်က အိမ်ရှေ့တွင် ဥက္ကာကြယ်ကြီးတစ်လုံး ကြွေကျ၍ လူသူပရိသတ်တို့ လာရောက်ဝိုင်းအုံလျက် ကြည့်ရှုကြသည်ဟု အိပ်မက်မြင်သည်။ ထင်ပေါ်ကျော်စောလတ္တံ့သော လူပညာရှိ၊ ရဟန်းပညာရှိ လူစွမ်းကောင်း ထူးချွန်သောလုပ်သားကောင်း စသည်တို့ကို မွေးဖွားမည့်မိခင်သည် ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည့်အချိန်၌ ထူးဆန်းသောအိပ်မက်တစ်ခုခုတို့ မြင်မက်ရိုးဓမ္မတာရှိသည်ဟု သူဟောင်းတို့ ပြောဖူးသည်။ သို့သော် ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းတွင် ဤကဲ့သို့ မဖြစ်ချေ။ ယခု ဆရာပီမိုးနင်း၏မိခင်သည် ပဋိသန္ဓေရှိစဉ်က ဆင်ဖြူလေးတစ်ကောင်ကို နို့တိုက်ရသည်ဟု အိပ်မက်ဖူးကြောင်း ဆရာပီမိုးနင်း၏ ညီ ဆရာကြီးဦးလူကားက တစ်ဆင့်စကား ပြောကြား၍ မှတ်သားရဖူးသည်။

မိခင်က မိမိသားများအား . . .

‘မိုးနင်းကို သန္ဓေရှိတုန်းက ငါ့မှာ ဆင်ဖြူငယ်ကို နို့တိုက်ရတယ်လို့ အိပ်မက်တယ်၊ ဒီကောင်ဟာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတော့ ရှိမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်ဟာ တိရစ္ဆာန်ကိုမြင်မက်ထားတဲ့အတွက် လိမ္မာမယ်တော့မထင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဆင်ဆိုတော့ သူထင်ရာသူလုပ်တတ်တဲ့သဘောလည်း ရှိမယ်၊ ငါ့သား မိုးနင်းဟာ သူ့စိတ်က ထင်ရင်တော့ သိကြားမင်းတားပေမယ့် ရမယ်မဟုတ်ဘူး၊ သူလုပ်ချင်တာ လုပ်မှာပဲ၊ ငါ့သား လူကားကို သန္ဓေရှိတုန်းကတော့ ငါက သခွားသီးစားရတယ်လို့ အိပ်မက်တယ်၊ ဒီကောင်ကြီးပြင်းလာရင် အေးအေးချမ်းချမ်းပဲနေရ

ဟု ပြောခဲ့ဖူးကြောင်း သိရသည်။

မှန်ပေသည်။ ဆရာပီမိုးနင်းသည် လေးငါးခြောက်နှစ် အရွယ်က ရွာမတွင် သုံးဆယ်ချောင်းကမ်းပါး၌ ညီငယ်များကို ထိန်း နေစဉ် ချောင်းထဲ၌ ရေကူးနေသောလူများကိုမြင်၍ ရေကူးလိုစိတ် ပေါ်လာသည်။ ရေကူးနေသူများအား ကျွန်တော်လည်း ရေကူးမယ်ဟု ပြောသည်။ ‘ရေနက်တယ်၊ မင်း ဆင်းမကူးနဲ့’ ဟု ပြောသော်လည်း ‘ကျွန်တော်ကူးရင် ရပါတယ်’ ဆို၍ ရေထဲ ခုန်ချကူးလေသည်။ ရေ မကူးတတ်၍ရေနစ်ရာ ဝိုင်း၍ဆယ်ရသောဟူသတတ်။

ဆရာပီမိုးနင်း ကလေးဘဝ၌ ရေနစ်ခဲ့ဖူးသော ချောင်းအကွေ့ နေရာကို ဆရာအသက်ရှင်စဉ်က ဆရာ၏တူအရင်း ပန်းချီဆရာ ဦးအုန်းခင်အား ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်က စာရေးဆရာများ အသင်းသည် ဗီဿနီးသို့ လေ့လာရေးခရီးထွက်ကြသောအခါ သုံး ဆယ်မြို့သို့ ခေတ္တစင်ရောက်၍ ပီမိုးနင်း၏ ဇာတိချက်ကြွမြေ ရွာမရွာ သို့ သွားရောက်လေ့လာကြသေးသည်။ စာရေးဆရာအသင်းမှ စာရေး ဆရာများကို ပန်းချီဦးအုန်းခင်က ပီမိုးနင်း၏ ချက်မြှုပ်မြေနေရာ ငှက်ပျောတော၊ ရေနစ်ခဲ့သော ချောင်းကွေ့နေရာများကို လိုက်လံပြသ ခဲ့ပါသေးသည်။

(ဆရာပီမိုးနင်း၏ အမည်အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ စာပေ လောက၌ သိပြီးဖြစ်ကြခြင်းကြောင့် ချန်လှပ်ထားခဲ့ပါသည်။)

ဆရာပီမိုးနင်းသည် နေ့စဉ် ညီငယ် ညီမငယ်များကိုသာ ထိန်းကျောင်းနေရသဖြင့် ဘဝကို ပြီးငွေ့လာသည်။ နေ့ခင်းနေ့လယ် ငှက်ပျောပင်ရိပ်တွင် သားချင်းများ၏အဝတ်အစား စသည်များကို အပြာစေ ဖွပ်လျှော်ပေးရသောဟူ၏။ အစစအရာရာတွင်လည်း သူက အကြီးဖြစ်နေ၍ သူ့သာလျှင် မိဘများက ခိုင်းစေလေသည်။ နေ့စဉ်နှင့်

အမျှ အလုပ်လုပ်ကိုင်ရသဖြင့် မပျော်ပိုက်ဘဲ ဖြစ်လာသည်။ တစ်နေ့ တွင် ငှက်ပျောရုံအောက်၌ အဝတ်လျှော်နေစဉ် ...

“ငါ ဒီလိုနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ လယ်ထဲနဲ့ ဒီကလေးတွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေရမှာပဲ၊ ဒီထက်ကောင်းတဲ့နေရာကို ငါ သွားမှဖြစ်မယ်”

ဟု တွေးတောကြံဆမိသည်။ နောက်များမကြာမီပင် ပီမိုးနင်း သည် ငှက်ပျောရုံအောက်တွင် အဝတ်ဖွပ်နေစဉ် မိဘများမသိအောင် တိတ်တဆိတ် အိမ်မှ ဘိုးအေဘွားအေများရှိရာ သုံးဆယ်မြို့လယ်မှ ဘုရင်ကျီဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ထွက်ပြေးလာသည်။ ဘိုးဘွားများ ကလည်း မြေးမောင်မိုးနင်းအား ဘုရင်ကျီဘုန်းတော်ကြီးထံ အပ်နှံ၍ ကျောင်းထားပေးသည်။ နောက် မိဘများပါ ဘိုးဘွားများရှိရာသို့ ပြောင်းရွှေ့လာကြသည်။ ဆရာသည် အသက်အတော်ရင့်ပြီး ၁၀ နှစ်၊ ၁၁ နှစ်သားလောက်မှ ကျောင်းနေရကြောင်း သိရ၏။ သို့သော် ဉာဏ်ထက်မြက်၍ အတတ်မြန်လွယ်သည် ဖြစ်လေသည်။

“ငှက်ပျောပင်၊ ငှက်ပျောရုံတွေကိုမြင်တိုင်း ငါ့ဘဝကို သတိရ မိတယ်၊ ငါငယ်ငယ်က ငှက်ပျောပင်အောက်မှာ အဝတ်ဖွပ်နေရင်း စိတ်ကူးရပြီး ထွက်ပြေးခဲ့တယ်၊ ငှက်ပျောပင်ဟာ ငါ့ဘဝအစပဲ”

ဟု ဆရာက သူ၏တူ ဦးအုန်းခင်အား ပြောပြဖူးကြောင်း မှတ်သားရသည်။ စာရေးသူ မကြာခင်က သွားရောက်ခဲ့စဉ်က ဆရာ ပီမိုးနင်း၏ ဇာတိချက်မြှုပ်မြေနေရာတွင် ငှက်ပျောရုံတစ်ရုံပင် တွေ့ခဲ့ သေးသည်။ ယခုအထိ ငှက်ပျောပင်က ဆရာ၏ မွေးရာအရပ်တွင် အဆက်မပြတ် ရှိနေပေသေးသည်။ ဆရာငယ်စဉ်က အဝတ်ဖွပ်နေ သောနေရာများ ဖြစ်လေရော့သလားဟုပင် တွေးမိသေးသည်။ သို့ သော် ယခင်ကအပင်များ မဟုတ်တော့ချေဟကား။

ဆရာကြီးငွေ့ညဒေါင်းကလည်း စာရေးဆရာများအသင်းနှင့်

၁၂ သုံးဆယ်ထိန်တင်မြင့်

မိသားစုသွားစဉ်က သုံးဆယ်တွင် ဟောပြောကြရာ၌ ...

“ကျွန်တော် မီးရထားနဲ့ သုံးဆယ်ကိုဖြတ်သွားတဲ့အခါ ငှက်ပျောပင်၊ ငှက်ပျောရုံတွေမြင်တော့ ဆရွာပီမိုးနင်းကို သတိရတယ်။ ဆရာရှိစဉ်က ... ငါဟာ ငှက်ပျောပင်အောက်က ထွက်ပြေးခဲ့တယ်။ ငါ့ဘဝကို ရုန်းကန်ခဲ့ရာ အမှတ်အသားပဲလို့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်”

ဟု ဂုဏ်ပြုစကားမိန့်ခဲ့ပါသေးသည်။

ဘုရင်ကျိဘုန်းတော်ကြီး ဖာသာပဲလဝါးက ပီမိုးနင်းအား ပညာသင်ကြားပေးသည်။ နောက် အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ဘုရင်ကျိကိုရင် ဝတ်ပေးသည်။ အင်္ဂလိပ်စာပေကို သင်ကြားပေးသည်။ ကျမ်းစာများကိုသင်သည်။ နောက် ဘုရင်ကျိဦးပဉ္စင်းအဖြစ် ဘုရင်ကျိဘာသာသာသနာ၌ ပြုလုပ်စေသည်။ ဦးပဉ္စင်းပီမိုးနင်းကို ပီနန်သို့ပို့၍ ခရစ်ယာန်ဘာသာ ကျမ်းဂန်ပဟုသုတများကို ဆည်းပူးစေသည်။

ပီနန်တွင် ဘုရင်ကျိကျောင်း၌ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားကိုသာ ပြောရသော်လည်း သင်ကြားရသောဘာသာမှာ လက်တင်ဘာသာဖြစ်သည်။ လောကီနှင့်ပတ်သက်သောစာပေကို မသင်ကြားရချေ။ လက်တင်ဘာသာနှင့် ရေးသားထားသော သမ္မာကျမ်းများကိုသာ သင်ရသည်။ အင်္ဂလိပ်စာပေကို သင်ကြားခြင်း လုံးဝခွင့်မပြု။ ဘုန်းတော်ကြီးက အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်သည်။ သို့သော် ပီမိုးနင်းက အင်္ဂလိပ်စာပေကို လွန်စွာသင်ယူလိုသည်။ ဘာသာစကားနှင့် ဘာသာစာပေကို ပီမိုးနင်းက သင်ယူလိုသောဆန္ဒ ပြင်းစွာရှိသည်။ သို့သော် ကျောင်းက သင်ခွင့်မပေးချေ။

ပီမိုးနင်းသည် ပြင်သစ်ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးထံမှ အင်္ဂလိပ်စာပေကို တိတ်တဆိတ် ဆည်းပူးသည်။ ဘုန်းကြီးမသိအောင် သင်ရသည်။ ကျောင်း၌ သင်ရန်နေရာ မရှိ အင်္ဂလိပ်စာပေကို သင်ရန်အတွက်

မဖြစ်ချေ။ သို့သော် အကြံကား မလျော့သေး။ ပြင်သစ်ဘုန်းတော်ကြီးနှင့်အတူ ပီမိုးနင်းသည် ကျောင်းမှ တစ်ခိုင်းသာသာခန့်ဝေးသော တောင်ကုန်းကလေးသို့ လမ်းလျှောက်သွားလေ့ရှိသည်။ ထိုတောင်ကုန်းလေးပေါ်၌ ဇရပ်ကလေးတစ်ဆောင် ရှိသည်။ ဦးပဉ္စင်းပီမိုးနင်းသည် လမ်းလျှောက်သွားသောအခါ၌ ဇရပ်ပေါ်တွင် ပြင်သစ်ဘုန်းတော်ကြီးထံမှ အင်္ဂလိပ်စာပေကို ခိုးကြောင်ခိုးငှက် သင်ကြားယူရသည်။ နေ့စဉ် ညနေပိုင်းတွင် လမ်းလျှောက်ထွက်၍ ဇရပ်ပေါ်မှာ စာသင်ကြားသည်။ စာအုပ်ကို ကျောင်းသို့ ပြန်မယူဝံ့ချေ။ ဇရပ်တစ်နေရာ၌ ငှက်၍ထားခဲ့ရသော ဟူ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ဆရာသည် အင်္ဂလိပ်စာပေကို ခက်ခက်ခဲခဲ သင်ယူရာမှ အင်္ဂလိပ်စာကို ထုံးလိုချေ။ ရေလိုနောက်နိုင်သောဘဝကို ရရှိခဲ့လေသည်။ လက်တင်ဘာသာကိုလည်း နိုင်နင်းစွာ တတ်မြောက်သည်။ ဤအကြောင်းကို ဆရာက မိမိတူရင်း ဦးအုန်းခင်အား ပြောပြခဲ့သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ သိရှိရခြင်းဖြစ်လေသည်။

နောက်တွင် ဆရာပီမိုးနင်းသည် ပီနန်၌ မပျော်ပိုက်၍ ပဉ္စင်းလူထွက်ပြီး ပြန်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း မိဘများအား အကြောင်းကြားပြန်သည်။ သုံးဆယ်ဘုရင်ကျိဘုန်းတော်ကြီးထံလည်း မိမိသည် ခရစ်ယာန်သာသနာ၌ မပျော်မွေ့နိုင်တော့သဖြင့် လူဝတ်လဲမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှိသေစွာ စာရေးအကြောင်းကြားသည်။ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးလည်း လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

မိခင်သည် ပီမိုးနင်း သုံးဆယ်သို့ ဆိုက်ရောက်မည့်ရက်တွင် သားကိုလူကားကို သုံးဆယ်မီးရထားဆိပ်သို့ သွား၍ကြိုစေသည်။ သားကိုလူကားမှာလည်း မိမိ၏အစ်ကိုကို မမှတ်မိတော့ချေ။ ငယ်စဉ်ကပင် ခွဲခွာသွားရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ မီးရထားဆိုက်ပြီး

ထွက်သွားသောအခါ ကိုလူကားသည် အစ်ကို့ကို ရှာ၏။ မတွေ့။ ခရီးသည်များလည်း အသီးသီး သွားကြလေကုန်ပြီ။ အစ်ကို့ကို လိုက်၍ရှာလျက်ပင်။ သို့သော် မီးရထားစကြိုပေါ်၌ ခေါက်တံခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်လိုက်၊ ရွာမရွာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက် လုပ်နေသော တရုတ်ကြီးတစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ ကိုလူကားက ရှာလေသည်။ မတွေ့ချေ။ ခက်ရချည်သေး။ သို့သော် တရုတ်ကြီးဟာ ရွာမဘက်တော့ လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် ဖြစ်နေသည်။ အစ်ကိုများ ဖြစ်နေရော့သလားဟု ထင်၍ ကိုလူကားက ...

“ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

မေးလေသည်။ ဆရာပီမိုးနင်းက ...

“ငါ ရွာသွားမလို့ အကြိုစောင့်တာ” လို့ ပြော၏။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့် သိလား”

ကိုလူကားက မေးသည်။ ထိုအခါ ...

“မင်း လူကားလား”

ဟုဆို၍ သူ၏လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကို ပေး၍ လိုက်လေသည်။ တရုတ်ဘောင်းဘီ၊ တရုတ်အင်္ကျီ၊ တရုတ်ဦးထုပ်များကို ဝတ်ဆင်ထားသည်မှာ မည်သူမျှ တရုတ်မဟုတ်ဘူးဟု မပြောနိုင်လောက်အောင် တူလေသည်။ ဆရာသည် သူ ကောင်းသည်ထင်သည်ကို လုပ်သည်။ ပတ်ခန်းကျင်ကို လျစ်လျူရှုတတ်သည်။ သူ၏ဆောင်ရွက်ချက်၊ ပြုမူချက် ဖြစ်မြောက်ရေးသာ အဓိက ဖြစ်လေသည်။

ဆရာပီမိုးနင်းသည် ပီနန်မှပြန်လာပြီး မိမိ၏မိဘအိမ်တွင်ပင် အေးအေးချမ်းချမ်း ခေတ္တနေထိုင်သည်။ မကြာမီ သုံးဆယ်ဘုရင်ကျီ ကျောင်းမှ ဆရာအား ဆရာအဖြစ် စာသင်ကြားပို့ချရန် ခေါ်ယူပြန်

သည်။ ဆရာသည် သုံးဆယ် အာစီအမ်ကျောင်းတွင် လက်တင်ဘာသာပြုဆရာအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေလေသည်။ စာဖတ်ရာတွင် ဆရာသည် အထူးဝါသနာစူးရှသူ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ညီဖြစ်သူ ကိုလူကားနှင့်အတူ ဘုရင်ကျီကျောင်းမှ အဆောင်တစ်ဆောင်တွင် ဘုန်းကြီးက နေရာချထားပေးသည်။ ယခုလက်ရှိ အာစီအမ်ကျောင်းဆောင်မြောက်ဘက် အစွန်ဆုံး အပေါ်ထပ်မှအခန်း ဖြစ်သည်ဟု ဆရာကြီးဦးလူကားက ပြသဖူးသည်။

ထိုအချိန်တွင် ညီဖြစ်သူမှာ ကျောင်းသားဖြစ်သည်။ အစ်ကိုမှာ ကျောင်းဆရာဖြစ်သည်။ ညီက ည ၁၀ နာရီအထိသာ စာဖတ် စာကျွက်သည်။ အစ်ကိုက ည ၃ နာရီပြန်နှစ်ချက်တီး၊ ၃ နာရီထိ စာဖတ်သည်။ အထူးသဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာပေများ၊ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုများကို ဖတ်ရှုလေ့ရှိသည်။

ဆရာကြီးဦးလူကား ပြောပြချက်အရကား ဆရာဖတ်ပြီးသော စာအုပ်များတွင် မျဉ်းသားချက်များ အလွန်များသည်ဟု သိရသည်။ ည စာဖတ်ပြီးသောအချိန်တွင် အိပ်ရာပေါ်၌ အလွန်အိပ်ခဲသည်။ စာဖတ်တော့လည်း ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ့၊ စာဖတ်ပြီးလျှင်လည်း ထိုပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ပင် အိပ်လေ့ရှိသည်ဟု သိရသည်။ စာပေနှင့်အနုပညာကို လွန်စွာမြတ်နိုးသည်။ အနုပညာဂီတ၌ ဆရာသည် ဝါသနာပါသော်လည်း ကျွမ်းကျင်စွာ မတတ်မြောက်ချေ။ အခြားသူများ အထူးသဖြင့် လူငယ်လူရွယ်များကို အလွန်အားပေးသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း အားလပ်သည်အချိန်ရတိုင်း အခါအခွင့်သင့်တိုင်း လေ့လာသည်။

သုံးဆယ်ဘုရင်ကျီ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် ဘုရားရှိခိုးသော အခါ အချို့ဓမ္မသီချင်းများကို ဝန်ပေးဖြင့် သီဆိုကြသည်။ ဆရာပီမိုး

နင်းက တစ်ခါတစ်ရံ စန္ဒရားကို ဝင်ရောက်တီးသည်။ တီးလုံးဖြင့် သီဆိုရသော ဓမ္မသီချင်းများပြီးလျှင် ဘုရားဝတ်ပြုသောသူများက လည်း ဘုရားရှိခိုးကြသည်။ ဘုန်းကြီးကလည်း ပရိသတ်များအား တရားဟောကြားသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဆရာပီမိုးနင်းသည် စန္ဒရား တွင် မြန်မာတီးလုံးတီးကွက်များကို လက်စမ်း၍ တီးနေတတ်သည်။ ဘုန်းကြီးနှင့် ပဉ္စင်းများကတော့ မသိချေ။ ဘုရားရှိခိုးနေသော မြန်မာ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးများနှင့် ဆွေမျိုးက သိကြသည်။ အရိပ်ပြု၍ လည်း သူမသိ၊ ချောင်းဟန်၍လည်း သူ နားမလည်၊ တီးပြတီးနေပေ သော ဟူ၏။ ဘုရားဝတ်ပြုပြီး ထွက်လာသောအခါ ...

“မိုးနင်းရယ် ... ကြည့်လုပ်ပါဦးဟ၊ ဘုရားရှိခိုးနေတုန်းများ အချိန်လေးဘာလေး ထားစမ်းပါဦး”

ဟုပင် ဆွေမျိုးမိဘများက ပြောထားရသတည်း။

ဆရာပီမိုးနင်းသည် စာပေနှင့် သူ၏ဗဟုသုတလေ့လာရေးမှ အပ တစ်ပါးသောအကြောင်းအရာများ၊ အရေးအရာများမှာ သူ့ အတွက် အရေးမပါလှ။ အစွဲအလမ်း၊ အယူသီးခြင်းလည်း မရှိချေ။ သဘာဝကျကျ တစ်နည်းအားဖြင့် ယခုခေတ်စကားဖြင့်ဆိုသော် သိပ္ပံ နည်းကျကျဖြစ်သော အကြောင်းအကျိုးဟူသမျှကို သူလက်ခံလေ သည်။ မည်သည့်ဘာသာမဆို သူလေးစားသည်။ မည်သည့်စာပေ မဆို၊ မည်သည့်အကြောင်းကိုမဆို လေ့လာသည်။ မှန်ကန်ချက် လက်တွေ့ တွေ့ရှိလာလျှင် လက်ခံကျင့်သုံးတတ်သောသဘောထား ရှိသည်။

ဘုရင်ဂျီဘုန်းကြီးဝတ်ကို ချွတ်၍ ပီနန်မှပြန်လာသောအခါ အမိ၌ ဒုတိယအိမ်ထောင်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပထွေးသည်လည်း ညံ့သူမဟုတ်ပေ။ မြန်မာစာပေ ပညာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဖခင်

ဘက်မှ ဘိုးဘွားများ၊ ဆွေမျိုးများနှင့် ပထွေးလုပ်သူတို့က မောင်မိုးနင်း အား ဗုဒ္ဓဘာသာထုံးစံအရ ရှင်ပြုလိုသည်။ ရှင်ပြုရန်ပြောသောအခါ အလွယ်တကူပင် လက်ခံသည်။ ဆွေမျိုးများက ရွာမရွာရဘုန်းတော် ကြီးကျောင်းတွင် သင်္ကန်းဝတ်နှင့် နေ့စဉ် ရွာမရွာရဆရာတော် ဦးဝါ ယမထံတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာစာပေကျမ်းဂန်များကို လေ့လာဆည်းပူးသည်။ အခြားသူများကဲ့သို့ ခေတ္တသင်္ကန်းဝတ်သူဖြစ်၍ ခရီးသွားဟန်လွှဲ သဘော လေ့လာခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကြိုးကြိုးစားစား အရေးတယူ လေ့ လာလိုက်စားကြောင်း ဆရာပီမိုးနင်း၏ ညီဝမ်းကွဲတော်သူ ရွာမမြန်မာ သမားတော် ဦးစိုးရွှေ၏ပြောပြချက်အရ သိရသည်။ ထို့နောက် သင်္ကန်း ဝတ်ချွတ်၍ မိဘများနှင့်အတူနေသည့်အခါဝယ် ပထွေးထံမှ မြန်မာစာ ပေဗဟုသုတများကို ဆည်းပူးသည်။ ဆရာသည် ခေတ်ပညာတတ် တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အလျောက် များမကြာမီပင် မြန်မာစာပေကို ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းနိုင်သော အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်ဝသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။

ပထွေးထံ၌ မြန်မာစာ၊ မြန်မာ့ဗဟုသုတ၊ မြန်မာ့လေ့ ယဉ် ကျေးမှု စသည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ရွာမရွာအတွင်းရှိ သက်ကြီး ရွယ်ကြီးများထံမှ မြန်မာမှုနှင့်ပတ်သက်သမျှတို့ကိုလည်းကောင်း၊ တစ်နေ့မလပ် လေ့လာဆည်းပူးနေသည့်အချိန်တွင် သုံးဆယ်အာစီအိမ် ကျောင်းမှ ဘုရင်ဂျီဘုန်းတော်ကြီးက ပီမိုးနင်းအား ပြန်ခေါ်ပြန်သည်။ ဆရာ၏စိတ်ဆန္ဒကို မေးမြန်းစုံစမ်းပြီးလျှင် မော်လမြိုင်သို့ ကျောင်း ဆရာအဖြစ် သွားရောက်ရန် စေလွှတ်သည်။ ဒေသန္တရအတွေ့အကြုံ များကို အလိုရှိသော ဆရာပီမိုးနင်းအဖို့၌ အကြိုက်တွေ့သွားလေ သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးစေလွှတ်ချက်ကို ဦးလည်မသုန် ဖြောင့်ဖြောင့် တန်းတန်း မော်လမြိုင်သွား၍ ဆရာအဖြစ် လုပ်ကိုင်သည်။

ဆရာသည် လူတစ်မျိုးဟု ဆိုက မှားနိုင်ချေ။ အဘယ်ကဲ့သို့ လူတစ်မျိုးနည်း။ မိမိ၏ဆန္ဒရှိသော ကိစ္စတစ်ခုခုကို ဆောင်ရွက်ရန် တွေ့ရှိပါက အခြားသူများကဲ့သို့ တွေးတောစဉ်းစားနေသူ မဟုတ်။ မည်သို့မည်ဝါ မည်သည့်အကြောင်း စသည်တို့ကို ထောက်ထားစရာ ရှိသည်ဟူသောစိတ် လုံးဝမရှိ။ မိမိလုပ်လိုသောအလုပ်သာလျှင် ခေါင်းထဲ၌ ထားရှိတတ်သည်။ မိမိ ဤကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ခြင်းကြောင့် မည်သို့ဖြစ်သွားနိုင်သည်ကိုလည်း မကြည့်။ မည်သို့သော အခြေအနေက ပေးနေသည်၊ ပြောင်းလဲမှုတွေဖြစ်သွားတတ်သည်၊ ပြဿနာတွေ ပေါ်လာတတ်သည် စသည်တို့ကိုလည်း တွေးခေါ်လေ့မရှိ။ မည်သည့် အခါမျှလည်း တွေးကြည့်ဖူးသည်ဟူ၍ ရှိမည်မထင်။ မိမိ ဆောင်ရွက်ရန် ဆုံးဖြတ်သည့်ကိစ္စ တစ်ခုတည်းကိုသာ အာရုံကျလျက် ပြုကျင့်သွားတတ်သောသဘောသည် ဆရာ၌ ထာဝစဉ် ကိန်းအောင်းလျက် ရှိသည်။

မော်လမြိုင်တွင် ဆရာသင်ကြားသည့်ဘာသာထဲ၌ ပထဝီဝင် ဘာသာရပ်လည်း ပါဝင်သည်။ တစ်နေ့တွင် ပထဝီဘာသာအချိန်၌ တပည့်တို့အား ယိုးဒယားပြည်အကြောင်းကို သင်ကြားသည်။ မြေပုံဆွဲထားသည့်အခါတွင် ယိုးဒယားပြည်သည် မြန်မာပြည်နှင့် အိမ်နီးချင်း နိုင်ငံဖြစ်ကြောင်း၊ မော်လမြိုင်သည် ယိုးဒယားနှင့် သာ၍နီးကပ်သည့် အကြောင်းတို့ကို မြေပုံတွင်ပြ၍ သင်ကြားသည်။ ဆရာသည် စာသင်ကြားနေစဉ် အတွေးတစ်ခုသည် ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူ၏ဦးနှောက်တွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာသည်။ မြေပုံထဲတွင်လည်း မော်လမြိုင်က နီးသည်၊ မိုင်အားဖြင့်လည်း သိပ်မဝေးလှချေ။ သွားလိုက်လျှင် ရောက်တော့မည်။ သွားလျှင်ကောင်းမည်ဟု တွေးတောဆင်ခြင်မိသည်။

ဆရာပိမိုးနင်းသည် နောက်တစ်နေ့၌ မည်သူမျှ မတိုင်ပင်၊ အကြောင်းမကြားဘဲ ထွက်သွားလေသည်။ မော်လမြိုင်မှ ယိုးဒယားသို့ ခြေလျင်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာသည် တောတောင်တွေကို ဖြတ်၍သွားရသည်။ အကယ်အတိအကျ မြေပုံနှင့်သွားခြင်းမျိုး မဟုတ်။ မှန်းသန်း၍သာ သွားခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ အပေါင်းအဖော်လည်းမပါ၊ လမ်းလည်းမသိ၊ မည်သည့်လမ်းက သွားရသည်ဟူ၍လည်း စုံစမ်းမှု ယခင်က ရှိမထား။ မိမိသွားလိုသောအာရုံကြောင့်သာ တောအထပ်ထပ် တောင်အလျှိုလျှိုတွေဖြစ်၍ သွားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာ၏စိတ်ထဲ၌ ကုန်းဘောင်ခေတ် အလောင်းဘုရားတို့လက်ထက်ပင် ယိုးဒယားကို ခြေလျင်သွားကြသေးသည်ဟု တွေးတောမိခြင်း ဖြစ်သေးသည် ဟူသတတ်။

တစ်နေ့လုံး တောထဲ၌ သွားရသဖြင့် မောပန်းနေ၏။ ညတွင် သစ်ပင်ထက်၌ တက်၍အိပ်သည်။ နောက်တစ်နေ့ ဆက်သွားမည် အဖြေတွင် မိမိထင်သည့်အတိုင်း နီးနီးမဟုတ်ဘဲ ချက်ချင်းမရောက်နိုင်ကြောင်း သတိချုပ်လာမိသည်။ သို့နှင့်ပင် ရှေ့သို့ ခရီးဆက်၍ မနှင့်တော့ဘဲ နောက်ကြောင်းပြန်ခဲ့သည်။ တူဖြစ်သူ ဆရာဦးအုန်းခင်အား ပြောပြစဉ်က “ငါကွာ မောလိုက်တာ ဖတ်ဖတ်ကိုလန်ရော” ဟု ပြောပေသေးကြောင်း ဆရာဦးအုန်းခင်က ပြောပြဖူးသည်။

ဆရာသည် ဤသို့ ယိုးဒယားဘက်သို့ တောလမ်းခရီးမှ ထွက်သောအခါတွင် မော်လမြိုင်မှ သူစာသင်ကြားသောကျောင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးသည် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားသည်။ တပည့်တပန်းများနှင့် မြို့တွင်း၌လည်း ရှာ၍မတွေ့၊ သူ သွားလေ့သွားထရှိသော နေရာများသို့လည်း သွားရောက်ရှာဖွေကြသည်မှာ အခါအခါပေါင်း မရေတွက်နိုင်ချေ။ ဆရာနှင့် ခင်မင်ရင်းနီးကြသော

မိတ်သင်္ဂဟများကလည်း စိတ်ပူပန်ကြသည်။ လိုက်လံရှာကြသည်။ တပည့်များကလည်း တွေ့ယောင်နိုးနှင့် နေရာအနှံ့အပြား သွားရောက်၍ မေးမြန်းကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဂါတ်သို့ လူပျောက်တိုင်ရ လျှင် ကောင်းနိုး၊ ထိုသို့ ဤသို့ ပြုရကောင်းနိုးနှင့် အတော်အကျပ်ရိုက် သွားသည်ဟု ဆိုသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် သုံးဆယ်အာစီအမ်ဘုန်းကြီးထံသို့ သံကြီးရိုက်မေးသည်။ ရှာကြံ၍မတွေ့သည့်အဆုံး၌ သုံးဆယ်သို့ ပြန် သွားလေရာထင်ဟူ၍သာ စိတ်ဖြေနေကြရလေသည်။ တာဝန်ရှိသော ဘုန်းတော်ကြီးများသည် သနားစရာဖြစ်နေသည်။ ဆရာ၏အကြောင်း ကို အတွင်းသိ၊ တစ်နည်း တတ်သိမဟုတ်သေးသော ဘုန်းတော်ကြီး ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။ ယခင်ခေတ်က ပြန်ပေးဆွဲခြင်း မရှိသဖြင့် ပြန်ပေးဆွဲသည်ဟုလည်း မတွေးတောကြ။ လူသတ်ရအောင်လည်း ကျောင်းဝင်းထဲ၌သာ နေ၊ ကျောင်းထဲ၌သာ စာသင်သူဖြစ်သည်ပြင် ရွှေစသော လက်ဝတ်လက်စားများမှာ ဆရာ၌ မလာနတ္ထိ။ မူး၍မှ ရှူစရာမရှိသူ ဖြစ်သည်။ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း မဟုတ်နိုင်။ တစ်နည်းအားဖြင့် မော်လမြိုင်ကမ်းခြေတွင် ရေနစ်ပြီးသေလျှင်သာ သေနိုင်စရာအကြောင်းရှိလေသည်။ တာဝန်ရှိသော ကျောင်းအုပ်ချုပ် သူများနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကြံရာမရ ဖြစ်နေကြသည်။ ဇာတိမြေ သို့ ပြန်လေသလော။

သို့သော် ဆရာသည် မွေးရပ်ထံသို့ ပြန်သွားသည်လည်း မဟုတ်၊ သုံးဆယ်မှပြန်လာခဲ့သည်လည်း မဟုတ်။ နောက်တစ်နေ့ ညနေ နေဝင်ရီတရောတွင် မိမိသွားလိုသော ယိုးဒယားသို့ သွားရာ ခရီးအခြေအနေက မပေး၍ ပြန်လာသည့်ဆရာကို တွေ့ရသည်။ ခရီးကြမ်း၍ ပင်ပန်းသည်။ မျက်ချောင်များ ကျ၍ပင်နေသော ရုပ်သွင်

ကို မြင်ရသည်။ ယင်းကဲ့သို့ အဖြစ်အပျက်မျိုးဖြစ်၍ ဆရာပြန်လာ သည်ကို တွေ့ကြသောသူတို့သည် အံ့သြ၍မဆုံးပြီ။ ဆရာ၏ပြုမူ ရျက်ကို ဘုန်းတော်ကြီးနှင့်တကွ မိတ်ဆွေများက လက်ဖျားခါကြရ သည်။ စာရေးသူ မော်လမြိုင်ရောက်စဉ်က ဆရာပီမိုးနင်း စာသင်နေ စဉ် ယိုးဒယားသို့ ခြေလျင်ခရီးနှင့်သွားဖူးသည်ကို ပြေး၍သတိရမိပေ သေးသည်။ ဪ... တကယ်ထူးသော ဆရာပီမိုးနင်းပါတကား။

ဆရာသည် မိမိစိတ်တွင်း၌ ကြံစည်မိသော ကြံစည်ချက်များ ဆုံးဖြတ်ချက်များအတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း ပြုသင့်သောအလေ့ ရှိ ခြင်းသည် တခြားသူတို့ထက် တစ်ဘာသာဆန်းနေပေတော့သည် တကား။

A

(၂)

မဟုတ်မခံစိတ်နှင့်ပြည်မြို့သို့ထွက်ခွာလာခြင်း

မော်လမြိုင်မှ ပီမိုးနင်း၏ဖြစ်ရပ်အစုံကို သိရသောအခါ သုံး ဆယ် အာ-စီ-အမ်ကျောင်းဘုန်းတော်ကြီးက ဆရာအား ပြန်၍ခေါ် သည်။ သုံးဆယ်တွင်ပင် ဆရာအဖြစ် သင်ကြားနေပေသည်။ ဆရာ သမားတို့၏စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်သည်။ သို့သော် ဆရာ သည် သူ့ထင်မြင်ချက် သူ့မှန်သည်ဟု ယူဆသောအလုပ်ကိစ္စ မှန်သမျှ ကို မလုပ်ရလျှင် သေတော့မလောက် မအောင့်နိုင် မစောင့်နိုင်သော အကျင့်ကလည်း ရှိပေသည်။

ဆရာပီမိုးနင်းသည် သုံးဆယ် အာ-စီ-အမ်ကျောင်း၌ စာသင်ကြား၍ အေးချမ်းစွာနေရသည်။ တစ်နေ့သော ညနေခင်းတွင် ဆရာသည် ကျောင်းဝင်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်၍ ထိုထိုဤဤ အပျင်းပြေသဘောဖြင့် ရှုကြည့်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဆရာ၏မျက်စိတွင် ရှု၍မရနိုင်သော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို သွားတွေ့သည်။ မျက်စိတွင် စပါးမွှေးစူးစရာဖြစ်သည်။ ရှုကွက်လည်း လူတို့စည်းဝိုင်းမှ ကျော်လွန်နေသည် ဖြစ်၏။ မတရားပြုနေသောအကြောင်းလည်း မှန်သည်။ တစ်ဖက်သား ခံရသူတို့အဖို့ကား မသက်သာလှချေ။

အကြောင်းကား မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ယောက်ျားကလေး ၄ ဦးက အတင်းစကားပြော၊ အတင်း နောက်ကလိုက်နေ၏။ စားတော့မည် ဝါးတော့မည် အခြေအနေမျိုး ရောက်ရှိသည်။ အမျိုးသမီးချောမှာ အကြံရကျပ်နေသည်။ ဣန္ဒြေနှင့်အရှက်ကို ဝံ့ရသည်ကလည်း တစ်မျိုး။ သူတို့၏အနှောင့်အယှက်ကို ခုခံရန်ကတစ်လီ အတော်ကသိကအောက် ဖြစ်နေရှာသည်။

ဆရာသည် နှမချင်းစာနာသည်၊ အမိချင်းစာနာသည်၊ သွေးသားချင်းစာနာသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုလူငယ်များကိုသွား၍ နှုတ်ဖြင့် မေတ္တာရပ်သည်။ အောက်ကျိုသောအသံဖြင့် တောင်းပန်သည်။ လူငယ်တို့ကား အလျော့မပေးပေ။ ဆရာက ထပ်၍ ရည်မွန်စွာ အကျိုးအကြောင်းပြောပြန်သည်။ လူငယ်တို့က တိုး၍လာသည်။ ဆိုလေကဲလေ ဖြစ်နေတော့သည်။ အမျိုးသမီးချောလည်း သူတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်အနှောင့်အယှက်မှ ရုန်းထွက်၍ သွားရလေသည်။ ဆရာက နှုတ်ချိုချိုဖြင့် ရှင်းပြနေသည်။ သို့သော် လူငယ်တို့က ဆရာအား သဟောကံသဟလုပ်သည်၊ မထေမဲ့မြင်ပြုသည်။ မဆိုင်တဲ့ခရမ်းက ပဲတန်းလန်းသီးသည်ဟု ဆိုသည်။

ဆရာသည် စိတ်ကိုထိန်း၍မရ။ ဤမျှ မတရားပြုခြင်းကို အဘယ်သူသည် သည်းခံနိုင်အံ့နည်း။ ဆရာသည် သည်းခံမှု လက်လွတ်လိုက်သည်။ အနီးရှိ ကုက္ကိုသားသစ်ကိုင်းနှင့်ဆွဲ၍ လူငယ်လေးယောက်ကို ဆော်လေတော့သည်။ လူငယ်တို့ကလည်း အတင်းဝင်၍ ထိုးသည်။ အတော်ကြာအောင် တစ်ယောက်နှင့်လေးယောက် ရိုက်ကြသည်။ လူငယ်တစ်ယောက်မှာ အတော်နာသွားသည်။ ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှ လူများနှင့် လမ်းသွားများ မြင်၍ လာရောက်ဖျန်ဖြေကြသည်။ ထို့နောက် လူငယ်များသည် အာ-စီ-အမ်ကျောင်းမှ ဆရာမှန်းသိ၍ တောင်းပန်စကားပြောကာ ထွက်သွားကြသည်။

ဆရာသည် လူ့ကျင့်ဝတ်ကို ထာဝစဉ်ထိန်းသူဖြစ်သည်ဟု ဆိုရချေမည်။ ဆရာပီမိုး အမြင်မဖော်လျှင် မတော်သလို ပြုတတ်သော အလေ့ရှိသည်ဟုဆိုက မမှားချေ။ မဟုတ်လျှင် ဆရာသည် သည်းမခံနိုင်သော သတ္တိရှိသည် မှန်ပေသည်။ အကြောင်းအရာတစ်ခုခု၌ မတရားသည်ကိုတွေ့လျှင် မိမိနှင့်မပတ်သက်ဟု တွေးတောသူမဟုတ်ချေ။ လူသားအချင်းချင်း၏ စောင့်အပ်သောတာဝန်ကို ကျေပွန်ရမည်ဟု လက်ခံကျင့်သုံးသူ ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းသို့ ဆရာပီမိုးနင်းနှင့် အပြင်ကာလသားများ၏ ဇာတ်လမ်းစုံကို ဆရာဘုန်းတော်ကြီးက သိသဖြင့် ပီမိုးနင်းကို သူသည် စိတ်မချတော့ချေ။ စိတ်ထင်သလိုလုပ်သူဟု မှတ်ချက်ပင် ချလေရောလားမသိ။ သို့မဟုတ် နောက်ထပ်၍ ရန်ကြွင်းရန်စပွားကာ ပြဿနာများပေါ်လာမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်ဟန်တူသည်။ သို့ကြောင့် ပီမိုးနင်းကို သုံးဆယ်တွင်ထား၍မဖြစ်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ဟန်တူသည်။ ပီမိုးနင်းကိုခေါ်၍ ဟင်္သာတနယ် ဓမ္မိသို့ ဆရာအဖြစ် သွားရောက်စာသင်ကြားရန် စေလွှတ်သည်။

ပီမိုးနင်းသည် ဆရာဘုန်းတော်ကြီး၏စကားကို ထိပ်ဝယ် ပန်လျက် ဝန်ခံကတိပြုသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက အပြစ်ကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ဆရာအား စိုးရိမ်မှုလွန်၍ ယင်းသို့ စေလွှတ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟုလည်း မိန့်လေသေးသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ ပီမိုးနင်းသည် စိတ်စနောင့်စနင်း မည်သို့မျှမဖြစ်။ ထိတ်လန့်ချောက်ချားခြင်းလည်း မရှိ။ စိတ်ထိခိုက်မှုလည်း သူ့၌မပေါ်ချေ။ အေးအေးချမ်းချမ်းပင် ဆရာဘုန်းတော်ကြီး၏ အမိန့်ကို ဦးထိပ်၌ရွက်၍ ထားရန်ပြင်ဆင်လေသည်။

သာယာသော နေ့ဥတုသမယ ဖြစ်လေသည်။ အေးအေးဆေးဆေး ညမီးရထားဖြင့် ဓမ္မိသို့လိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့ကြောင့် ဆရာသည် ညနေစာစားပြီးလျှင် သုံးဆယ် အလယ်ကုန်း ဘူတာကလေး (ယခု သုံးဆယ်မြို့မဘူတာ) သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ အရွယ်အားဖြင့် လူရွယ်ပိုင်းသို့ ရောက်ရှိလျက်နေသည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော် သုံးဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်လောက်သာ ရှိမည်ထင်ရသည်။ သူဝတ်ပုံက အခြားလူရွယ်များကဲ့သို့ ကြော့ကြော့မော့မော့ မရှိလှ။ ဆရာပီမိုးနင်းက အဝတ်အစားသည် သူ့အတွက် အကြောင်းမဟုတ်ချေ။ စိတ်နှလုံးထဲ၌လည်း တောင့်တောင့်တတ အထူးတလည် ဝတ်လိုစိတ်ရှိသူ မဟုတ်။ အသင့်အတင့် လျောက်ပတ်တင့်တယ်မှုရှိလျှင် ပြီးရောဟူသောစိတ်က အမြဲရှိသည်။ သို့ကြောင့် သူဝတ်ပုံသည် ရိုးသားလှ၏။ ပလေကတ်လုံချည် နှစ်ချောလောက်ကို ဝတ်ထားသည်။ အပေါ်အင်္ကျီ (တိုက်ပုံအင်္ကျီ) မှာ ပဒုမ္မာပိတ်ချောပါးကို ချုပ်ထားသော အင်္ကျီ ဖြစ်သည်။ ယခုခေတ်လူငယ်တို့တွေ့လျှင် ရယ်ကောင်း ရယ်ကြပေလိမ့်မည်။ သို့သော် သူ့ခေတ်နှင့်သူ့အခါနှင့်တော့ ဆီလျော်လျက် ပင်တည်း။ ဖဲထီးတစ်ချောင်းကို ပခုံး၌ ချိတ်ထားသည်။ ခေါင်းဖြီးထားပုံကလည်း မသေသပ်။ ဘီးဖြင့် မိရာနေရာကို ရမ်း၍ တောင်ခြစ်

ပြောက်ခြစ် ဖြီးထားသောပုံပန်း ဖြစ်သည်။ လွယ်အိတ်ခပ်လတ်လတ် တစ်လုံးကိုတော့ လွယ်လျက်ထားသည်။

ဆရာသည် ကြောင့်ကြမှုကင်းစွာဖြင့် မီးရထားစကြိုပေါ်၌ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ရိတမောင်အချိန် ဖြစ်ပေသည်။ ခရီးသည်များလည်း ထိုမှဤမှ မိုးမိုးမတ်မတ် လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသည်။ ဆရာသည် မိမိသွားရမည့်ခရီးကို တွေးတော၍ စိတ်ပူပင်ဟန် မတူချေ။ မရောက်သေးသောအမှုကိစ္စကို ကြိုတင်၍တွေးဆမှု မရှိသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်ဆိုပါက လွဲမည်မထင်။ ပီမိုးနင်းသည် မီးရထားဆိပ်မှခရီးသည်များနှင့် ထိုပြောကြားပြောဖြင့် စကားပြော၍နေသည်။ စကားပြောကြရာမှ ပြည်မြို့သို့သွားမည့် ခရီးသည်များနှင့် စကားလက်ဆုံကျလေသည်။ ဆရာက အတွေ့အကြုံကို ရှာနေသူဖြစ်သည်။ ပြည်သို့မရောက်ဖူးသေးချေ။ ပြည်မြို့အကြောင်းကို မေးသည်။ ရှေးမြန်မာတို့၏ မြို့ဟောင်းရာဇဝင် ထင်ရှားသည်ကို သိပြီးဖြစ်၍ ဆရာက ပိုမိုစိတ်ဝင်စားပေသည်။ ရွှေဆံတော်စေတီတော်အကြောင်း မေးသည်။ မိမိ၏ ပထွေးက ရွတ်ပြခဲ့ဖူးသော နဝဒေးကြီး၏ ပြည်ရွှေဆံတော်ဘုရားတိုင်ရတုကို ပြေး၍သတိရမိသည်။ မြသိတင်ဟူသော ဘုရားပွဲတော်ကို တွေးထင်လာသည်။

“တောင်ထိပ်စွန်းဝယ်၊ တသန်းညဏ်ရှင်၊ မြသိတင်ဟု၊ ကောင်းကင်မိုးမြေ၊ နံ့မျှဝေသည်၊ ဆဲမွေဘုန်းခေါင်၊ မိတည်နောင်” ဟူသောရွတ်သံကို ကြားယောင်မိလေသည်။ ဘောဘောကြီး စသည့် ရှေးဟောင်းပုထိုးတော်များ၏အကြောင်းကို စုံစမ်းသည်။ ပြည်မြို့မှ ခရီးသည်များကလည်း မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းမှ မိုးဦးတောင်၏ သာယာဖွယ်ကို သိသမျှဖောက်သည်ချသည်။ နိဗ္ဗိန္ဒ အင်ကြင်းမြောင် စသော ကြည်နူးဖွယ်ချောင်များအကြောင်းကို မြန်မြန်ရှက်ရှက် ရှင်းပြသည်။

ဆရာပီမိုးနင်းသည် ပြည်သား ခရီးသည်တို့၏ နှုတ်ရေး ဖြင့် ပသာဒဂုဏ်မြောက်လှသော ပြည်မြို့၏ရှုခင်းများအကြောင်းကို သွားရည်ယိုလာသည်။ သွားလိုစိတ် ယိုဖိတ်လျက်နေသည်။ မိမိသွား ရမည်မှာကား ခွေ့ဖြစ်သည်။ ယခု တစ်မှဟုတ်ချင်း ဖြစ်ပေါ်လာသော ဆန္ဒကား ပြည်မြို့သို့သွားလိုသောစိတ် ဖြစ်သည်။ ထိုစိတ်နှစ်စိတ် သည် မည်သူက မည်သူကို ဖုံးလွှမ်းပိုးပိုးသွားမည်ကား စောင့်၍ကြည့်ရ ပေဦးမည်။

ဆရာသည် သိပ္ပံစိတ်က ဆောင်ရွက်သည့်အတိုင်း လူက လည်း ဆောင်ရွက်တတ်သည့်သဘောရှိကြောင်း သိပြီးဖြစ်ကြသည်။ သို့ကြောင့် ဟင်္သာတဘက်သို့ သွားရန် မီးရထားလက်မှတ် မယူချေ။ ပြည်သို့သွားမည့် ရထားလက်မှတ်ကိုသာ ပြည်သွားခရီးသည်များနှင့် အတူယူ၍ထားသည်။ ဆရာသည် ပြည်သို့သွားပေမင့် ပြည်တွင် သိကျွမ်းသူ တစ်ယောက်မျှမရှိ။ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးနှင့်ပတ်သက် သော မိတ်ဆွေများကိုလည်း မသိ၊ ဆွေမျိုးများနှင့် သိကျွမ်းသော အဖော်အပေါင်း မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများကိုလည်း မိမိမကြားဖူး ခဲ့ပေ။ ဂရုလည်းမထားခဲ့။ ညရေးညတာဖြစ်၍ မည်သို့ မိမိသည် သွားလာနေထိုင်မည်ကိုကား လားလား ထည့်၍မစဉ်းစားခဲ့။ မိမိ သွားလိုသော ပြည်မြို့သို့ သွားဖို့သာ သူ့အတွက် အရေးကြီးသည်။ တခြားအရေးများကို ဆရာက အရေးဟူ၍ အမှုမထားတော့ချေ။

လူသားတို့မည်သည် မိမိကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် အရေး အထားဆုံးဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆရာပီမိုးနင်းက မိမိအတွက်ကိုမူ သတိမမူလှပေ။ သို့ကြောင့်ပင် သာမန်လူတို့ အများအားဖြင့် လုပ်လေ့ လုပ်ထမရှိသော လုပ်ဆောင်ချက်များကို သူသည် အလွယ်တကူ ပြုနေခြင်းဖြစ်သည်။ အခြားသောသူများအဖို့ကား ဝန်လေးမည်။ စိတ်

က ရဲဝံ့မည်မဟုတ်သော်လည်း ဆရာအတွက်မူ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တစ်ခုမျှ သာမန်အလုပ်တစ်ခုမျှလောက်သာ ဂရုပြုမိပေလိမ့်မည်ကား ကောက်ဖြစ် သည်။ သို့ကြောင့် ဆရာသည် ပြည်သို့သွားသည့် ညရထားဖြင့် ပြည်သားခရီးသည်များနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

ညမီးရထားကြီးကလည်း မီးတထိန်ထိန်နှင့် စာရေးဆရာ အလောင်း ပီမိုးနင်း (မောင်ကျော်) နှင့်တကွ ခရီးသည်အပေါင်းတို့ကို သယ်ဆောင်၍သွားလေသည်။ ပီမိုးနင်းသည် ပြည်သားခရီးသည်များ နှင့် စကားတပြောပြော ပီတိတွေဖြာလျက် ရှိသည်။ ပြည်မြို့ရှုခင်းနှင့် ရာဇဝင်ကြောင်းများကို စိတ်ကူးယဉ်လျက် နေပေသည်။ သို့နှင့် မီးရ ထားကြီးသည် အချိန်နှင့်ကိုက်အောင် ခုတ်မောင်းလျက် ပြည်မြို့သို့ နီးကပ်လာသည်။

သန်းခေါင်ကျော် အချိန်ရောက်လေပြီ။ ပြည်သားခရီးသည် တို့သည်လည်းကောင်း၊ မြေလတ်ပိုင်းခရီးသည်တို့သည်လည်းကောင်း မိမိတို့ရပ်ဌာန၊ မိမိတို့အိမ်သို့ ပြန်ကြမည်ဖြစ်သည်။ ဆရာက အဘယ် အိမ်သို့ သွားမည်နည်း။ အဘယ်သူအိမ်၌ တည်းခိုမည်နည်း။ ပတ်ဝန်း ကျင်အခြေအနေကဖြင့် ဆရာ့ကို ပြုပြင်လျက်ပင်။ သို့သော် ဆရာက စိတ်ကူးထဲပင် မထည့်ချေ။ စကားပြောမပျက် ဣန္ဒြေရရ လိုက်ပါလာ လေသည်။

ပြည်ဘူတာသို့ မီးရထားဆိုက်လေသည်။ အသီးအသီးသော ခရီးသည်တို့ ပြန်ကြကုန်ပြီ။ အထုပ်အပိုးကိုယ်စီဖြင့် သွားကြသူတချို့ မြင်းလှည်းနှင့်ပြန်သူတို့က တစ်ဖုံပင်။ ထိုအချိန်ကျမှ ဆရာပီမိုးနင်း သည် မည်သည့်နေရာတွင် တည်းခိုရမည်၊ မည်သည့်နေရာတွင် အိပ်ရမည်ကို သတိရလာသည်။ သို့သော် တုန်လှုပ်မှုကား နည်းနည်းမျှ မရှိချေ။ ကြိုသလို နေမည်၊ စားမည်ဟု သဘောပိုက်ထားသောကြောင့်

တည်း။ စကြပေါ်တွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှ လျှောက်၍နေသည်။ အကြံယူနေခြင်း တည်း။

တွေ့လေပြီ...။ ဘူတာရုံရှေ့တွင် အောက်လင်းဓာတ်မီး တစ်လုံးကို လက်ကဆွဲထားသော ကုလားတစ်ယောက်နှင့် အခြား ကုလားနှစ်ယောက်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်ကြည့်နေကြ သည်။ ထို့နောက် ကုလားတို့သည် အထက်တန်း ပီးရထားတွဲဆီသို့ သွားကြသည်။ တစ်ယောက်က မီးပြု၍ နှစ်ယောက်က ရထားပေါ် တက်၍ အထုပ်အပိုးနှစ်ထုပ်ကို သယ်ချသည်။ ကုလားများနောက်သို့ ဆင်း၍ လိုက်သွားသောသူမှာ ထည်ဝါခုံညားလှသော ရုပ်သဏ္ဍာန် ဖြစ်သည်။ အရွယ်အနည်းငယ် ထောင့်ပုံပေါ်သည်။ အရပ်ထောင် ထောင်မောင်းမောင်း ဖြစ်သည်။ ကိုက်ဆိုက်ကျကျပင်တည်း။ အထက် တန်းလွှာမှ အရာရှိသော်လည်းကောင်း၊ ပင်စင်စားသော်လည်းကောင်း ဖြစ်မည်ထင်ရသည်။ ဆရာသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား မျက်စိကျမိတော့ သည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနောက်သို့ လိုက်၍တည်းခိုရလျှင် ကောင်းမည်ဟု တွေးမိကာ အနားသို့သွားရောက်သည်။

“ဦးလေး ဦးလေး... ဦးလေးအိမ်မှာ ခုည တစ်ညလောက် တည်းပါရစေ၊ ဦးလေးမှာ တာဝန်မလေးလှဘူးဆိုရင် ခွင့်ပြုပါဗျာ”

ဆရာသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား ရှိရှိသေသေ ခွင့်တောင်းနေ ပေသည်။ ဆရာက လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ပြီး မတ်တတ်ရပ် လျက် ကြည့်နေသည်။ ထိုအဘိုးကြီးကလည်း ဘုံမသိဘဲမသိ တစ်ခါ မျှမမြင်ဖူးသော လူတစ်ယောက်က အချိန်မဲ့ ကာလမဲ့ ညတွင် တည်းခို ခွင့်တောင်းသည်ကို အံ့သြသောအမှုအရာဖြင့် ရုတ်တရက် မော့ကြည့် လိုက်သည်။ လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အခြေအနေမှာ ရိုးသား ပုံပေါ်သည်။ အဝတ်အစားအားဖြင့် မင်းစေတစ်ယောက်လိုလို၊ တော

က အမျိုးသားတစ်ယောက်လိုလို စသည်ဖြင့် ထင်ရမည်။ ထိုသူတို့ ဝတ်သော အဝတ်ထက်ပင် ဖရိုဖရဲနိုင်လှသေးသည်။ သို့သော် လူ၏ အရည်အသွေးကို အထင်းသားတွေ့နိုင်သည်။ အဝတ်က စုတ်ပေမယ့် ပုံပန်းအသွင်က ရွှေထုပ်တဲ့မြပဝါလိုပင် ဖြစ်သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလည်း လူ၏အင်္ဂါရုပ်ကိုအကဲခတ်ပြီးလျှင်... “အေး အေး... မောင်ရင်တည်းချင်လည်း လိုက်ခဲ့”

ဟု ဆိုကာထွက်သွားသည်။ ဆရာသည်လည်း ထိုအဘိုး ကြီးနှင့် ကုလားများ၏နောက်မှ လိုက်ပါသွားလေသည်။

တစ်အောင်လောက် ခြေလျင်လျှောက်မိလျှင် ခြံကြီးတစ်ခြံ အတွင်းသို့ ဝင်သွားရသည်။ ခြံကြီးအတွင်း၌ ကြီးမားခိုင်ခံ့သော ပျဉ် ထောင်အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့သည်။ အိမ်ရောက်လျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး က “အဲဒီအိမ်အောက်မှာအိပ်” ဟု လက်ညှိုးထိုးပြ၍ အိမ်ပေါ်တက် သွားလေသည်။ အခြားသောသူများဖြစ်လျှင် မည်မျှ စိတ်ရှုပ်မည်နည်း။ သို့သော် ဆရာကား မူမပျက်၊ အိမ်အောက်တွင် ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားများ ၁၀ ယောက်ခန့်ရှိသည်။ ကုလားစကားကို ဆရာက စ၍ပြောဆိုသဖြင့် ကုလားများနှင့် လေပေးဖြောင့်သွားသည်။ ဆရာအား နေရာပေးကြ သည်။ မည်သည့်လူမျိုးမဆို ကိုယ့်ဘာသာစကားတတ်သူကို လေးစား ကြမြဲဖြစ်သည်ကား အမှန်ပင်။ ဆရာသည် ကုလားများနှင့်အတူ ထိုညတွင် အိမ်ကြီးအောက်၌ အပန်းဖြေသည်။ စိတ်လျော့ခြင်း မရှိ၊ ပီမိရည်ရွယ်ချက်အောင်မြင်ရန်သာ ရှေ့ရှုသော ဆရာပီမိုးနင်း ဖြစ်ပေ သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ပြည်မြို့ထဲသို့သွား၍ လည်ပတ် သည်။ ပါခဲ့သမျှသော ငွေတိုငွေစကလေးဖြင့် စားသောက်သည်။ ညတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏အိမ်အောက်တွင်ပင် ကုလားများနှင့်အတူ

စခန်းသွားနေပေသည်။ သို့နှင့် နေ့တွင် လျှောက်လည်ပတ်လိုက်၊ ညတွင် ပြန်၍အိပ်လိုက်နှင့် သူ့အဖို့ တွက်ရေးကိုက်ပေသည်။ ကုလား များနှင့် အပေါင်းအသင်းဝင်ဆုံခြင်းကြောင့်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ဆရာသည် ၄-၅ ရက်ပင် ယင်းသို့ ပြုလုပ်နေသည်။ ထိုသို့ ပြုမှုနေချက်ကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေဟန် တူသည်။ ဤသူငယ်သည် ဝရမ်းပြေးလော၊ လေလွင့်နေသောသူပဲ လော တွေးကောင်းတွေးမည်။ သို့မဟုတ် စိတ်မနှံ့တနှံ့လူလော၊ ငါ့ အိမ်ကို အကြံနှင့်လာသူလော စသည်ဖြင့် ယူဆနိုင်သည်။ ထိုအတိုင်း ပင် ထိုအဘိုးကြီးကလည်း ဆင်ခြင်မိသည်။

တစ်ညနေတွင် အဘိုးကြီးသည် အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာ၍ ဆရာ ဝိမိုးနင်းရှေ့တွင် လာ၍ မတ်တတ်ရပ်သည်။

“ဟေ့ ... မင်း ဘယ်ကလဲ၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ခုထိ မပြန်သေးဘူးလား”

လေသံအေးအေးဖြင့် မေးသည်။ မှန်ပေသည်။ အဘိုးကြီး က မေးရန်တာဝန်ရှိသည်။ သူသည် ဆရာအား အဘယ်ကဲ့သို့သော လူစားမျိုးဖြစ်သည်ကို မသိ။ လူဆိုးလား၊ လူကောင်းလားဟူ၍လည်း မခြားနိုင်ပေ။

“ကျွန်တော်လား ... သုံးဆယ်ကပါ ဦးလေး”

ဆရာသည် ရိုသေစွာ အမူအရာကိုပြုသည်။ လေသံက ခပ်ကျိုကျိုဖြင့်ပြောသည်။

“နေ့ ဘာကိစ္စနဲ့လာသလဲ”

ထိုအဘိုးကြီးက အကြောင်းကိုမေးသည်။

“အလုပ်ရှာလာတာပါ ဦးလေး”

ဆရာသည် ကိုယ်နှိမ့်ချသော အသံဖြင့်ပြောသည်။ ဆရာ

သည် မိမိ၏အတတ်ကို အလွန်သိုငှက်တတ်သည်။ ကြောင်သတ္တဝါ ကဲ့သို့ အကြောင်းပေါ်မှသာ အစွမ်းပြလေ့ရှိ၏။ မသိသူများက သူ့အား “ဘယ်ကိုဘာလုပ်သွားမလဲ” မေးလျှင် “အလုပ်ရှာပါ” ဟု ပြောရိုးရှိ သည်။ ယင်းစကားသည် ဆရာ၏ လက်သုံးစကားပင် ဖြစ်သည်။ သူ့အယူနှင့်သူကား ဖြောင့်နေပေတော့သည်။

“မင်း ဘာလုပ်တတ်သလဲ”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဆက်မေးပြန်သည် ဆရာအား တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးဘဲလျက် မြင်မြင်ခြင်းပင် စေတနာသက်မိသူဖြစ်သည်။ မေတ္တာ ရှေ့ထားခြင်းပင်တည်း။

“ကျွန်တော် အလုပ်ကြမ်းလေး ဘာလေး နည်းနည်းပါးပါး လုပ်တတ်ပါတယ်”

ဆရာက သူ၏ပညာဇာတိကို ဖုံးနိုင်သမျှဖုံးကာ လွှဲ၍ဖြေ သည်။ ဆရာသည် မည်သည့်အလုပ်ကိစ္စမဆို အောက်ခြေမှစ၍ လေ့လာသူဖြစ်သည်။ အောက်ပေါင်းကျေသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ပညာရှာ ပမာသူတောင်းစားဆိုသောထုံးနှင့် ကိုက်ညီသူလည်း မှန်ပေ သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ဆရာအား လူနေစုံအရိပ်ကို အကဲခတ် သည်။

“ဒီလိုဆို ငါ့အိမ်မှာပဲနေ၊ ထင်းပေါက်စရာရှိရင်ပေါက်၊ ရေခပ် စရာရှိရင်ခပ်ပေါ့၊ တိုလီမိုလီလုပ်စရာလေးတွေ လုပ်ပေါ့ကွာ၊ မင်း နေနေကျ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ပဲ ဒီအောက်မှာနေပေါ့”

စေတနာအပြည့်အဝပါသောအသံဖြင့် ပြောလေသည်။ ထို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ဆရာကို အထာမသိ ဓာတ်မသိဘဲ အလုပ်ရှာသူပါ ဆိုသောလူအား အိမ်၌နေ၍ အလုပ်ကို လုပ်ခွင့်ပြုသည်။ အကြောင်း က် ဆုံစည်းမှုပင်တည်း။

“မင်းနာမည်ကကော”

အဘိုးကြီးက ထပ်၍မေးပြန်သည်။

“မောင်ကျော်ပါ ဦးလေး”

ဆရာသည် ရိုသေစွာ ဖြေကြားသည်။

“အေး အေး . . . ကောင်းကောင်းနေပေါ့ကွာ”

အဘိုးကြီးသည် ကြည်ကြည်သာသာ ပြောရှာသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၌ သမီးတစ်ယောက်ရှိသည်။ ပီမိုးနင်းနှင့် သက်တူရွယ်မျှ လောက်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ရုပ်ကမလှချေ။ သို့သော်လည်း အကျည်းတန်သူတော့ မဟုတ်။ အထက်တန်းလွှာဖြစ်၍ မာန်ရှိပုံရသည်။ ဆရာထင်သည့်အတိုင်းလည်း အထက်တန်းလွှာစိတ်ရှိသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၌ အိမ်ထောင်မရှိချေ။ သမီးပျိုတစ်ယောက်နှင့်သာ အတူနေသည်။ အမျိုးသမီးမှာ ရိုးသားပုံပေါ်သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ‘ဒီမှာပဲနေ၊ ဒီမှာပဲစားသောက်’ ဟု ပြောပြီးသည့်နောက် သူ ရုံးတက်သွားသောအခါ စာခြင်းများ၊ စာတွဲများ လိုက်၍ပို့ရသည်။ သည်တော့မှ အထက်တန်းရှေ့နေကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု သိသည်။ ရှေ့နေကြီးက ဆရာအပေါ်၌ ပြေပြေပြစ်ပြစ် ဆက်ဆံသည်။ ဆရာက အကင်းပါးသူ ဖြစ်သည်။ အလိုက်အထိုက်ကို ပေါင်းသင်းတတ်သော ညဉ့်ကလေးရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့နေကြီးနှင့် သူ့သမီးတို့၏ အရိပ်အကဲ အပြုအမူကို အမြဲစောင့်ကြည့်နေသည်။ ရုံးသို့လိုက်ပို့ပြီးလျှင် အိမ်တွင်လည်း ထင်းပေါက်စရာရှိလျှင် ပေါက်သည်။ ရေခပ်စရာရှိလျှင် ခပ်သည်။ ရှေ့နေကြီးသမီးက စေသမျှ နိုင်းသမျှ အစစအရာရာကို ဆောင်ရွက်ပေးရသည်။ (ပီမိုးနင်း၏ ပီမိုးနင်း စာအုပ်တွင် ထိုအမျိုးသမီး၏အမည်မှာ ‘မေ’ ဖြစ်သည်)

“ကိုကျော်ရေ မီးခြစ်ကလေးသွားဝယ်ပေးပါဦး” ဆိုလျှင်

တမျှသို့ပြေးရသည်။ ဆပ်ပြာကလေး ဝယ်ပေးစမ်းပါဦးပြောလျှင် ထွက်၍ဝယ်ရသည်။ လက်တိုလက်တောင်း အိမ်၏ဟာဟီရက်စွာလေးများကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လုပ်ဆောင်ပေးရသည်။ ရှေ့နေကြီး ရုံးသွားလျှင် လိုက်ပို့သည်။ ပြန်ချိန်တွင် သွား၍ကြိုသည်။ ယင်းအလုပ်မှတစ်ပါး တာမျှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မယ်မယ်ရရ လုပ်ငန်းမရှိချေ။

အချိန်အားသမျှ အိမ်ကိစ္စမပြုလုပ်ရသောအချိန်များတွင် ဆရာသည် ပြည်မြို့အနှံ့အပြား လျှောက်၍လည်ပတ်သည်။ မှတ်သားသည်၊ စူးစမ်းသည်၊ လေ့လာသည်၊ မေးမြန်းသည်။ ဆရာ၌ ခဲတံတစ်ချောင်းနှင့် ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်ကတော့ အမြဲရှိသည်။ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်တွင် ခဲတံနှင့်စာအုပ်ကို ထုတ်သည်။ အိပ်ရာပေါ် အားလျားမှောက်၍ ဒူးနှစ်ချောင်းကိုထောင်လျက် မိမိတွေ့ကြုံသမျှ မှတ်သားစရာတို့ကို စတင်ရေးလေ့ရှိသည်။ ဗူလိနတ်စအစုံ ရေးထားသည်က တစ်ခြမ်း၊ အစီအစဉ်ပြု၍ ရေးထားသည်ကတစ်ဖက် သူ၏စာအုပ်၌ တွေ့နိုင်သည်။ ဆရာသည် ခရီးသွားလေရာ၌ ခဲတံနှင့်စာအုပ်က ပါသွားမြဲဖြစ်သော တူ၏။

A

(၃)

အင်္ဂလိပ်စာတတ်ကျွမ်းမှုနှင့် ရှေ့နေကြီးမိသားစု

ပီမိုးနင်းသည် ရှေ့နေကြီး၏သမီးနှင့် အိမ်သားသဖွယ် ဖြစ်နေ၍ ရင်းနှီးသည်။ ရင်းနှီးသည်ဆိုရာ၌ ရွှင်ရွှင်ပျပျ ပြောစရာ ဆိုစရာ

ရှိလျှင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲဖြစ်ကာ ရင်းနှီးသည်မဟုတ်၊ အတူနေ၍သာ ရင်းနှီးသည်ဖြစ်သည်။ ဆက်ဆံရာတွင် တန်းတူထား၍ ဆက်ဆံသည် က နည်း၏။ အခိုင်းအစေ အဆင့်အတန်း၌ထား၍ ပေါင်းသင်းပြုမူ ခြင်းဖြစ်သည်။ အပျိုအရွယ်ဖြစ်၍ လူရွယ်ဇယောက်ျားကလေးတစ်ဦး အား တည်တည်ခန့်ခန့် မှန်တမ်းအနေဖြင့် ဆက်ဆံရမည် မှန်သည်။ ဣန္ဒြေထိန်းရမည်မှာ ဟုတ်သည်။ သို့သော် မေက သာမန်ကျင့်ရိုးကျင့် စဉ်ထက် တစ်ပူခြားသည်။ တည့်တည့်ပြောရလျှင် မင်းဟိတ် မင်းဟန် မင်းမာန်ပါသည်။ မင်းသံစိုးသံ အာဏာသံပါလှသည်။ အထက် တန်းလွှာတို့၏ အခိုးအရိပ်က လွှမ်းမိုးနေသည်။ သို့သော်လည်း စကား ပြောရာ၌ ရည်မွန်သည်ဟု ဆိုသည်။

လူတို့သည် တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့်အတူ ကြာကြာနေခဲ့သော် မည်မျှဟန်ကြီးသည်၊ ဟိတ်ဟန်ကြီးသည်ဖြစ်စေကာမူ တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းအားဖြင့် ခင်မင်ရင်းနှီးလာ မြဲ ဖြစ်သည်။ စိတ်တွင်းက မတူသည့် အချက်ရှိပေမင့် ထိုအချက်ကို ချန်လှပ်၍ တူညီသောအချက်များပေါ်၌ လက်ခံ၍ ပေါင်းသင်းတတ်ကြ သည်။

ပီမိုးနင်းသည် မေအား ဆက်ဆံသည့်အခါ၌ အမျိုးသမီး ဖြစ်ပေမယ့် လေးလေးစားစား ဆက်ဆံသည်။ အပြောအဆိုက ရည်မွန် သည်။ နှုတ်ချိုသည်။ အမှန်ပြောရသော် ဆရာက အောက်ကျို၍ ပေါင်းသင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ပြုခြင်းသည် ပီမိုးနင်းအတွက် အမှန်လုပ်ရမည့်အချက်ဖြစ်သည်။ သူ့အိမ်၌ နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေ သည်။ သတ္တဝါတို့မည်သည် မိမိအား အရေးပေးခြင်းကို နှစ်မြို့ကြ သည်။ ဆရာသည် လူ့အောက်ကျသည်မှာ အသက်မသေ၊ သစ်ဝါး အောက်ကျမှ သေသည်ဟူသောအယူကို လက်ကိုင်ထားဟန် တူ

သည်။ တစ်နည်း ဆရာက လူတို့၏သဘောဓလေ့ကို ကြိုတင်၍ သိခြင်းဖြစ်သည်။ သတ္တဝါတို့မည်သည် အသာရလျှင် အလိုကျသည်။ ဤကား ပညာချိုတဲ့သောသူတို့၏ နှလုံးသွင်းချက်တည်း။

သို့ကြောင့် မေနှင့်ပီမိုးနင်းတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ် ယောက် ယခင်ကထက် ပို၍ ရင်းနှီးလာကြသည်။ သို့သော် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အငြိအစွန်းမရှိအောင် နေကြသည်။ လူငယ်တို့၏စိတ်သဘော အတိုင်း ချစ်ကြိုက်ရန်ဟူသောစိတ်ဓာတ်မျိုးသည် ပီမိုးနင်း၌ မငြိကပ် ချေ။ ထိုကိစ္စမျိုးကို စိတ်ကူးထဲ၌ပင် ထည့်၍မထားသေးသောအချိန် ဖြစ်ပေသည်။ ယောက်ျားစိတ်မရှိသောကြောင့် မဟုတ်၊ အာရုံစူးစိုက် ပူကင်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မေကလည်း ပီမိုးနင်းကဲ့သို့သော ကလေးကလွင့် အခိုင်းအစေတစ်ယောက်ကို ထိုအချစ်ကိစ္စမျိုးနှင့်ပတ် သက်ပြီး ယောင်၍ အိပ်မက်ပင်မက်မည်မဟုတ်ပေ။ အဆင့်အတန်း ချင်းကား မိုးနှင့်မြေကဲ့သို့ ကွာသည်။ သာမန်အိမ်စေနှင့်အိမ်ရှင်တို့ ထက်ဆံရင်းနှီးသည်ထက် ပို၍မထားကြချေ။ ဤကား မေနှင့် ပီမိုးနင်း (ကိုကျော်) တို့၏ ပင်ကိုစိတ်ဓာတ်များ ဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်တွင် ရှေ့နေကြီး၏ရုံးပိတ်ရက်နှင့် ကြိုလေသည်။ ပီမိုးနင်းအား ခြံဝင်းအတွင်း အရိပ်ကောင်းကောင်းသစ်ပင်ကြီးအောက် ၌ အမှိုက်သရိုက် သစ်ရွက်များကို ရှင်းလင်းစေသည်။ ပီမိုးနင်းသည် ဖာမြင်အားဖြင့် စုတ်နပ်သူ၊ ကပျစ်ကညစ်နေသူ ဖြစ်သော်လည်း အလုပ်လုပ်သောအခါ၌ ထိုအချိန်က အသေအသပ်လုပ်သည်။ ရှင်း လင်းပြီးသော မြေကွက်လပ်ကလေးတွေ ရှေ့နေကြီးက ပီမိုးနင်းအား စားပွဲနိမ့်တစ်လုံး၊ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံး၊ ရိုးရိုးကုလားထိုင် တစ်လုံး၊ ရေချိုင့်၊ ရေခွက်၊ ဆေးလိပ်ခွက်စသည်တို့ကို သွားရောက် နေရာချထားစေသည်။

စားပွဲကုလားထိုင်များ နေသားတကျရောက်ရှိပြီးလျှင် အိမ်
ပေါ်မှ လက်နှစ်သစ်မျှထူသော အင်္ဂလိပ်စာအုပ်များ၊ ဂျာနယ်များ၊
မဂ္ဂဇင်းများကို သယ်၍ပို့စေသည်။ ဆရာပီမိုးနင်းသည် စာပေ လွန်စွာ
မြတ်နိုးသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကား အထူးဆိုဖွယ်ရာ မရှိပြီ။ စာများ
ကိုမြင်သောအခါ အငမ်းမရဖတ်ချင်လှသည်။ သွားရည်ယိုလာသည်။
သို့သော် မိမိဟန်ဆောင်သည့်ဘဝကို ထုတ်ဖော်ရာကျသွားမည်ဖြစ်၍
စိတ်ကိုသိမ်းဆည်းရသည်။ စိတ်ဟူသည်ကား သိမ်းဆည်း၍ မရ
စကောင်းပေ။ သို့ကြောင့် ဆရာသည် စိတ်ပြုချင်သည့်အတိုင်း မိမိက
လိုက်၍မလုပ်မိရန်ကို အထူးသတိထား၍ နေရလေသည်။

စာအုပ်များကို စားပွဲပေါ်တွင် အစီအရီ ချထားပေးသည်။
စာအုပ်များစီလျက် မည်သည့်စာအုပ်မျိုး၊ မည်သည့်စာပေမျိုး ဖြစ်
သည်ကို မျက်နှာဖုံးများကို မှတ်သားထားသည်။ ဖတ်လိုက်ရလျှင်
မည်မျှအရသာရှိမည်နည်း။ ဆရာပီမိုးနင်းက စိတ်တွင်း၌ မှန်းထင်နေရ
သည်။ စာအုပ်များမှ စာပေ၏အတိမ်အနက်ကို ထောက်လှမ်းချင်
သည်။ အလေးအပေါ့ကို မြည်းကြည့်လိုသည်။ သို့သော် သူ့အား
အခြေအနေက မပေးသေး။ ပီမိုးနင်းသည် စာအုပ်များကို နေသားတ
ကျဖြစ်အောင်ပြုပြင်ပြီးလျှင် ရှေ့နေကြီးကို သွားရောက်အကြောင်းကြား
သည်။

ရှေ့နေကြီးသည် ခြံတွင်းစာကြည့်စားပွဲသို့ သွားသည်။ ပထမ
ဆုံး အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ရေးသားထားသည့် ရာဇဝင်စာအုပ်ကိုဖွင့်၍
ဖတ်သည်။ ကနဦးသော် အသံအနည်းငယ် ဖွင့်ဖတ်သည်။ နောက်
ငြိမ်သက်စွာ မတုန်မလှုပ် ဖတ်နေသည်။ ရှေ့နေကြီးကပင် စာဖတ်
ဝါသနာပါ၍ တည်ငြိမ်မှုရှိသလော၊ စာပေကပဲ ရှေ့နေကြီးအား ဆွဲ
ဆောင်၍ ငြိမ်သက်မှုတည်နေသလော။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ . . . စာပေ၏အရသာက မည်သည့်အရသာ
နှင့်မျှ နှိုင်း၍မရ။ အပြစ်ကင်း၍ မင်္ဂလာရှိသော ခံစားမှုဖြစ်သည်။
'ပညာသည် ဆန္ဒ' ဟု သင်္ဂြိုဟ်ဆရာတို့က ဆိုကုန်သည်။ အကုသိုလ်
စိတ် မဖြစ်။ သို့ကြောင့် စိတ်သန့်ရှင်းခြင်းကို ဖြစ်စေသည်ကား အမှန်
ပင်။

ရှေ့နေကြီးစာဖတ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသော ဆရာ့အဖို့
မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဖြစ်၍နေသည်။ မိမိကိုယ်ကိုယ် ဆုံးမထားရ၏။ အိမ်
ဟဟီရကိစ္စကို အခါတိုင်းကဲ့သို့ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်မလုပ်နိုင်ရှာ။ အာရုံက
ရှေ့နေကြီး၏စာအုပ်ဆီသို့ ရောက်နေပေသည်။ အိမ်အလုပ်ကလေး
တွေ လုပ်လိုက်၊ ရှေ့နေကြီးစာဖတ်နေသော နေရာသို့ လှမ်း၍မျှော်
လိုက်နှင့် နံနက်ချိန်သည် တဖြည်းဖြည်း ရင့်၍ ရင့်၍သာလာလေသည်။
မျှော်တော်ဖောနှင့် မောနေရရှာသည်။ မစားရ ဝမခန်း ဖြစ်သည်။
ဆရာ့အဖို့ ဤစာပေကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မျှော်ရစေကာမူ ဆရာသည်
အကျေနပ်ကြီးမကျေနပ်၍ နေပေသည်။ သို့နှင့် နံနက်ထမင်းစားချိန်
ရောက်လေပြီ။

“ကိုကျော်ရေ . . . ဖေဖေကို ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပြီလို့ သွားပြော
ချေ”

မေက ဆရာပီမိုးနင်းအား ရှေ့နေကြီး စာဖတ်နေသည်ကို
အခေါ်ခိုင်းသည်။ သူသည် ရှေ့နေကြီးအား ထမင်းစားရန် သွားရောက်
ပြောကြားသည်။

ဆရာသည် ငါးကင်ကို ချောင်းနေသောကြောင်ပါးနှင့် တူ
သည်။ ကြောင်က ငါးကင်ကိုချောင်းသည်။ ဆရာက စာပေဖတ်ရန်
ချောင်းသည်။

“အေး အေး . . . ခဏ ဒီမှာစောင်နေလိုက်ဦး၊ ဟုတ်လား”

ရှေ့နေကြီးသည် ဆရာအား မှာကြားပြီးလျှင် ထမင်းစားရန် ထ၍သွားလေသည်။ ဆရာသည် ပထမတွင် မတ်တတ်ရပ်၍သာ နေသည်။ မြင်တွေ့ရသောစာအုပ်များက ဆရာအား အတင်းဆွဲခေါ် နေသည်။ ဖတ်လှည့်ပါဟု ဖိတ်ခေါ်နေဘိအလား ပွင့်လျက်သားရှိ နေပေသည်။ ဆရာက ဖတ်ချင်လှ၏။ ဖြစ်ပါမည်လား။ ဆရာက သူ့ကိုယ်သူ မေးသည်။ ရာဇဝင်စာအုပ်မှ အတွင်းစာသား စာတန်း များကလည်း ဆရာကို လက်ယပ်ခေါ်နေသည်။ ဆရာက ပထမတော့ ငြင်းသည်။ စာအုပ်ကလည်း သူ့က ကူညီမည်။ လာ၍သာဖတ်ပါဟု ပြောသည်။ ဆရာသည် ရပ်နေရာမှ စားပွဲအနီးသို့ ကပ်သွားသည်။ စဉ်းစား၍နေပြန်သည်။ တွေးမနေပါနဲ့ ဆရာလာခဲ့ပါဟု စာအုပ်က တစ်ဖန်ဆက်၍ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ ဆရာက စားပွဲတွင် ဒူးထောက် လိုက်သည်။ တွေ့၍ငြိမ်နေ၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး စိတ်ချပါ။ စာပေဟာ လူကို အကျိုးပေးပါ တယ် ဆရာ”

စာအုပ်သည် ဆရာအား အားပေးလိုက်သည်။ ဆရာသည် အားတက်၍လာသည်။ ပိုင်ရှင်ရှေ့နေကြီးက ဤသို့သောအကြောင်း ကြောင့် ပြောဆိုမည်လော။ သူက ပြောဆိုလျှင် ခံရမည်သာ။ ဆရာက မလှုပ်ရှားသေးချေ။

“ပညာရှိမှန်လျှင် အမှန်ကို မြင်တတ်ပါတယ် ဆရာ”

စာအုပ်က ဆရာအား အကြံပေးလာသည်။ ဆရာ၏စိတ်ကို နှိုးဆွပေးလိုက်သည်။ ဟုတ်ပေပြီ။ ဤစကားကိုတော့ ဆရာက လက် ခံသည်။ သဘောပေါက်ပြီးသား ဖြစ်သည်။

ဆရာက စာအုပ်ကိုဖတ်သည်။ စာအုပ်ကဆရာကို ကြိုဆို လျက် ပြုံးသည်။ ဆရာနှလုံးသားက ဘေးရန်စစ်သိမ့်၍ မဆုံးပြီ။

ဆရာသည် ဒူးထောက်လျက်သားနေသည်မှာ စားပွဲနှင့် ဒေသန့်သင့် အနေတော်ဖြစ်သည်။ မျက်နှာနှင့်စာအုပ်သည် ဖတ်ရန် အံ့ကိုက်ယှဉ် ဖြစ်တော့သည်။ ရှေ့နေကြီးဖတ်သော စာမျက်နှာကို မှတ်သားထား သည်။ နောက် ဆရာသည် အခြားစာမျက်နှာများကို ဆက်၍ဖတ် သည်။ စာပေနှင့် အနည်းငယ်အချိန်တွင် ကင်းကွာနေရသော ဆရာ ပီမိုးနှင့်သည် စာတွင် တစ်ခဏအတွင်း အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်နေ သကဲ့သို့ မတုန်မလှုပ် စာဖတ်လျက်နေသည်။

စာတွင် မည်မျှအာရုံကျရောက်နေသည်ကား ခန့်မှန်း၍မရ တော့ချေ။ တစ်ခုတည်းသောအာရုံ၌သာ ဝင်စားလျက်သာ။ ပတ်ဝန်း ကျင်ကိုကား လုံးလုံးလျားလျား သတိမရတော့ပေ။ သတိလည်း မပြုမိချေ။ သို့ကြောင့်ပင် ထမင်းစားပြီး၍ ပြန်လာသော ရှေ့နေကြီး ၏ခြေသံကိုလည်း မကြား။ လူရိပ်လူခြည်ကိုလည်း မမြင်မိ။ လာ သည်ကိုလည်း မသိ။ စာပေ၏အာရုံသည် မည်မျှကြည်လင်သန့်ရှင်း၍ နေပါသနည်း။ မည်မျှပင် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အား နိုင်မာသော အခြေကို ပေးနေပါသနည်း။

ဆရာ၏ စိတ်အာရုံပန်းလိပ်ပြာသည် စာပေဝတ်မှုန် ဝတ် ရည်ငုံတွင် သောက်ယူသုံး၍ မဝနိုင်ပြီ။ သတ္တဝါတို့မည်သည် ကိုယ် နှစ်သက်ရာ မြတ်နိုးရာကို ဆောင်ရွက်နေခြင်းသည် ရောင့်ရဲမှုတစ်ခု ပါတကား။

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းက စာအုပ်တွေ ဖွင့်ဖတ်နေလို့ ဒီ စာအုပ်တွေက တစ်ပဲခြောက်ပြားပေးရတဲ့စာအုပ်တွေ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်း ဘာနားလည်လို့လဲ”

ရှေ့နေကြီး၏အသံကိုကြားတော့မှ စာအုပ်ကို သူဖတ်ခဲ့သော စာမျက်နှာအတိုင်း ပြန်၍ချလိုက်သည်။ သည်တော့မှ သူစာဖတ်နေ

ခြင်းသည် မည်မျှအချိန်ကြာသွားသည်ကို သိသည်။ ဆရာက ပထမ၌ မည်သို့မျှ ပြန်မပြော။ ရှေ့နေကြီး၏ မာန်မဲသံပါသော ပြောသံကို အကြောင်သားနားထောင်လျက် ကြည့်နေသည်။

“အရုပ်ကြည့်လို့ အရုပ်မရှိဘူးကွ”

ရှေ့နေကြီးက နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ဆိုပြန်သည်။ ဒေါသ သံတော့ မပါ။ အေးအေးသက်သာပင် ပြောသည်။ ဆရာက ခူး ထောက်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်၍နေသည်။

“ကျွန်တော် အရုပ်ကြည့်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေး”

ဆရာက ခပ်တိုးတိုးအသံနိမ့်၍ပြောသည်။ ဦးခေါင်းကို ငုံ့ လျက်သာနေသည်။ ရှေ့နေကြီးကလည်း မတ်တတ်ရပ်လျက်ပင်။

“အရုပ်မကြည့်ရင် မင်း ဘာဖတ်တတ်လို့လဲ”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ ဖတ်တတ်ပါတယ် ဦးလေး”

ဆရာက မလွဲသာသည့်အကြောင်းက တစ်မျိုး၊ မိမိကို စာ အုပ်လောက်မျှ တန်ဖိုးမရှိသည့်အနေမျိုးသို့ ရောက်နေသည့်အကြောင်း က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် အနည်းအကျဉ်း ဖွင့်ဟ၍ပြောလိုက်သည်။ ဆရာသည် စာပေနှင့်ပတ်သက်၍သာ ယင်းသို့ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ မဟုတ်ပါက သူ၏အကြောင်းကို အစွန်းအစပင် သိနိုင်ဖို့ခဲယဉ်းပေ သည်။

“ကဲ . . . ဖတ်တတ်ရင် ဖတ်ပြစမ်းကွာ”

အဘိုးကြီးက ဖတ်ခိုင်းသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆို၍ ဆရာသည် မြင်းကောင်းစိုင်းသကဲ့သို့ အင်္ဂလိပ်ရာဇဝင် စာအုပ်ကို ကောက်၍ဖတ်ပြသည်။ လျှာအနေအထားမှစ၍ ပြတ်သား ကြည်လင်လှသည်။ အခြားသူများဖတ်သော အင်္ဂလိပ်စာဖတ်သံနှင့်

ကား လုံးလုံးမျှမတူချေ။ တစ်မူထူးခြားသောလေသံက တစ်မျိုးသာ လျှက်နေသည်။ ဆရာဖတ်သော အင်္ဂလိပ်သံကား ရှေ့နေကြီး၏နှလုံး သားကို ယူကျုံး၍ ဆွဲငင်လိုက်သည်။ သူ၏သဘောတွင် တွေ့လေပြီ။

ဆရာကား အင်္ဂလိပ်စကားပြောတွင် ထူးချွန်သူဖြစ်သည်။ ဘုရင်ဂျီဘုန်းကြီးဘဝမှ လာသူဖြစ်၍လည်း တော်သည်။ လက်တင် ဘာသာကို ကျွမ်းကျင်သည်ကလည်း ဆရာအတွက် ထက်မြက်သော လက်နက်ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်သည်။ မြန်မာများထဲတွင် ရှာမှရှားသောသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့်ပင် ရှေ့နေကြီးသည် ဆရာဖတ်ပြ သော အင်္ဂလိပ်စာသံကို ကြားရသောအခါ အလွန်အံ့အားသင့်နေခြင်း ပင်တည်း။

“ကဲ . . . မင်းဖတ်ခဲ့တာကို အဓိပ္ပာယ်ပြန်စမ်း”

ရှေ့နေကြီးက ဆက်၍ခိုင်းပြန်သည်။

ဆရာသည် သူဖတ်ခဲ့သောဝါကျများကို ဘာသာပြန်၍ ပြော သည်။ အဓိပ္ပာယ်ကို ထိမိအောင်ပြောသည်။ အခြားသူများကဲ့သို့ ပုစွန်ခြေကျိုးအနက်သဘော ပြောသည်မဟုတ်။ အစီအစဉ်ကျနစွာ ဝါကျမှန်စန် ဘာသာပြန်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရိုးရိုးလည်း မကျ၊ တိုက် ရိုက်ပြန်ဆိုခြင်းလည်း မမည်၊ မူရင်းတိတိကျကျလည်း မဟုတ်။ မြန်မာပီသသော ဝါကျစကားလုံးများဖြင့် မူရင်းအဓိပ္ပာယ်မပျက်အောင် ဘာသာပြန်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ စာပေ၏ ပင်ကိုအရသာ အတိုင်း ဖော်ထုတ်နိုင်စွမ်းသောသူ ဖြစ်သည်။

ရှေ့နေကြီးသည် ပို၍အံ့သြခြင်း၊ ချီးကျူးခြင်း စသည်တို့ ပြည့်လွန်းနေသောအကြည့်မျိုးဖြင့် ဆရာအား စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူခိုင်းသည်ထက် ပို၍ သာလွန်နေသည်။ သာမန်မျှမဟုတ်၊ ထူး သောပညာရည်စွမ်းအားကို တွေ့ပေသည်။

“မင်း အစက ငါ့ ဘာပြုလို့ မပြောသလဲ”

ရှေ့နေကြီးသည် သည်တော့မှ ဒေါသသံဖြင့် ကြိမ်းလေ တော့သည်။ စေတနာပါသော အပြစ်တင်သံ ဖြစ်ပေသည်။ ဆရာ၏ ပညာရည်သည် ဘူးပေါ်သလို ပေါ်၍လာသည်။ အဘိုးကြီးကလည်း ထင်ထင်ရှားရှား။ ယခုမှပင် မည်သို့သောလူစား ဖြစ်သည်ကို သိလေ သည်။ ဆရာက မည်သို့မျှမပြော ငြိမ်သက်လျက်ပင်။

“မင်း ဘယ်နှစ်တန်းအောင်သလဲ”

ရှေ့နေကြီးက ထပ်ဆင့်၍ မေးပြန်သည်။

“ဘယ်နှစ်တန်းမှ မအောင်ပါဘူး ဦးလေး”

ဆရာက သူ၏ဂုဏ်ခြွပ်ကို ဖော်ထုတ်၍ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်။

ဆရာသည် စကားကို လှည့်၍မပြောတတ်၊ တည့်တည့် ပြောတတ်သည်။ မှန်လျှင်မှန်သည်၊ ဟုတ်လျှင်ဟုတ်သည်။ မကွယ် မထောက် ပြောလေ့ရှိသည်။ ဟန်ဆောင်မှုကို ရှောင်ရှားသည်။ ပကာ သနကို လွတ်အောင်ဖယ်သည်။ လောကဂုဏ်ထင်မှုကို အလိုမရှိ၊ ကြားလိုပါလိုစိတ် ကင်းသည်။ အမှန်တော့ ဆရာသည် မည်သည့် အတန်းမျှ မအောင်သည်ပင်။ သို့သော် တတ်ကျွမ်းသော စာပေပညာ ကား နက်နဲ၏၊ ထက်မြက်၏၊ ကျွမ်းကျင်၏၊ ပြောင်မြောက်၏။ အရည်အချင်းကို အတန်းအောင်ခြင်းက သတ်မှတ်သည်မဟုတ်၊ အရည်အချင်းကို လုပ်ရည်ကိုင်ရည်တို့၏ အောင်မြင်ခြင်းကသာ သက် သေခံလေသည်။

ပညာစွမ်းရည်၏ တန်ခိုးထက်မြက်ခြင်းသည် တခြား၊ အတန်းအောင်ခြင်းသည်ကား တစ်မျိုးပေ။ စာမေးပွဲအတန်းအောင် တိုင်း အရည်အသွေးတက်သည်ဟု မဆိုနိုင်။ အတန်းမအောင်တိုင်း

လည်း ညံ့သည်မဟုတ်။ သေး ဖြင့် လောက၏ သတ်မှတ်ချက်၊ ကန့်သတ်ချက်တို့သည် ပဓာန ၎င်း၊ ပင်ကိုပညာအရည်အချင်းသာ အဓိကဖြစ်သည်။ ဆရာ၏ပု ဘား လောက၏ ထင်ပေါ်သော ဂုဏ်ရောင်ဟပ်မှုမပါ၊ ပကတိ ဤမြားကောင်း၏ အရောင်တည်း။ နွဲ့တွင်နှစ်ပေစေဦး တစ်ခဏမျှသာ။ တစ်နေ့တွင် ထင်ရှား၍လာမည် ကား မလွဲချေ။

“ဘယ်နှစ်တန်းမှ မင်း မအောင်ခဲ့ပေမယ့် မင်းက အရည် အချင်းရှိတဲ့လူပဲ၊ မင်း သိပ်ပြီး စာပေအလေ့အလာ အဖတ်များတယ် ထင်တယ်”

ရှေ့နေကြီးက သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ထုတ်ဖော်ပြောပြသည်။ ဟုတ်ပေသည်။ ရှေ့နေကြီး၏ယူဆပုံသည် ယထာဘူတကျသော အယူဖြစ်သည်။ စကားအစအနပေါ်ရုံမျှနှင့် ရှေ့နေကြီးက သူ၏ အရည်အသွေးကို အတပ်သိပြီး ဖြစ်သည်။ မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ခြင်း ပင်တည်း။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်က စာဖတ်တော့ နည်းနည်း ဝါသနာပါပါတယ်”

ဆရာက အသံခပ်ကျိ့ကျိ့ပင် ထား၍ပြောသည်။

“မင်းအကြောင်း ငါသိပါပြီကွာ၊ မင်း အစက ဘာပြုလို့ ငါ့မပြောသလဲ၊ မင်း သိပ်မိုက်တဲ့ကောင်း၊ ဒီနေ့ကစပြီး အိမ်အောက်မှာ မနေနဲ့တော့၊ အိမ်ပေါ်တက်နေ”

ရှေ့နေကြီးသည် စေတနာတွေ ယခင်ကထက် ပို၍သွား သည်။ ချီးမြှောက်လိုစိတ်က တစ်မဟုတ်ချင်း ပေါ်ထွက်လာသည်။ ပညာစရိုက်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေတည်း။ ပညာလေ့ ပေါင်းဖက် တွေ့ခြင်းပေ။ ဝမ်းလည်းသာ၏၊ အပြစ်လည်းတင်၏။ တကယ့်

သဘောထားပြည့်ဝသော ရှေ့နေကြီးဖြစ်သည်။

ရှေ့နေကြီးသည် ထိုသို့ပြောဆိုပြီးသည့်နောက် ငြိမ်းစိမ်းထဲ၌ ပင် စာဖတ်ခြင်း၊ ဆရာနှင့် စာပေဆွေးနွေးခြင်းများကို တစ်ဆက်တည်း ပြုလုပ်နေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏မျက်နှာသည် လိုအပ်သော မြတ်နိုးနေသော ပစ္စည်းတစ်ခုကို ရှိတ်တရက် ရာဘီသကဲ့သို့ ရွှင်လန်း၍ နေသည်။ အားရနှစ်သက်လျက်နေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

ဆရာက သူမေးသမျှစာတွေကို ဝေဝေဆာဆာ ဖြေပြနိုင်သည်။ သူ မသိ မကြားဖူးသော စကားရပ်များ၊ အဓိပ္ပာယ်များကို ဆရာက အကျအန ရှင်းပြသည်။ ဝေဖန်၍ပြသည်။ ဆရာက အင်္ဂလိပ်စာ ဖတ်ပြသောအခါ ရှေ့နေကြီးက စိုက်၍နားထောင်နေရသည်။ နားထောင်၍လည်း ကောင်းသည်။ အဖြတ်အတောက် လေယူလေ သိမ်းကလည်း ဟန်ပါလှသည်။ နားထောင်၍ပင် မငြီးနိုင်။

ထိုနေ့မှစ၍ ဆရာအား အိမ်ပေါ်တွင်အိပ်ရန် အခန်းတစ်ခန်း စီစဉ်ပေးသည်။ အိပ်ရာသင်ဖြူး စသည်တို့ကို အပြည့်အစုံရသည်။ အိမ်ပေါ်တွင်ပင် နေ့ရောညပါ နေထိုင်ခွင့်ပြုသည်။ အိမ်သားကဲ့သို့ပင် ထားသည်။ ပထမလေးငါးရက်တွင် အရင်လို ရုံးသို့ အပို့အယူ လုပ်ရသေးသည်။ နောက်ကျတော့ ရုံးသို့ စာခြင်းအပို့အယူ မခိုင်းချေ။ မေ့ကိုလည်း ဆရာ့အား မခိုင်းရန် တားမြစ်ထားဟန်တူသည်။ 'ကိုကျော်ရေ ဈေးသွား ဘာလေးဝယ်ပေးစမ်းပါဦး' ဟူသော မေ၏ စကားသံကလေးများကို ဆရာ မကြားရရှာတော့။ အခြားအကြောင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ အခြေအနေပြောင်း၍သွားသောကြောင့်တည်း။

ပညာအရှိန်အပါကား ကြီးမားပါဘိ။ မေကလည်း ဆရာအား ရှေ့နေကြီး ရုံးသို့ မခေါ်မခိုင်းသည်မှစ၍ ဘာတစ်ခုမျှ စေခိုင်းခြင်း

မပြုတော့။ သို့သော် အရေးတကြီးကိစ္စရှိလျှင်တော့ မေက လေးလေးစားစားဖြင့် လာရောက်၍ ဆရာ့အား ဆောင်ရွက်ပေးပါရန် ပြောလှသည်။ မေက လေးစားလာသည်။ သို့သော် ဖခင်က အရေးပေးသော သူဖြစ်၍သာ လေးစားဟန်တူသည်။ အမူအရာကတော့ ပြောင်းလဲမှု မရှိ။ အထက်တန်းလွှာတို့၏ အရှိန်အဝါရောင်ကား တောက်ပြောင် လျက်တည်း။ အိမ်ဗဟိရ အလုပ်ကြမ်းများကိုလည်း ဆရာ မလုပ်ကိုင်ရတော့ချေ။ ကုလားများသာ အလုပ်ခိုင်းတော့သည်။ ဆရာကတော့ ဝတ္တရားမပျက် ဆောင်ရွက်ရန် ယခင်အတိုင်း အိမ်ကိစ္စများကို လုပ်သည်။ ရှေ့နေကြီးကလည်း တားမြစ်သည်။ မေကလည်း မသင့်လျော်ကြောင်း ဆိုလာသည်။

ရှေ့နေကြီးသည် မောင်ကျော် (ဆရာပီမိုးနင်း) ကို အားကိုးသည်။ ရုံးအားရက်များတွင် စာပေဆွေးနွေးသည်။ အစစအရာရာတွင် တိုင်ပင်သည်။ ဆရာ့မျိုးရင်းချာကဲ့သို့ အားထားသည်။ ဆရာကလည်း အစွမ်းကုန် ကူညီသည်။ ရှေ့နေကြီး ရုံးမှလာသောအလုပ်များကို ညတွင် ကူညီရေးချွတ်ပေးရသည်။ ဆရာ၏အရေးအသားကို ရှေ့နေကြီးက သဘောကျသည်။ ရေးသားစရာများကို ဆရာ့အား ရေးသားစေသည်။ သူက သူလိုချင်သောအကြောင်းအရာများကိုသာ ပြောပြသည်။ ဆရာက သူ့ကိုယ်ပိုင်ဝါကျဖြင့် နိုင်နင်းစွာရေးသားသည်။ ရှေ့နေကြီးက နှစ်ခြိုက်၍ မဆုံးပြီ။ သူ့အဖို့ ဆရာသည် နောက်မှ တံတိုင်းကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

ဆရာကလည်း ကျေးဇူးကိုသိတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ခိုင်းသမျှကို သည်းခံ၍ ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ စိတ်လည်း ရှည်သည်။ ဘဝ၌ ကျရောက်လာသောဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်စွမ်း ရှိသူဖြစ်သည်။ ဆရာ့ကို ဘဝလှိုင်းသည် အပြင်းအထန် ရိုက်ခတ်မည်လော၊ အသာအယာ

ရိုက်ခတ်မည်လော မပြောတတ်။ ယခုတွင်မူ ရှေ့နေကြီး၏အိမ်တွင်
သောင်တင်၍နေပြန်သည်။ အဘယ်ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆက်လက်၍ မျော
ဦးမည်နည်း။

A

(၄)

အင်္ဂလိပ်စာပြဆိုရာပီမိုးနင်းနှင့် ဇနီးသည်မေ

ဆရာပီမိုးနင်းသည် ရှေ့နေကြီး၏အိမ်တွင်ပင် ကျင်လည်၍
နေသည်။ ရှေ့နေကြီး၏အလုပ်များကို ကူညီသည့်အခါ ကူညီသည်။
စာပေဆွေးနွေးသည့်အခါ ဆွေးနွေးသည်။ မိမိ ရေးလိုသောစာများ၊
ဖတ်လိုသောစာများကို အချိန်အအားရကိုင် ရေးသည်၊ ဖတ်သည်။
လေ့လာလိုသောအရာများကိုလည်း အမြဲတစေ လေ့လာမှတ်သား၍
နေခဲ့လေရာ အတော်နေသားတကျဖြစ်၍ သွားသောအချိန်သို့ ရောက်
လေသည်။

အိမ်သားတစ်ယောက်အနေဖြင့် အတွင်းရေး အပြင်ရေး
ဟူသမျှတို့ကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခြင်းခံရသူအဖြစ်သို့လည်း ရောက်ရှိ
လျက်ပင်။ ရှေ့နေကြီးနှင့် ဆရာတို့မှာ ကိုင်းကျွန်းမှို ကျွန်းကိုင်းမှိုသော
အခြေအနေတွင် ရပ်တည်နေကြသည်။ ဆရာ့ကို သားသမီးရင်းပမာ
မေတ္တာသက်ရောက်သည်။ သို့ကြောင့် ဤမျှ ပညာစွမ်းထက်သော
သူတစ်ယောက်ကို အလုပ်အကိုင်ရှာပေးလိုသောဆန္ဒက ရှေ့နေကြီး
တွင် တဖွားဖွား ထွက်ပေါ်လာသည်။ အကယ်ပင် အတန်းတစ်တန်းမျှ

အောင်မထားကြောင်းကိုလည်း သိသည်။ အမှန်ရှိကြောင်း၍ ပညာထက်
သောပုဂ္ဂိုလ်မှန်းလည်း သိသည်။ သို့သော် အနည်းဆုံး (၇) တန်း
လောက်မျှ အောင်လက်မှတ်မပြုနိုင်သည့်အတွက် ရှေ့နေကြီးပြော
သည့် ဆရာ့အတွက် အကြံအိုက်လျက်ပင်နေသည်။

အတန်းမရှိသည်ကြောင့် ရာထူးမြင့်မြင့်ရမည် မဟုတ်။ စည်း
ပျဉ်းဥပဒေအရ ဆရာအား မင်းစေရာထူးလောက်သာ ရနိုင်မည်။
ဆရာနှင့်ထိုအလုပ်သည် မိုးနှင့်မြေမျှ ကွာခြားသည်။ အလုပ်ခန့်ခြင်း
သည်က ပညာအကန့်အသတ်နှင့် ဖြစ်သည်။ ဆရာ၌ အတန်းမရှိ၊
ကရည်အချင်းပညာသာ ရှိသူဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ရှေ့နေကြီးသည်
ဆရာအား ခေတ်နှင့်လျော်ညီသော ရာထူးရာခံများကို ရအောင်
ကြိုးပမ်းပေးလိုသောဆန္ဒကို လျစ်လျူရှုပစ်လိုက်ရတော့သည်။ သူ၏
ဟောနာမှာ သဲကျရေလို ဖြစ်တော့မည်။ ကျေနပ်မှုအား ရရှိမည်မဟုတ်
ချေ။

ရှေ့နေကြီးသည် ဆရာပီမိုးနင်း၏ပညာကို နှံ့တွင်နှစ်နေ
သော ပတ္တမြားအသွင်ဖြင့် မမြင်လို၊ မီးရှူးတန်ဆောင်ပမာ ထွန်း
တောက်သောအရောင်ဖြင့် မြင်လိုသည်။ ဆရာ၏ပညာကို ချီးမြှောက်
လိုသည်။ ဆရာ၏ပညာကို လောက၌အကျိုးပြုနိုင်သော အခြေသို့
ရောက်အောင် တင်ပို့လိုသည်။ မသုံးသောပညာသည် ဆုံးသည်၊
သုံးသောပညာဉာဏ်သည် မီးဟုန်းဟုန်းပမာ လင်းသည်။

ရှေ့နေကြီးသည် ဆရာ့ကို လောကစင်မြင့်ပေါ်သို့ ဆွဲခေါ်
လို၏။ ကြံ၏။ မလွယ်ချေ။ ငှက်သည်လည်း ပျံရင်းသာသေသည်၊
လူသည်လည်း ကြံရင်းသာသေသည်။ ရှေ့နေကြီးကား ဆရာ၏ပညာ
ရှမ်း အသုံးချမည့်နည်းလမ်းကို ရှာဖွေနေလေသည်။ ကြံစည်စိတ်ကူး
ရင်းပင် ရှေ့နေကြီးသည် ဆရာပီမိုးနင်းအား ဤသို့မေးလိုက်သည်။

“မင်း ဘာလုပ်တတ်သေးသလဲ”

ရှေ့နေကြီးက ဆရာ၏ပညာစွမ်းသည် မည်မျှထက်သည်ကို သိလိုသောသဘောဖြင့် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် အလုပ်စခန်းနှင့်ပတ်သက်၍ မေးလေသည်။

ဆရာသည် ရှေ့နေကြီးအိမ်၌ မှီငြမ်းပြုနေသည်။ တစ်ဦးကျေးဇူး တစ်ဦးမှာရှိသည်။ ယခင်ကဲ့သို့ မိမိ၏အတတ်ကို ထိပ်တက်ထားလျှင် မသင့်ချေဟု ထင်မြင်လာသည်။ မိမိတတ်မြောက်သော ပညာကို ထုတ်ဖော်၍ ကူညီသင့်ပြီ။ မိမိအစွမ်းကို လှစ်ပြရန် အချိန်လည်း သင့်လောက်ပြီဟု ထင်လေသည်။ ရှေ့နေကြီး၏ စေတနာကိုလည်း သူသိသည်။ မိဘသဖွယ် အားထားရာလည်း မှန်သည်။ ရှေ့နေကြီးသည် မိမိအား အလုပ်ရှာစေလိုသည်။ အလုပ်နှင့်အကိုင်နှင့် ရာထူးဌာနနှစ်ရနှင့် နေသည်ကို ရှေ့နေကြီးက မြင်လိုကြောင်းလည်း သိထားနှင့်သည်။ သို့ကြောင့် ရှေ့နေကြီး၏စိတ်ချမ်းသာမှုနှင့် စေတနာကို တုံ့ပြန်ရန် စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် စာသင်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်တတ်ပါသေးတယ် ဦးလေး”

“အေး . . . ဒီလိုမှပေါ့ကွ”

ရှေ့နေကြီးသည် အားရအားတက်သောလေသံဖြင့် ပြောလေသည်။ သူ၏မျက်နှာမှာလည်း ဝမ်းသာသောအရောင်များ လျှမ်းလျှမ်း တောက်နေသည်။ ကျေနပ်သောအသွင်အပြင်လည်း ဆောင်လျက်ရှိသည်။

“ဘာကို ဘယ်လိုသင်မလဲဆိုတာလည်း ပြောပြဦးမှပေါ့ကွ”

အဘိုးကြီးက ထပ်၍မေးပြန်သည်။ မှန်ပေသည်။ မည်

လည်အတန်း၊ မည်သည့်ဘာသာ စသည်တို့ကို ဖော်ပြရန်လိုပေသေးသည်။

“ဒီမှာတော့ အင်္ဂလိပ်စာတစ်ဘာသာပဲ သင်တတ်မယ်ဦးလေး”

“ဟင် . . . ဒီအကြံကောင်းတယ်၊ စီစဉ်ကြတာပေါ့”

ရှေ့နေကြီးသည် ဆရာ၏သဘောကို လက်ခံသည်။ လက်ခံရုံသာမက သင်ကြားရန်အစီအစဉ်ကိုပါ ဖန်တီးပေးမည်ဟု ပြောလိုက်သည်။ ရှေ့နေကြီး၏ အစီအမံ အခန့်အခွဲအတိုင်း ဆရာက လိုက်နာတော့မည် ဖြစ်ချေသည်။

ရှေ့နေကြီးသည် မည်သို့သောစိတ်ကူးနှင့် ကြိုတင်ခန့်မှန်းထားသည် မသိချေ။ သူ၏အိမ်ကြီးအောက်မှ ကုလားများကို တခြားသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်စေသည်။ သို့သော် မိမိအိမ်ခြံဝင်းအတွင်း၌ပင် ကုလားများကို နေထိုင်ခိုင်းသည်။ ကုလားများ ပြောင်းသွားပြီးသည့် နောက် အိမ်အောက်တွင် ရှင်းလင်းပြီးလျှင် ကုလားထိုင်များ၊ စားပွဲရှည်များ စသည်တို့ကို ဝယ်ယူ၍ နေရာချထားသည်။ ကုလားထိုင်များမှာ ကျောင်းသား ၄၀ စာလောက် ရှိသည်။ အစစအရာရာ သင်ကြားရန် ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ ရှေ့နေကြီးသည် မိမိနီးစပ်ရာ အသိမိတ်ဆွေများ၏ သားသမီးကိုခေါ်၍ ဆရာအား စာသင်ကြားစေသည်။

ပထမတွင် ဆရာသည် ကျောင်းသားများကို ကျောင်းလခ မယူဘဲ စေတနာဖြင့် သင်ကြားပေးသည်။ ရှေ့နေကြီးကလည်း မည်သို့မျှမဆို၊ ကျောင်းလခကိစ္စကို ဆရာသဘောအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထရာ၏ သင်ကြားပြသမှုသည် ကျောင်းသားကျောင်းသူများတွင် နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလို အကျိုးထူးခံစားလာကြရသည်။ အခြား အင်္ဂလိပ်စာပြဆရာများနှင့် အလွန်ကွာခြားသည်။ သင်ကြားမှုချင်း တူလင့်ကစား

သင်ကြားဟန်က လွဲသည်။ ဆရာ၏သင်ကြားဟန်သည် စိတ်ဝင်စား
ဖွယ်အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့်ပင် ကျောင်းသားကျောင်းသူ
များသည် တစ်ဟုတ်ချင်း ပညာရည်တိုးတက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျောင်းသားများသည် ဆရာ၏သင်ကြားမှုကို အထူး ကျေနပ်
နှစ်ကြသည်။ အားကိုးကြသည်။ သို့ဖြင့် လူ့သတင်း လူ့ချင်းဆောင်ချက်
အရ ကျောင်းသားများ၏အဆက်အသွယ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရှေ့နေ
ကြီး၏ အဆက်အသွယ် ပတ်ဝန်းကျင်ဖြင့်လည်းကောင်း ဆရာ၏
အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းတွင် ကျောင်းသားများ အတော်များများ
လာရောက်၍ အင်္ဂလိပ်စာဘာသာကို ဆည်းပူးကြသည်။ ဆရာ၏
ပညာကို အားကိုးအားထားပြုလာကြသည်။

ဆရာသည် သင်ကြားရေး၌ အတော်နေသားထိုင်သား ကျ
သွားသောအခါ ကျောင်းသားများထံမှ ကျောင်းလခများကို တောင်း
ခံသည်။ ကျောင်းလခပေးရငြားသော်လည်း တပည့်များ၊ တပည့်များ
၏ မိဘများက ကျောင်းလခပေးရသည်ဟုပင် အမှတ်မထားသော
ဟူ၏။ ဆရာ၏ကျေးဇူးကို တုံ့ပြန်သောအနေဖြင့် မည်သည့်ကိစ္စမဆို
စေတနာအပြည့်အဝဖြင့် ကူညီပေးကြသည်။

ဆရာသည် ယင်းသို့ အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းတွင် စာပေ
သင်ကြား ပို့ချနေရသည်ကိုပင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်၍နေပေသည်။ သို့
သော် သူလိုချင်သော ဘဝပတ်ဝန်းကျင်ကို မည်သည့်အခါမျှ မျက်
ခြည်ပြတ်မခံခဲ့၊ လေ့လာသုံးသပ်မြဲပင်တည်း။

A

(၅)

ငါ့လှေငါထိုး ဟင်္သာတရောက်ရောက်

ဆရာသည် တပည့်တပန်းများနှင့် ပြည်မြို့တွင် အတော်
လူသိများသောအခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။ အနေကြာလာ
သဖြင့် ကျောင်းသားကြီးများနှင့်လည်းကောင်း၊ မိဘများနှင့်လည်း
ကောင်း ရင်းနှီး၍လာသည်။ အထူးသဖြင့် ကျောင်းသားများမှာ
အထက်တန်းလွှာ၊ အစိုးရအရာရှိ၊ ကုန်သည်ကြီး၊ ပွဲစားကြီးများ၏
သားသမီးများသာ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုကျောင်းသားမိဘများသည် သား
သမီးတို့နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဆရာနှင့်ရင်းနှီးလာကြသည်။ ခင်မင်လာကြ
သည်။ ဆရာ၏ပညာစွမ်းကို အထူးသဖြင့် လေးစားကြသည်။ ကြည်
ညိုမှုများစွာဖြင့် မိမိတို့၏သားသမီးများကို ဆရာလက်ထဲသို့ ဝကွက်၍
ကပ်ကြသည်။

ဤမျှ ရင်းနှီးစွာပေါင်းသင်းနေကြသော ကျောင်းသားမိဘ
များဖြစ်သော မိတ်ဆွေများသည် ဆရာပီမိုးနင်းအား ယခုလို တစ်
ယောက်တည်း (လူပျိုဘဝ) နေထိုင်ရသောအခြေအနေကို တစ်မျိုး
တစ်ပည် ပြောင်းပေးလိုသည်။ ဘဝခရီးတွင် တစ်ယောက်တည်းသာ
မလျှောက်ဘဲ အဖော်အတွဲနှင့် လျှောက်စေလိုသည့် စေတနာများ
သက်ရောက်လာကြသည်။ အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို ဖန်တီးပေးရန်
ရှာကြံကြည့်ရှုကြသည်။ ဆရာနှင့်သင့်လျော်မည့် အမျိုးသမီးများကို
ကစေတနာစောင်း စုံစမ်းသည်။ ရှာဖွေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် လက်လှမ်း
မီသမျှကား မတွေ့ကြလေသတည်း။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တွေ့ရသော
အမျိုးသမီးများကိုလည်း သဘောမတွေ့ကြပေ။

ဆရာပီမိုးနင်း၏ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သော ရှေ့နေကြီး၏ သမီး

မေနှင့်မှသာလျှင် တပည့်တပန်းများနှင့် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ ကျောင်းသား မိဘများက သဘောတူကြသည်။ ပါရမီညီသည်ဟု ယူဆကြသည်။ ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီသည် ထင်ကြသည်။ ဆရာအား ဝိုင်းဝန်း ဆွယ်ကြသည်။ ဆရာက လက်မခံ။ အရိပ်နေနေ အခက်ချိုးချိုး ဖြစ်မည်စိုးသည်။ ဆရာက မည်သို့မျှ တုန်လှုပ်မှုမရှိခဲ့။ ယခင်ကလည်း အမှုမထား။ သားချင်းနှစ်ယောက် စိတ်ကထားသည်။ ယခုလည်း ဤ အတိုင်းပင်။ ပြောင်းလဲသောစိတ် မပေါ်ပေါက်ခဲ့ပေ။ မေ့ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားမှုကင်းလျက်သာ။

သို့သော် ဆရာအား ပတ်ဝန်းကျင်လောကသည် လှုပ်ရှား စေသည်၊ ချောက်ချားစေသည်၊ ပြောင်းလဲဖန်တီးနေပေသည်။ ဆရာ က ကြံကြံခံသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဆရာကို အမြဲလိုလို လှုပ်ကိုင် နေသည်။ ဆရာက မိတ်ဆွေများ၏စကားကို လုံးဝလက်မခံ၊ ငြင်းဆန် သည်။ အတန်တန်အကြောင်းပြု၍ ပြောသည်။ မရ။ စိတ်ဆိုးဟန် ဆောင်သည်။ မိတ်ဆွေများက စိတ်မပျက်။ စွဲမြဲသောစိတ်ဓာတ်တို့ဖြင့် ဆရာကိုသာ မရမက တထေ့ထေ့ ပြောင်လှောင်ကြသည်။ ဆရာက အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ်ပင်။

ဆရာကို ဝိုင်းဝန်း၍ အကျိုးပြုကြဖို့ မိတ်ဆွေများက ဆုံး ဖြတ်ပြီးသည့်နောက် ဆရာမသိအောင် ရှေ့နေကြီးအား သွားရောက်၍ နားချကြသည်။ ဤသို့သောပုဂ္ဂိုလ်ကား သဘောတွင်လည်း ပြောစရာ မလို။ မနောကလည်း နဂိုက ဖြူပြီးသား။ အရည်အချင်းကိုလည်း သိပြီးဖြစ်သည်။ ယင်းအကြောင်းကြောင်းများကြောင့် ရှေ့နေကြီးအား သူ၏သမီးနှင့် ဆရာကို ဖူးစာဖက်ရန် ပြောကြသည်။ ရှေ့နေကြီး အနေဖြင့် ဆရာအပေါ်၌ မည်သို့မျှ မထင်ချေ။ ဆရာစိတ်သဘောကို သိပြီးဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ကဲ့ရဲ့မည်ကိုသာ စိုးရိမ်သည်ဟု

ထိုသည်။ အထက်တန်းလွှာအချင်းချင်း၏ စကားများဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း၊ ဆရာအား ရှေ့နေကြီးသည် သားသမီးကဲ့သို့ နဂိုကပင် ကျေးမွေးလာခဲ့ရသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် မည်သို့မျှ အထူး ကထေ့မဆို ခပ်မဆိတ်သာ နေသည်။

ထို့နောက် ရှေ့နေကြီးသည် မိတ်ဆွေများအား စဉ်းစားပါဦး မည်ဟု ပြောသည်။ မိမိ သဘောတူသော်လည်း ငယ်သူသဘောကို တီးခေါက်လိုဟန် အခြေအနေရှိသည်။ သို့နှင့် ရှေ့နေကြီးသည် မိမိ၏ သမီးအား အရိပ်အမြှောက်ပြောပြသည်။ မေက မနှစ်မြို့ချေ။ မိမိအိမ်တွင် လာရောက်ခိုကပ်နေသူနှင့် ဘဝခရီးဖော်ပြုရမည်ကို သူ့အတွက် မနှစ် သက်လှချေ။ မှန်ပေသည်။ သူ၏ရှုထောင့်မှတွေးလျှင်လည်း ဟုတ်ပေ သေးသည်။ သို့သော် ရှေ့နေကြီးသည် သူ၏သမီးကို အမျိုးမျိုး နားချသည်။ အကျိုးအကြောင်းနှင့်ပြောသည်။ ဘဝခရီးရှည်ကို ညွှန် သည်။ မျက်မွေးတစ်ဆုံးမကြည့်ရန် ဆိုသည်။ သမီး၏အမြင်နှင့် ပညာ အမြင်ကို နှိုင်းယှဉ်ပြသည်။ မေက ပထမတော့ အပြင်းအထန် ငြင်း သည်။ အကျိုးအကြောင်း နားလည်သွားသောအခါ မေသည် မွေး သံဖခင်၏စကားကို နားဝယ် ပန်ဆင်သလိုက်ရတော့သည်။

မိတ်ဆွေများသည် ရှေ့နေကြီးထံမှ စကားရသောအခါ ဆရာအား အဖန်ဖန်နားချရပြန်သည်။ ဆရာမှာ ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်နေလေတော့သည်။ မိဘလည်းဟုတ်၊ ကျေးဇူးရှင်လည်းမှန်သော ရှေ့နေကြီးက သဘောတူသည်ကို မိမိကပယ်လျှင် မသင့်လျော်ချေ။ သို့သော် မိမိကိုယ်၌က အိမ်ထောင်ရေးကို မတွေးလိုသေး။ မတည် ထောင်လိုသေး။ မိတ်ဆွေများ၏ အငြိမ်မနေနိုင်မှုကြောင့်သာ မိမိသည် ယခုကဲ့သို့ အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ရင်ဆိုင်ရပေမည်။ ဆရာမှာ မငြင်းသာ တော့သည့်အခြေအနေက ပေးနေသဖြင့် မေနှင့်လက်ထပ်ရန် မိတ်

ဆွေများအား ကတိပေးလိုက်ရသည်။

မိတ်ဆွေများကလည်း ဆရာအတွက် လိုလေသေးမရှိအောင် အစီအစဉ်ပြုပေးကြသည်ဟူသတည်း။ မင်္ဂလာဆောင်ရက် မတိုင်မီ ၁၅-ရက်လောက်တွင် ဆရာသည် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏အိမ်တွင် ရွှေပြောင်းနေထိုင်သည်။ နောက် မိတ်ဆွေများ၏အစီအစဉ်ဖြင့် မေနှင့်ဆရာကျော်တို့ လူကြီးစုံရာနှင့် လက်ထပ်ယူကြသည်။

(ပန်းချီဆရာ ဦးအုန်းခင်အား... "ရှေ့နေကြီးက သူ့သမီးသူ အတင်းနားချ ငါ့ကိုလည်း မိတ်ဆွေများကို နားဝင်အောင် ပြောကြ ပါလို့ ပြောတယ်၊ ငါ ယုံတောင်မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်တယ် ကွာ"... ဟု ဆရာပီမိုးနင်းက ပြောဖူးကြောင်း ဆရာဦးအုန်းခင်က ပြောပြဖူးပါသည်။)

ဆရာကျော်နှင့် မေတို့ အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်း ကြသည်။ ဆရာက ဝါသနာစိုက်တစ်မျိုး၊ မေတို့၏အနေအထား ဓလေ့က တခြား။ တူနိုင်မည်လော။ အိမ်တွင် လင်မယားမဖြစ်ခင်က နေထိုင်ကြသည်က တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ယခုအခြေအနေက တစ်ဖုံ။ မတူနိုင်ကြချေ။ ရှေ့နေကြီး၏အယူအဆသည် လူငယ်နှစ်ဦး သဘော တူမှုရှိမည်ထင်သည်။ သို့သော် အထင်နှင့်အမြင်က တခြားစီပင် တည်း။ မေက အထက်တန်းလွှာမို့ မာနရှိသည်။ ဆရာက မာနမရှိ၊ ပညာဖြင့်သာလျှင် အသိရှိသည်။ ပေါင်းသင်းနေရခြားသော်လည်း စိတ်သဘောချင်းကား မတိုက်ဆိုင်လှချေ။ အမှန်ကိုဆိုရသော် တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦး ဝတ္တရားအရသာ ပေါင်းသင်းနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ချစ်ခြင်း ဟူသည်မှာ သူတို့၌ မရှိပေ။ မေက မာနတစ်ခွဲသားနှင့်ပင်။

(ပေါင်းသင်းနေရတာဟာ လူကြီးများပေးစားလိုသာ တို့ ဣန္ဒြေမပျက် ပေါင်းသင်းနေကြပေမယ့် တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး သဘောချင်း

(လိပ်မတိုက်ဆိုင်ကြ ဘူး... ဟု ဦးအုန်းခင်အား ဆရာက ပြောဖူး သည်)

မေသည် ဆရာအား မပန်းသောစိတ် ရှိသည်ဟုတော့ ဆရာ က ပြောသေးသည်။ သို့သော် မေက ဆရာအား မာနနှင့်သာ ဆက် ဆံလိုသောစိတ် ရှိသည်။ အပေါ်စီးဖြင့်သာ ပေါင်းသင်းသည်။ ဆရာက ပေးအား ဝတ္တရားမပျက်ရအောင် ပေါင်းဖော်သည်။ မေသည် ဆရာ ကား မချစ်သော်လည်း အစစအရာရာ၌ ဆရာသည်ညည်းကိုတော့ မ်သည်။ အိမ်ထောင်သည်တို့၏ဝတ္တရားကိုလည်း မပျက်စေဘဲ အမြဲ တစေ ဆောင်ရွက်သည်။ ဆရာကလည်း မချစ်သော်လည်း မိဘ ကျေးဇူးကိုထောက်၍ အတတ်နိုင်ဆုံး မိမိစိတ်ကို ပြုပြင်၍ နေထိုင် သည်။

ဆရာကျော်တို့ အိမ်ထောင်ရေးလောကသို့ ဝင်ရောက်ပြီး သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ရှေ့နေကြီး၏အလုပ်များကို ကူညီလုပ်ခြင်း၊ အချိန်ရပိုင်း ရတိုင်းတွင် စာပေဆွေးနွေးခြင်းများဖြင့်သာ အချိန်ကုန် ရသည်။ ဆရာသည် မိမိအား တည်ထောင်ပေးထားသော အလွတ် ပညာသင်ကျောင်းကိုလည်း မှန်မှန်သင်ကြားပို့ချပေးသည်။ ဆရာတွင် ဤအလုပ်တစ်ခုသာ မယ်မယ်ရရှိသည်။ အခြား အထူးအသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းအလုပ် မရှိချေ။ ဆရာတွင် တပည့်တပန်း ပေါများသည်။ တပည့်များကလည်း အထူးကြည်ညိုသည်။ ထူးချွန်သောတပည့်များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ သို့ကြောင့် ပြည်မြို့တွင် ဆရာပီမိုးနင်း ၏ တပည့်အတော်များများရှိသည်ဟု ဆရာဦးအုန်းခင်က ပြောပြဖူး သည်။

တစ်နေ့သော နွေဦး၏ညနေခင်း ဖြစ်သည်။

နီရဲသောနေဝန်းသည် ဖိုးဦးတောင်စွန်းတွင် မေးတင်လျက်

ရှိသည်။ လောကကြီးကို နှုတ်ဆက်၍နေပေသလော၊ ဆရာပီမိုးနင်း အား စောင့်မျှော်နေပေသလော မပြောတတ်ချေ။ အဏ္ဏဝါပြင်ကျယ် တွင် ငွေလှိုင်းယဉ်တို့ကလည်း တဖွေးဖွေး၊ လေပြည်ကလည်း တအေးအေး တသွေးသွေး၊ ရှုငေးလောက်စရာပင်။ နေမင်း၏ ရွှေရောင် ခြည်များသည်လည်း ရောဝတီမြစ် သောင်ပြင်၊ သောင်ကမ်းခွင်တို့ကို လွှမ်းခြုံထားသည်မှာ ကြည်နူးစရာပင်။

မြစ်ကမ်းတစ်ခွင်တွင် လှေကြီး လှေငယ် လှေရွယ် အသွယ် သွယ်တို့သည် စိတန်းလျက်၊ ဆိုက်ကပ်လျက်။ ရွက်တွေတဝေဝေနှင့် လွင့်နေသော လှေများကလည်း သွားကြ လာကြလျက်ပင်။ အညာ ကုန်တင်လှေကြီးများကလည်း ဆိပ်ကမ်းတွင် ဆိုက်ကပ်ကာ အရောင်း အဝယ် ဆက်သွယ်နေကြသည်။ အချို့လည်း ရွက်ဖွင့်၍ ထွက်တော့ မည်၊ အချို့လည်း ကျောက်ချလျက်၊ အချို့လည်း ဆိုက်ကပ်ဆဲပင်။

ဆရာပီမိုးနင်းသည် ထိုညနေတွင် ထမင်းစားသောက်ပြီး လျှင် အပျင်းပြေ မြစ်ဆိပ်ကမ်းသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့သည်။ ပလေ ကတ်လုံချည်နှစ်ချေကို ဝတ်လျက် စွပ်ကျယ်လက်စည်းကို ဝတ်ထား သည်။ (ယခင်ခေတ်က စွပ်ကျယ်လက်စကတွင် လက်စည်းဖြင့် ချုပ်ထားတတ်သည်။) ခါးပိုက်ထောင်တွင် ငွေဒဂါးတစ်ကျပ်ကို ထည့် ၍ထားသည်။

(ဆရာသည် ထိုစဉ်က ညနေဘက် လမ်းလျှောက်ထွက် လျှင် ရှုပ်အင်္ကျီပဝတ်ဘဲ စွပ်ကျယ်လက်စည်းဖြင့် သွားတတ်ပြီး ပိုက် ဆံများကို ခါးပိုက်ထောင်တွင် ထည့်၍ယူသွားလေ့ရှိသော ဟူ၏။) မြစ်ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ အဏ္ဏဝါပြင်နှင့် သောင်ကမ်းခွင် ၏အလှကို ရှုစား၍ မျက်စိအရသာ ခံစားနေသည်။

ဆရာသည် ကမ်းစပ်တွင် ရပ်နေချိန်၌ ကုန်တင်လှေကြီး

တစ်စင်းသည် ကမ်းစပ်မှ ကျောက်နတ်၍ ကြီးများကိုရုပ်ကာ ခရီးထွက် တော့မည်ကို ပြင်ဆင်နေသည်။ ဆရာသည် ရှုခင်းသာ၏အလှအပကို ငေးမော၍နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ လှေကြီး၏လှုပ်ရှားမှုကို သွား၍တွေ့လိုက် သည်။

“ဗျီး လှေဆရာကြီးတို့ . . . ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ကိုသွားကြ မလို့လဲဗျီ”

ဆရာသည် ကမ်းစပ်မှ လှမ်းအော်၍ ဆိုင်းမဆင့် ဘုံမဆင့် မေးလိုက်သည်။

“ဟင်္သာတကို သွားမလို့ဗျီ”

လှေပေါ်မှအော်၍ ဆရာအား လှေထိုးသားတို့က ပြန်ပြော လေသည်။

ဆရာသည် လှေထိုးသားတို့၏ ‘ဟင်္သာတကို သွားမလို့ဗျီ’ ဟူသောအသံကို ကြားရသောအခါကျမှ မိမိဆရာဘုန်းတော်ကြီးက ဟင်္သာတနယ်က ဓမ္မိသို့ သွားနိုင်သည်ကို သတိရမိလာသည်။ သွား လိုစိတ်များလည်း ယခုပင် ပေါ်ထွက်လာသည်။ လှေသမားများနှင့် လိုက်လိုစိတ်လည်း ဖြစ်လာသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဓမ္မိသို့လိုက် သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

“ဟင်္သာတကို လူတစ်ယောက်လောက်မလိုက်ရဘူးလားဗျီ”

ဆရာက လှေသမားတို့အား ကုန်းပေါ်မှနေ၍ မေးသည်။ ထို့နောက် ဆရာသည် ရေစပ်သို့ ပြေးဆင်းသွားလေတော့သည်။ လှေသမားတို့ကလည်း လှေကြီးကို ကမ်းမှခွာတော့မည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေ သည်။

“လိုက်နိုင်တယ်ဗျီ . . . လာ လာဗျီ”

လှေထိုးသားတို့သည် ရှည်လျားသောအသံဖြင့် အားရပါးရ

အော်ခေါ်နေကြသည်။ ဆရာသည်လည်း လှေသမားတို့၏ ဖိတ်ခေါ်ရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဆင်း၍ လှေကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသတည်း။

လှေကြီးသည် ကမ်းမှ တရွေ့ရွေ့ ခွာ၍ ခွာ၍ ကွာ၍ ကွာ၍ သွားလေပြီ။ နေမင်းကြီးသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း မှေး၍ မှေး၍ မှိန်၍ မှိန်၍ သွားလေပြီ။ နေမင်း၏ရောင်ခြည်သည် တစ်စ တစ်စ ကွယ်ပျောက်၍သွားတော့သည်။ ဆရာပီမိုးနင်း၏ ဘဝရောင်ခြည်သည်လည်း ပြည်မြို့မှ တစ်စ တစ်စ ကွယ်ပျောက်တော့မည်တကား။

A

(၆)

ဓမ္မိသွားခရီးသည်နှင့် ဖူးစာရှင်

နေမင်းလည်း အနောက်သို့ ဝင်သွားလေပြီ။ ဆရာပီမိုးနင်းလည်း ရွက်လှေတစ်စင်းနှင့် ရောဝတီမြစ်ရိုးတစ်လျှောက်သို့ ခရီးနှင့်၍ သွားလေသည်။

မှောင်၍ မှောင်၍လာလေသည်။ ဆရာကား ပြန်၍မလာသေး။ မေကလည်း တမျှော်မျှော်နှင့် လည်ပင်းတဆန့်ဆန့်နှင့်ပင်။ ညဉ့် အတော်နက်စပြုလာလေသည်။ မေ၏ခေါင်းတွင် မီးတောက်လှမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ ပူပင်လယ်ဝေနေပေတော့သည်။ သားအဖ နှစ်ဦးသား မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်ကုန်သည်။ ရှေ့နေကြီးသည် စိတ်ပူပင်လာလေသည်။ သို့သော် ရှေ့နေကြီးက သမီးအား မိတ်ဆွေများအိမ်သို့ ဝင်၍ စကားစမည်ပြောနေလိမ့်မည်ဟု ပြောသည်။ မေက

တော့ စိတ်မချတော့ပေ။ ညဉ့်က နက်လာလေသည်။ ရှေ့နေကြီးသည်လည်း သမီးအတွက် မနေသာတော့ပြီ။

သို့နှင့် မိတ်ဆွေ တပည့်တပန်းများနှင့်တိုင်ပင်၍ ညတွင်းချင်း ပြည်မြို့တွင် အနံ့အပြား လိုက်လံရှာဖွေကြသည်။ စုံစမ်းသည်။ အစကနမျှ မရ။ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရတော့ချေ။ သိုးသိုးသန့်သန့်မျှပင် မေးမြန်း၍မရ။ ဆရာကို တွေ့လိုက်ပြင်လိုက်မိသူဟူ၍ပင် မရှိ။ အစပျောက် ဖြစ်နေသည်။ ရှာသူတွေလည်း ဒေါင်ချာစိုင်း၍ ဖတ်ဖတ်မောကုန်လေသည်။ နောက်ဆုံး လက်လျှော့ကာ နီးရာဂါတ် (ရဲဋ္ဌာန) သို့ သွားရောက်၍ လူပျောက်တိုင်ကြားရတော့သည်။

ဇနီး မေနှင့်တကွ မိတဆွေမျိုး မိတ်သဟာများသည် ဆရာပီမိုးနင်း၏လှေကို အတွင်းသိမဟုတ်သူများ ဖြစ်ပေသည်။ သို့ကြောင့် သူ၏ ဆန်းကြယ်သောလှေကို အံ့သြ၍မဆုံး ဖြစ်ကြသည်။ စိတ်သောကရောက်၍မဆုံး ဖြစ်ကြရသည်။ တစ်ရက်မှ နှစ်ရက်၊ နှစ်ရက်မှ သုံးရက် စသည်ဖြင့် ရက်ပေါင်းကြာညောင်း၍သာ အချိန်ကုန်သွားတော့သည်။ ဆရာ၏သတင်းကိုကား နားစွန့်နားဖျားမျှ မကြားရတော့ချေ။

နေရင်းဒေသ သုံးဆယ်မြို့သို့သွား၍ သတင်းမေးသော အခါလည်း ဆရာအကြောင်းကို အနည်းအကျဉ်းမျှ သိခွင့်မပေါ်ခဲ့။ လည်တော့မှပင် သုံးဆယ်မှ ဆွေမျိုးသားချင်းများကလည်း မောင်ကျော်သည် ဓမ္မိသို့မရောက်ဘဲ ပြည်မြို့တွင် အိမ်ထောင်ကျနေကြောင်း သိကြသည်။ ယခင်က ဓမ္မိသို့မရောက်ကြောင်း သိကြသော်လည်း ဘယ်မြို့ဘယ်ရွာသို့ အခြေချနေသည်ကို လုံးဝမသိကြ။ ယခုမှပင် မောင်ကျော် (ပီမိုးနင်း) ၏ ဘဝအခြေအနေ စိုက်ရာကို တွေ့လာကြတော့သည်။ သို့သော် သတင်းသာကြားလိုက်ရပြီး လူကိုယ်တိုင်ကို

တော့ မမြင်လိုက်ကြရပေ။

မေနှင့်ပတ်သက်၍ မိတ်ဆွေ တပည့်တပန်းများကလည်း ဆရာ့ကို တွေ့ယောင်နိုး၊ ပြန်လာနိုးနှင့် မျှော်ရင်း တတ်နိုင်သမျှ ရှာဖွေကြသော်လည်း ဆရာ့ကိုကား ထောက်လှမ်းစုံစမ်း၍ မရသော အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်လေသတည်း။ မေ့ကိုသာ မိတ်ဆွေ မိဘများက ဖျောင်းဖျ၍ စိတ်သက်သာရအောင် အားပေးစကားပြောခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်လွန်သွားစေတော့သတည်း။ မေခမျာက မချစ်သော်လည်း ကြင်နာသည့်စိတ်က လွန်ကဲနေပေသည်ဖြစ်၍ ပရိဒေဝမီးတောက်လျက်ပင်။

သတ္တဝါတို့မည်သည် အတွယ်အတာ သံယောဇဉ်ကြီးကို ချည်နှောင်မြဲ ဓမ္မတာတည်း။ မေသည် လွမ်းရေးတသသနှင့် မျှော်ယောင်တင့်နိုး ပြန်လာနိုးနှင့်ပင် သနားစဖွယ် နေနေရရှာတော့သည်။

ဆရာပီမိုးနင်းသည် လှေပေါ်တွင် လှေထိုးသားများနှင့် ရင်းရင်းနီးနီး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံကာ ဟင်္သာတသို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။ လှေထိုးသားများ၏ အလုပ်ဟူသမျှကို ကူညီဆောင်ရွက်သည်။ လှေအကြောင်းကို မေးသည်။ လေ့လာသည်။ လှေထိုးဝါးအနုတ်အသိမ်းကို သင်သည်။ တက်များ အလှော်အခတ်ကို ဆည်းပူးသည်။ ရေစီး၏သဘောကို သင်ယူသည်။ ရေကြောင်းဗဟုသုတကို ရှာဖွေစူးစမ်းသည်။ ဟင်္သာတဆိပ်ကမ်းသို့ မရောက်မီ လမ်းခရီးတွင် ဆရာသည် သူ၏လုပ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ နှုတ်ရေးဖြင့်လည်းကောင်း သူ၏ ခဏတာဘဝအချိန်ကို အဆင်ပြေစွာ ဖြေရှင်း၍သွားပေသည်။ သူဝါသနာပါသော လူ့ပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်းကိုလည်း မျက်ခြည်မပြတ် လေ့လာ၍ လှေနှင့်လိုက်ပါလျက် ဟင်္သာတဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်လာခဲ့သတည်း။

သဘောဆိပ်တွင် ဓမ္မိသို့သွားမည့်ခရီးရေကြောင်းကို စုံစမ်း၍ ပီးရထားဘူတာသို့ သွားသည်။ ဘူတာရုံ၌ အသိအကျွမ်းဟူ၍ တစ်ယောက်တလေမျှပင် မတွေ့ပေ။ အဘယ်သို့ တွေ့နိုင်အံ့နည်း။ ကိုယ့်နယ်ပယ်မှ မဟုတ်ဘဲကိုး။ ဆရာသည် ဘူတာရုံ၏ လှုပ်ရှားချက်၊ လှေလှေပါးတို့၏ လှုပ်ရှားချက်များကို သတိမထား။ တိုင်တစ်တိုင်ကို ဖို၍ ရပ်ကာသာနေသည်။ ဓမ္မိသည် မည်သို့သောဒေသဖြစ်သည်၊ မည်သည့်အခြေအနေရှိသည်ကို မတွေးတော။ အဘယ်သို့နေမည်၊ အဘယ်သူနှင့် တွေ့ဆုံဆက်ဆံမည်ဟုလည်း မစဉ်းစားပေ။ တိုင်ကို ဖို၍သာ ဘူတာရုံခေါင်မိုးပေါ်သို့ကြည့်လိုက်၊ အောက်သို့ငုံ့လိုက်နှင့် နေတော့သည်။ သူစောင့်နေသောသူကား ဓမ္မိသွားမီးရထားပင် ဖြစ်သည်။

“သူငယ်ရယ် . . . တစ်ဖက်လောက် တောင်းချပေးစမ်းပါ”

ဟူသော အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်၏အသံကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသောသူပမာ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ထောင်လိုက်သည်။ နောက်ဆရာသည် ဈေးခံတောင်းရွက်ထားသော အဒေါ်ကြီး၏ ခေါင်းပေါ်မှ ခံတောင်းကို ကူ၍ချပေးသည်။ ခံတောင်းကို ချီမ၍ ချလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သာယာသောအသံတစ်ခုကို ဆရာ၏သောတာရုံတွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာသည်။

“အမေက ကျွန်မမှ စောင့်မနေဘဲဟာကို ပင်ပန်းလိုက်တာ အမေရယ်”

မိန်းမပျို၏အသံသည် ရိုးရိုးစကားပင်ဖြစ်သော်လည်း ချိုအေးလှသည်။ အသံရှင်မိန်းမပျိုသည် ပြောသံဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အနားရောက်လာသည်။ အဒေါ်ကြီးရှေ့တွင် ဝင်၍ရပ်လိုက်သည်။ ဆရာပီမိုးနင်းသည် ခံတောင်းကို မြေပေါ်သို့ချလိုက်ကာ ဦးခေါင်း

ထောင်၍ အသံရှင်အားကြည့်လိုက်သည်။

မိန်းမပျိုသည် အပြုံးပန်းကို သူ့နှုတ်ဖျားတွင် ဆင်မြန်းလျက် နဖူးတွင် ချွေးဆို့ကလေးများ ထွက်၍လည်းနေသည်။ ဘီးကြော့ပတ် ပတ်ထားသည်။ အသက်အားဖြင့် ဆရာနှင့် မတိမ်းမယိမ်းပင် ဖြစ်သည်။ လုံးကြီးပေါက်လှဖြစ်သည်။ ပြေပြစ်ချောမော၍ ကြည့်ကောင်းသည်။ တောသူသဘာဝမို့ နဂိုအလှက ပေါ်လွင်နေသည်။ မိန်းမပျိုသည် ဆရာနှင့် မျက်နှာချင်းဆုံမိသွားသည်။ ဆရာက သွားများ မပေါ်ဘဲ ပြုံး၍ပြသည်။ မည်သို့မျှ စကားမဆို၊ မိမိမှီရပ်နေသော တိုင်တွင်သာ မှီမြဲမှီ၍ နေပြန်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

မိန်းမပျိုက ကျေးဇူးတင်စကားပြောသည်။ ဆရာက ပြုံးရုံသာ ပြုံးသည်။ စကားတစ်လုံးမျှမပြော။ သို့သော် ထိုမိန်းကလေး၏ ယဉ်ပေတောသူအသွင်ကို စိတ်ဝင်စားနေသလော၊ သို့မဟုတ် ယဉ်ပေတောသူ၏ အမူအရာကပင် ဆရာ့အား ဖမ်းစား၍ပင်နေသလော မပြောနိုင်။ ဆရာသည် ထိုမိန်းမပျိုကို မြင်သည့်အချိန်မှစ၍ စိတ်တွင် ခံစားမှုတစ်မျိုး ခံစားနေရသည်ကို သူ သတိမူမိသည်။ မိန်းမပျိုကို အလိုလို စိတ်က နှစ်သက်၍နေသည်။ သို့သော် မိမိသည် ထိုမိန်းမပျိုအား ချစ်ရန်မလွယ်ကူသော အခြေအနေကိုလည်း တွေးမိလိုက်သည်။ တစ်ဖန်တုံလည်း မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လူမှန်သမျှ ကြံဆလျှင် ရစမြဲဟူသော တစ်ဖက်ကအမြင်တစ်မျိုး ဝင်လာ၍ အားတက်လာပြန်သည်။ သို့သော် မိမိသွားရန် ခရီး၏အတိုင်းအတာကို တစ်ဖန် စဉ်းစားပြန်သည်။

“မီးရထားလက်မှတ် ပေးနေပြီ အမေ”

မိန်းမပျိုက အဒေါ်ကြီးအား သတိပေးလိုက်သောအခါ

အဒေါ်ကြီးသည် အတွင်းခံမှ ပိုက်ဆံထုတ်လေသည်။ ပိုက်ဆံထုတ်နေစဉ် ဆရာ့အား မိန်းမပျိုက လှမ်း၍စကားဆက်ပြန်တော့သည်။

“မောင်ကြီးက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဆရာသည် မှီနေသောတိုင်မှ ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတက်ကာ ရပ်လိုက်သည်။

“ဪ အင်း... ဓမ္မိကိုပါပဲ”

ဆရာသည် ရည်ရွယ်ချက်ကင်းမဲ့သော အသံအမူအရာတို့ဖြင့် နှုတ်မှ ခပ်နှေးနှေးပင် ဖြေကြားလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆို ကျွန်မတို့လက်မှတ်ပါ ယူပေးပါလားရှင်”

မိန်းမပျို၏ တောင်းဆိုချက်စကားသည် ဆရာ၏ အသည်းနှလုံးတွင်းသို့ ချိဆိမ့်သောပျားသကာ လောင်းကျ၍သွားသလို ချိုသာသောအရသာကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဆရာသည် အဒေါ်ကြီးထံမှ ပိုက်ဆံကိုလှမ်းယူကာ ရထားလက်မှတ် သွားယူသည်။ နောက် ရထားထိုက်လာသောအခါ အဒေါ်ကြီးခံတောင်း၊ မိန်းမပျို၏လက်ဆွဲခြင်းကို ကူညီတင်ပို့ပေးသည်။ ပစ္စည်းများ ရထားပေါ်တင်ပြီးသောအခါ ဆရာက တခြားတွဲသို့သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

ဆရာ၏အရိပ်အခြည်ကို မိန်းမပျိုက ရုတ်တရက်မြင်မိသည်။

“မောင်ကြီး... ကျွန်မတို့နဲ့ အတူတူစီးပါလား”

မိန်းမပျိုက တွဲပေါ်မှ လှမ်း၍ခေါ်သည်။ ဆရာလည်း အိုက်သည်နှင့် ရေတွင်းထဲကျသည်နှင့် အဆင်သင့်ဖြစ်သွားသည်။ အဒေါ်ကြီး၊ သားအမိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်သည်။ မီးရထားသည် မှီသို့ရှေ့၍ ခရီးသည်များကို သယ်ဆောင်သွားတော့သည်။

မီးရထားပေါ်တွင် ဆရာသည် မိမိ၏ နေရေးထိုင်ရေး ခိုရေးကို နည်းနည်းမျှ မတွေး။ ပူပင်မှုကင်းလျက် ရထားပြတင်းပေါက်မှ

ရှုခင်းများကိုသာ ငေးမော၍ လိုက်ပါလာလေသည်။ စကားလည်း တစ်ပါးမျှမမြည်ဘဲ နေသည်။ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ထိုင်နေသော အဒေါ်ကြီးက ဆရာ၏အသွင်အပြင်ကို အကဲခတ်သည်။ မိန်းမပျိုကလည်း ဆရာသဘာဝကို သုံးသပ်သည်။ နဖူးရေဒူးရေကတော့ ညံ့သူမဟုတ်ချေ။ သို့သော် ဝတ်ပုံစားပုံကတော့ နွမ်းပါးဟန်တူသည်။ ဆရာသည် ချော၍ လူရည်သန်သည်။ အနေအထိုင်မှာ ရိုး၍ စုတ်နပ်သည်ဟု သူတို့ကထင်သည်။ ဟုတ်ပေသည်။ ဆရာက လူအဝတ်တောင်းအကွပ်ဆိုစကားကို ဂရုထားသူ မဟုတ်ပေ။

“မောင်ရင် ဘယ်မှာတည်းမလဲ”

အဒေါ်ကြီးက မေးသည်။

“တည်းစရာ ခိုစရာမရှိပါဘူး အဒေါ်”

ဆရာက အဝေးသို့ငေးနေရာမှ အဒေါ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ကာ အဖြေပေးသည်။

“ဘာကိစ္စနဲ့သွားမှာလဲ”

“ဪ... ကျွန်တော်လား၊ အလုပ်ရှာပါ အဒေါ်”

ဆရာသည် အဒေါ်ကြီးအား ရိုသေစွာ ပြန်ပြောရှာသည်။ အဒေါ်ကြီးက ဦးခေါင်းညိတ်၍သာနေသည်။ မိန်းမပျိုသည် ဆရာအား စိတ်ဝင်စားသွားရောလား မဆိုနိုင်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဆရာကိုသာ အရိပ်အခြည်ကို မသိမသာကြည့်၍ လိုက်လာသည်။

ဆရာသည် ရှုခင်းများကို ငေး၍နေပြီး ရံဖန်ရံခါ အဒေါ်ကြီး၏အမေးကို ဖြေသည်။ အဒေါ်ကြီးနှင့် စကားပြောတိုင်း မိန်းမပျိုကို ဆရာသည် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သောအကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာနှင့်မိန်းမပျိုတို့ မျက်စိအကြည့် ဆုံမိကြသည်။ မျက်စိတို့၏ ကြည်လင်သောဓာတ်အတွေ့သည် သူတို့၏အသည်းနှလုံးတွင် မည်

လို့စကားဆိုကြသည်ကို မည်သူမျှ သိကြမည်မဟုတ်။ ခံစားကြသော သူတို့၏ကိုယ်တိုင်သာ သိကြမည်သာ။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် အဒေါ်ကြီးနှင့် ဆရာတို့သည် စကားလက်ဆုံကျသွားကြသည်။ အလုပ်ရှာပါဟူသော ဆရာ၏ စကားကြောင့် အဒေါ်ကြီးက သူ၏အိမ်တွင် လယ်လုပ်ခေါ်သည်။ သူ၏အိမ်တွင် တည်းခိုနိုင်ကြောင်း ဖွင့်ဟဆိုသည်။ သူ၏နာမည်နှင့် ကရပ်ဒေသကို မေးသည်။ ဆရာက အလိုက်သင့်ပင် ဖြေကြားသည်။ သို့နှင့် ဆရာသည် ဓမ္မိတူတာသို့ ရောက်သွားသည်။ အဒေါ်ကြီးတို့၏ ပစ္စည်းများကို ကူ၍ မီးရထားပေါ်မှ ချပေးသည်။ ဓမ္မိသို့ရောက်သော အခါမှ မည်သည့်နေရာတွင်တည်းခိုလျှင် ကောင်းမည်ဟု စိတ်ကူးတော့သည်။

“မောင်ရင် ... အဒေါ်တို့အိမ် ခဏဝင်ပြီး ရေမိုးသောက် အမောအပန်းဖြေပါလားကွယ်”

အဒေါ်ကြီးက ဖိတ်ခေါ်သည်။ ဆရာသည် အဒေါ်ကြီး သားအမိ၏နောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ တည်းခိုရန်ပင် လိုက်သလော၊ အမောအပန်းဖြေရန်ပင် လိုက်သလော၊ အမျိုးသမီးပျိုကို စိတ်ဝင်စား၍ လိုက်သလော ... တစ်ထစ်ချ မပြောနိုင်ချေ။

မကြာမီ ဆရာသည် ငှက်ပျောဥယျာဉ်အတွင်းရှိ အဒေါ်ကြီး သားအမိအိမ်သို့ ရောက်သွားသည်။ အိမ်ရောက်သောအခါ အိမ်ပေါ်သို့ မတက်၊ အိမ်ရှေ့တွင်သာ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ အဒေါ်ကြီးသားအမိသည် မိမိတို့၏အထုပ်အဖိုးများကို သယ်ကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားကြသည်။

“ရေတစ်ခွက်လောက်ခင်ဗျာ”

ဆရာက ရေတောင်းသည်။ အဒေါ်ကြီးက သမီးပျိုအား

ရေခပ်ပေးရန် ပြောသည်။ မိန်းမပျိုသည် သောက်ရေစင်မှ ရေတစ်ခွက်ခပ်၍ ပေးလာသည်။ ဆရာသည် မြိန်မြိန်ရှက်ရှက်ကြီး သောက်ချလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

ဆိုကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။ မိန်းမပျိုကလည်း အကြောင်သားငေး၍ ကျန်ခဲ့သည်။

“အိမ်ပေါ်တက် အမောမဖြေတော့ဘူးလား မောင်ရင်”

အဒေါ်ကြီးက လှမ်း၍မေးသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ အဒေါ်၊ သွားတော့မယ်”

ဆရာက ဝင်းခြံဝရောက်ခါမှ နောက်သို့လှည့်ပြီး နှုတ်ဆက်၍ထွက်သွားသည်။ မိန်းမပျိုကား ဆရာ၏နောက်ကျောပြင်ကို ငေးရှု၍သာ မတုန်မလှုပ် ကြည့်နေလေတော့သတည်း။

A

(၇)

လယ်တီဆရာတော်ဘုရား၏ပညာရိပ်တွင်ခိုလှုံခြင်း

ဆရာပီမိုးနင်း ဓမ္မိသို့မရောက်ခင်အချိန်တွင် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားသည် ဂမ္ဘီတွင် တဲကျောင်းနှင့် သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်။ ထိုအချိန်သည် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားသည် သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား တရားအမြောက်ရေဖြင့် သွန်းလောင်းနေချိန်ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ကြီးသီတင်းသုံးတော်မူသော ကျောင်းခြံဝင်းသည် ငှက်ပျော

ပင်များစိမ်းစိမ်းနှင့် ငြိမ်းချမ်းသာယာမှု ရှိလှသည်။ ဆရာတော်ဘုရားသည် နေ့ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးလျှင် တစ်ဖမ်းမျှ ကျိန်းစက်တော်မူသည်။ မှေးခနဲပျော်သွားသောအချိန်တွင် အလွန်ထူးဆန်းသောအိပ်မက်ကို မြင်မက်တော်မူသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် ဆရာတော်သည် ကျောင်းပေါ်၌ စကြိုလျှောက်နေသည်။ ထိုအခါ ခြံဝတွင် ဆင်ဖြူကလေးတစ်ကောင်သည် နှာမောင်းကလေး တဝှေ့ယမ်းယမ်းဖြင့် ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ နောက် ကျောင်းအောက်ရှေ့မျက်နှာစာတွင် ဝပ်၍နေသည်။ ဆရာတော်အား နှာမောင်းကလေးကို မကာ ဦးသုံးကြိမ်ချသည်။ ဆရာတော်က သာဓုခေါ်သည်။ ဆင်ဖြူကလေးက ဆရာတော်အား မကားပြောသည်။ တပည့်တော် အရှင်ဘုရားနှင့် အတူနေလိုပါသည်။ တပည့်တော်ကို လနားသဖြင့် စောင့်ရှောက်ပါ။ ကယ်မပါဟု လျှောက်ထားသည်။ ဆရာတော်ကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခွင့်ပေးတော်မူသည်။ ထို့နောက် ဆင်ဖြူကလေးသည် ဆရာတော်အား ဦးသုံးကြိမ်ညွတ်ကာ ကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ ထိုထိုဤဤ သွားလာပြီးနောက် မြန်ထွက်သွားလေသည်။ ဆရာတော်ဘုရားသည် မေတ္တာပို့၍သာ နေတော်မူသည်။

ထိုကဲ့သို့ပင် လယ်တီဆရာတော်သည် အိပ်မက်မြင်မက်တော်မူသည်။ စက်ရာမှ နိုးတော်မူသောအခါ ဆရာတော်သည် မိမိ၏အိပ်မက်ကို ထင်ယောင်မြင်ယောင်ဖြင့် ဆက်၍ တွေးနေပေသေးသည်။ ထို့နောက် မျက်နှာသစ်တော်မူ၍ မိမိ၏အိပ်မက်အကြောင်းကို တပည့်ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးအား မိန့်ကြားနေသည်။ ထို့ပြင် အိပ်မက်၏ နိမိတ်ကိုလည်း မိန့်တော်မူသည်။ ဆင်ဖြူကလေးကို မြင်မက်ခြင်းသည် ဗျာနိုးပညာရှိသော်လည်းကောင်း၊ လူပညာရှိသော်လည်းကောင်း

ငါတို့ထံ လာရောက်လိမ့်မည်ဟု နှိုက်ဖတ်တော်မူသည်။

ဆရာပီမိုးနင်းသည် ဝတ္တိတွင် တည်းခိုရန်နေရာ အခြားတွင် စိတ်မကူးပေ။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် တည်းခိုမည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်၍ အဒေါ်ကြီးသားအမိနေအိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် စိမ်းစိမ်းစိုစိုနှင့် ငှက်ပျောပင်ပျိုတို့ ဝန်းရံလျက်ရှိသော လယ်တီဆရာတော်ဘုရား သီတင်းသုံးနေတော်မူသော တဲကျောင်းသို့ ရှေ့ရှုလာခဲ့သည်။

ဆရာသည် မူရင်းက ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ဖြစ်သည် သို့သော် အယူသီးလွန်းသူမဟုတ်။ သူ၏စိတ်က သဘာဝကျင့် ဟုတ်သည်ထင်သောအခါ သိကြားမင်းဆင်းတားသော်လည်း ရမည် လူစားမျိုး မဟုတ်ချေ။

ဆရာသည် ခပ်ဝေးဝေးကမြင်ရသော ကျောင်းဝင်းနှင့် တဲ ကျောင်းကို မြင်လိုက်ကတည်းက စိတ်တစ်မျိုး ကြည်နူးသွားသည်။ စိတ်ချမ်းသာမှုရသွားသလိုလို ခံစားလိုက်ရသည်။ မိမိအား ကယ်တင် မည့်နေရာပင်ဟု စိတ်ထဲက တွေးလိုက်မိသေးသည်ဟူ၏။ သို့နှင့် နေပူကြကြတွင် ဆရာပီမိုးနင်းသည် ဆရာတော်၏ တဲကျောင်းတော် ဝင်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ဆရာတော်သည်လည်း တပည့်များနှင့် မိမိ၏အိပ်မက်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ မိန့်ကြားနေသည်။ ထိုအခြင်းအရာကို ဆရာက မသိပေ။

ဆရာသည် ဆရာတော်ဘုရားရှိရာသို့ ဦးတည်၍သွားသည် ကျောင်းရှေ့ရောက်သောအခါ မြေတွင်ဒူးတုတ်၍ ဦးတိုက်သည်။ ဆရာ တော်ဘုရားကလည်း ဆရာအား တအံ့တဩရှုစားသည်။ အဘယ် ကြောင့်ပါနည်း။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော သူစိမ်းလူလတ် လူရွယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အပြင် ရုပ်လက္ခဏာသွင်ပြင်အားဖြင့် ဆရာတော်အပြင်ဖြင့် ထူးခြားသူတစ်ယောက် ဖြစ်ခြင်းကြောင့်တည်း။

ဆရာက ဦးသုံးကြိမ်ပြည့်အောင် လက်နှစ်ဖက်ကိုယှက်၍ပင် ပီမိမိရှိ ဝတ်ပြုသည်။ ဆရာတော်ကလည်း ပီနွဲ့ခွန်းတော် တစ်ပါဒ်မျှ မဟဘဲ ထိတ်ထိတ်နေတော်မူသည်။

“တပည့်တော်ကို ခွင့်ပြုတော်မူပါဘုရား”

ဆရာက လက်ယှက်ခွင့်တောင်းသည်။

“အိပ်း . . . လာ လာ”

ဆရာတော်သည် ကရုဏာအပြည့်အဝပါသော အသံတော် ဖြင့် လာခွင့်ပြုတော်မူသည်။ ဆရာပီမိုးနင်းသည် ကျောင်းပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ ဆရာတော်နှင့် တပည့်များရှေ့တွင် ရိုသေစွာ ကျွဲ ကျွဲယုံယုံ ထိုင်နေသည်။ ဆရာတော်သည် ပီမိုးနင်းအား အရိပ်အခြည် ကိုကြည့်သည်။ အသွင်အပြင်ကို အကဲခတ်သည်။ အင်္ဂါရုပ်ကို ကြည့် လည်။ ဥပဓိရုပ်ကို လေ့လာသည်။ ရုပ်ရည်လက္ခဏာက ထူးခြား သည်။ မည်သို့ထူးခြားပါသနည်း။ ထူးခြားပုံကို အတိအကျ ဖော်ပြ၍ မရသော်လည်း ဆရာတော်က ထိုလုလင်လူရွယ်သည် အမှုအရာ ကာယိန္တရားဖြင့် တစ်ပါးသူတို့ထက် ထူးသည်ဟု မှတ်ထင်တော်မူ သည်။ ယင်းသို့ ယုံမှတ်တော်မူသောအခါတွင် ခုနက မိမိတို့ ဆွေး မှားပြောဆိုနေသော အိပ်မက်ကို သွား၍သတိရသည်။

“အင်း”

ဟု ရှည်လျားသောအသံပြုလျက် ဦးခေါင်းတော်ကိုသာ ညီတ်တော်မူသည်။ မိမိ၏အိပ်မက်ထဲမှ ဆင်ဖြူငယ်သည် ထိုလုလင် လူရွယ်ပင်လောဟု အတွေးရောက်လာသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ နှစ်သိပ်ကျေနပ်မှုများလည်း ပြည့်လျှမ်းသွားဟန်တူလေသည်။ ဆရာ ကလည်း ဆရာတော်ဘုရားအား စိန်းစိန်းပင် ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်ညှိ၍ ဖုရပေသည်။ ဆရာတော်ဘုရား မည်သို့မိန့်တော်မူမည်ကို စောင့်မျှော်

နေဟန်တူသည်။

“ဒကာ ဘယ်ကလဲ”

ဆရာတော်သည် ဆရာ့အား အသံခပ်လေးလေးဖြင့် မေးတော်မူသည်။

“တပည့်တော် သုံးဆယ်ကပါ ဘုရား”

ဆရာက ရှိသေစွာ လျှောက်ထားသည်။

“ဘာလုပ်လာတုံး”

ဆရာတော်က ထပ်ဆင့်မေးတော်မူပြန်သည်။

“အလုပ်ရှာပါ ဘုရား”

ဆရာသည် သူ၏လက်သုံးစကားကို ဆရာတော်အား တင်လျှောက်လိုက်သည်။ ဆရာတော်သည် ဆရာ့ပီမိုးနင်း၏ စကားအသွားအလာ အသံအဖြတ်အတောက် စသည့်အခြေအနေကို သုံးသပ်ကာ မိမိအိပ်မက်သော ဆင်ဖြူငယ်ကလေးသည် ဤလုလင်လူရွယ်ပင်ဖြစ်ရမည်ဟု တစ်ထစ်ချ ဆုံးဖြတ်တော်မူလိုက်သည်။

“ငါတို့တန်းကြီးကျောင်းလာပြီး အလုပ်ရှာလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဒကာရဲ့”

ဆရာတော်က စေတနာဖြင့် မေးတော်မူသည်။

“အကြောင်းတရားဆိုတာ ဆန်းကြယ်လှပါတယ်ဘုရား။ အရှင်ဘုရားရဲ့ပါရမီတော်နဲ့ တပည့်တော်ကို စောင့်ရှောက်တော်မူမယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဘုရား”

ဆရာက စကားခပ်ဆန်းဆန်းဖြင့် ပြန်၍လျှောက်လိုက်သည်။ ဆရာတော်သည် ပိုမို၍ အံ့ဩသွားသည်။ နက်နဲသောအတွေးအခေါ်ပါသည့်စကားကို ကြားရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်က ပို၍ပင် သူ၏အိပ်မက်ကို ယုံကြည်လာသည်။ ဆရာတော်၏မျက်နှာတော်သည်

လည်း ဝမ်းသာသော အရိပ်အယောင်တွေ တောက်လျှမ်း၍နေသည်။

“ဘာအလုပ် လုပ်တတ်သတုံး”

ဆရာတော်က အသံခပ်လေးလေးဖြင့် မေးပြန်သည်။

“တပည့်တော် စာသင်တတ်ပါတယ် ဘုရား”

ဆရာက မိမိ၏ပညာကို လျှောက်ထားသည်။

“အိမ်း . . . သာဓု သာဓု သာဓု”

ဆရာတော်သည် သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်သည်။ ထို့နောက် ဆရာ့အား မိမိ၏တဲကျောင်းတွင် တည်းခိုခွင့်ပြုတော်မူသည်။

“ဒကာဟာ ကြာကြာတော့ ငါနဲ့နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟုလည်း ဆရာတော်က မိန့်သည်။ မိမိ၏ နေ့လယ်အိပ်မက်ကိုလည်း ပြောပြသည်။

ဆရာပီမိုးနင်းသည် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကို များစွာကြည်ညိုတော်မူသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဗုဒ္ဓဘာသာအယူသို့ ကူးပြောင်း၍ ကိုးကွယ်သည်။ ဆရာတော်၏အဆုံးအမကို တစ်သဝေမတိမ်း နာယူသည်။ ပိဋကတ်စာပေများကိုလည်း လေ့လာသည်။ ဆရာတော်သည် ထိုတဲကျောင်း၌ မိမိ၏တပည့်သံဃာများကို ထားခဲ့ပြီး မိမိအရပ်ဒေသ မုံရွာသို့ ပြန်ကြွသွားသည်။

ပြန်ကြွမသွားခင် ဆရာ့အား အလုပ်ပေးတော်မူခဲ့သည်။ အလုပ်ကား အလွန်ကောင်းစွာကား။ ဓမ္မိမုဂ္ဂိုသော ကလေးသူငယ်များကို စုဆောင်းပြီးလျှင် ဆရာ့အား ကျောင်းတည်ထောင်စေသည်။ ထိုကျောင်းဝယ် ဆရာက အင်္ဂလိပ်စာသင်ကြားပေးသည်။ မိမိတပည့်အား အလုပ်ရှာပေးပြီးလျှင် အညာသို့ပြန်ကြွသွားသောဟူ၏။

ဆရာသည် ဆရာတော်ကြီး အညာသို့ကြွသွားသည့်အခါတွင် ဓမ္မိမုဂ္ဂို လယ်တီကျောင်းတွင်ပင် ဆရာအဖြစ်နှင့်ပင် တပည့်တပန်း

များနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ စာသင်ကြားနေသည်။ ဆရာသည် ဓမ္မိသို့လာစဉ်က လမ်းခရီးတွင် အတွယ်အတားကလေးတစ်ခုသည် ဆရာ၏အသည်း၌ တွဲချိတ်နေခဲ့သည်။ ဆရာက မသိဘဲ မေ့လျော့နေရောသလား။ သို့မဟုတ် တမင်ပင် မျှီသိပ်၍ထားလေလေရောသလားဟု မထင်နိုင်ချေ။ ဆရာတွင် ကြံစည် လုပ်ဆောင်စရာအကြောင်းတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုအရာကား ဓမ္မိမှ အဒေါ်ကြီးသားအမိတို့၏အိမ်သို့ သွားရောက်ရန် ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာသည် မီးရထားမှဆင်းခဲ့စဉ်က အဒေါ်ကြီးသားအမိ၏အိမ်သို့ သွားခြင်းမှာ အိမ်နေရာမှတ်သားခြင်း ဖြစ်သည်။ နေရာကို မှတ်သားပြီးမှ လယ်တီဆရာတော်၏ကျောင်းသို့ သွားခြင်းပေတည်း။ ယခုမှ ဆရာသည် ဓမ္မိတွင် အတော်လှူသိများ၍ ဆရာတစ်ဆူအဖြစ် ရပ်တည်နေနိုင်သောဘဝသို့ ရောက်လျက်ရှိသည်။

A

(၈)

စိတ်တူကိုယ်မျှအိမ်ထောင်သည်ဘဝနှင့် ဆရာ

သို့နှင့် ဆရာသည် သိက္ခာမီးဟောင်းဖြစ်သော အဒေါ်ကြီးသားအမိထံ သွားရောက်သည်။ ဘဝကို လေ့လာသည်။ မိန်းမပျိုက ချောသည်၊ ယဉ်သည်။ တောသူပေမင့် အနေသန့်သည်။ ဆရာသည် ယခင်ကတည်းက အသည်းစွဲခဲ့သည်။ ယခုလည်း မနွဲဘဲ ကြင်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ နောင်တွင် ဓမ္မိမှမိတ်ဆွေများက ဆရာ၏အကျင့်

သိက္ခာ ပညာတို့ကို သိလာသဖြင့် ကြည်ညိုလေးစားကြသည်။ ဆရာအား အဖက်ဖက်မှ ကူညီကြသည်။

ဆရာနှင့်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများသည် အဒေါ်ကြီးအား လမ်းပျိုနှင့် ဆရာသည် သင့်မြတ်ကြောင်း နားချစကားပြောကြသည်။ မိန်းမပျိုကလည်း ဆရာအား မြတ်နိုးပါသည်။ ဆရာကလည်း မိန်းမပျိုကို ကြင်နာပါသည်။ မကြာမီပင် ဆရာနှင့် ဓမ္မိသူသမီးပျိုတို့သည် တာဝခရီးတွင် အတူလက်တွဲ၍ လျှောက်ရသောအခြေသို့ ဆိုက်ရောက် သွားကြလေသည်။ ဤသမီးပျိုကား အခြားသူမဟုတ်ပါ။ မောင်ကျော် နိုး၏မိခင် ဒေါ်စိန်တင့်ပင် ဖြစ်ပေသတည်း။

ပီမိုးနင်းသည် 'သွားလေရာ အိမ်ထောင်ကျပါစေသား' ဟုပင် ယုတောင်းထားလေရောသလား မဆိုနိုင်ချေ။ တကယ့်စွမ်းရည်သတ္တိ ပေတည်း။ အိမ်ထောင်ရေး (ဝါ) အချစ်ဖော်များ အောင်ထားရောထင်။

ပီမိုးနင်းသည် ပြည်မြို့သားဘဝမှ ယခုတွင် ဓမ္မိမြို့သားအဖြစ် ပြောင်း၍သွားတော့သည်။ ဓမ္မိသူ မစိန်တင့်နှင့် သံသရာဝဋ်ထဲက မလွတ်ဘဲနေနေ ဟူသောစိတ်မှတ်ဖြင့် လောလောဆယ်အားဖြင့် စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားဟန်တူသည်။ ပျော်မဆုံး တပြုံးပြုံးနှင့်ပင်။

လယ်တီဆရာတော်ဘုရား၏ ဘုန်းတော်ရိပ်၊ ကံတော်ရိပ်၊ ပါရမီတော်ရိပ်တို့ကို ခိုလှုံရသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဆရာ၏ ပညာစွမ်းထက်မြက်မှုဖြင့်လည်းကောင်း ဆရာသည် ဓမ္မိတွင် အခြေကျ၍နေ လေသည်။ စာသင်ကြား၍ ရသမျှသောအသပြာဖြင့် ရောင့်ရဲနေသည်။ ပါရမီတက်ညီသော ဇနီးသည်ကလည်း ဆရာကဲ့သို့ပင် အေးအတူ မှုကမျှ အေးအေးချမ်းချမ်း ရောင့်ရဲတင်းတိမ်သည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ လက်မရေငုပ် အတူလုပ်၍ စားသင့်လျှင်စားမည်ဟူသော စိတ်ဓာတ် ကိန်းအောင်းထားသူလည်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ပီမိုးနင်း၏ဇနီးသည်သည် လင့်အလိုကို သိတတ်သော ပညာ ရှိသူ ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားတို့၏သဘာဝကို မပြတ်သုံးသပ်သည်။ အရိပ်အခြည်ကို နားလည်သည်။ စိတ်သဘောကို သိအောင် ဖန်စားယူ သည်။ ခင်ပွန်းသည်၏အကြိုက်ကို ကြိုတင်ခန့်မှန်းနိုင်သည်။ ခင်ပွန်း သည် မနှစ်မြို့သောအချက်ကို ရှောင်သည်။ မိမိမနှစ်မြို့က်သော အကြောင်းအရာများကိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောထားသည်။ ခင်ပွန်းသည်စိတ်ကို မိမိ အတတ်နိုင်ဆုံး ချမ်းသာမှုရအောင် ဆောင် ရွက်ပေးသည်။ တောသူပင် ဖြစ်လင့်ကစား ဇွှံ့သူ မစိန်တင့်သည် ယောက်ျားတို့၏အကြော (အကြောင်းစစ်ဖြစ်သဘောတရားများ) ကို သိနားလည်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးဟုဆိုသော် မှားနိုင်မည် မဟုတ်။

မှန်ပေသည် . . . ။ အမျိုးသမီးတို့၌ ခင်ပွန်းသည်တို့၏ စိတ်နေသဘောထားနှင့် အကြိုက်ကို မိမိက ကြိုတင်၍သိထားခြင်း၊ အလိုက်သင့် အခန့်သင့် ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းတို့သည် နံပါတ်တစ် အရေးအကြီးဆုံးလုပ်ငန်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုသို့ မလေ့လာဘဲ စလယ်ဝင် ဖင်မမည်းခင်က ကွဲရလေခြင်းဘဝသို့ မြန်မြန်ကြီး ရောက်ရှိ သွားတတ်လေသည်။

ယခုမူ မစိန်တင့်သည် ယောက်ျားကျမ်းကျေသော အမျိုး သမီးဟု ချီးမွမ်းသင့်ပေသည်။ ပီမိုးနင်းအား စိတ်ကြိုက်ဖြစ်အောင် မိမိက နေထိုင်ကျင့်သုံးသည်။ ဆရာကို ထာဝစဉ် အကူအညီပြုနေသူ ဇနီးသည်ဖြစ်သည်။ သာမန် သူလိုငါလို ဇနီးမောင်နှံတို့၏ ဘဝအခြေ အနေမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဆရာ၏ဝါသနာနှင့် အကျင့်အမှုကိုပါ မိမိက ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်သော ယဉ်ပေတောသူ မစိန်တင့်ဖြစ်ပေသတည်း။

ဆရာကလည်း ဇနီးသည် စိတ်ချမ်းသာမှုကို ပေးသည်။

မစိန်တင့်၏ အိမ်တွင်းဆောင်ရွက်ချက်များကို လွန်စွာပင် ပီတိဖြစ် သည်။ သို့သော် အပြင်သို့ထုတ်၍ မချီးမွမ်းပေ။ ဆရာသည် ပထမ ဇနီးသည်နှင့် ပေါင်းသင်းရသကဲ့သို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အဆင်မပြေမှုများ မရှိတော့ချေ။ အနှောင့်အယှက်ကင်းလျက်သာ။ ယခု ဒုတိယအိမ်ထောင်သည်နှင့် စိတ်တူကိုယ်မျှ ဖြစ်သောကြောင့် ဘာမဆို အဆင်ပြေမှုများသာလျှင်ရှိသည်။ ပထမအိမ်ထောင်သည်က လူကြီးများက နေရာချထား၍သာ ပေါင်းသင်းရခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုမူကား ကာယကံရှင်များကလည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မေတ္တာရှိ သည်။ လူကြီးမိဘများကလည်း သဘောတူသည်။ သို့ကြောင့် ဆရာ တို့၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် သီရိဂေဟာ အိမ်ထောင်ရေးဖြစ်နေပေ သည်။ အစစအရာရာ တိုင်တိုင်ပင်ပင်နှင့် အတိုင်အဖောက်ညီလျက် ရှိတော့သည်။ မည်သည့်ကိစ္စမဆို နှစ်ယောက်အတူ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပြုလုပ်ကြမြဲတည်း။ ဆရာ၏အခြေအနေသည် နှစ်ဦးသဘောတူ အလုပ်ကို လုပ်ရခြင်းသည်ကား အဟောသုခံ ဩော် . . . ချမ်းသာစွာ ချမ်းသာစွာ ခေါ်နိုင်လောက်သော ဘဝအဖြစ်ပါပေ။

ဆရာသည် တစ်နေ့သောအခါတွင် မိမိအိမ်မှထွက်၍ ဦး ခေါင်းကို အောက်သို့ငုံ့ကာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ချိုင်းကြားတွင်ညှပ် လျက် ခြေလှမ်းမှန်မှန်လျှောက်၍ ကျောင်းဆီသို့လာနေသည်။ ဆရာ သည် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ သွားနေသည်မဟုတ်။ တစ်စုံတစ်ခုကို အမြဲ ကြံစည်စိတ်ကူးနေသူဖြစ်သည်။ ယခုလည်း ဆရာသည် အတွေးတွေ တသီတတန်းကြီးနှင့် သူ၏လုပ်ဆောင်မည့်အချက်များကို အစီအစဉ် မျှလျက် သွားနေဟန်တူပါသည်။

“ဟေ့ မိုးနင်း . . . မင်း ဘယ်ရောက်နေသလဲဟ”

ဆရာသည် မိမိ၏ငယ်နာမည်ကို နောက်မှ လှမ်းခေါ်ရာသို့

လမ်းလျှောက်ရာမှ နောက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
ခေါ်သူက ပြုံးလျက်။ ဆရာသည် ထိုခေါ်သောသူအား ထင်ယောင်
စိုးဝါးဖြင့် စိုက်၍ကြည့်နေသည်။ မြင်ဖူးသလိုလို ဘယ်သူလိုလို ဘယ်
ဝါလိုလို ဇဝဇဝါဖြစ်နေ၏။ ရုတ်တရက် နှုတ်မှ မည်သည့်စကား
တစ်ခွန်းမျှ ပြန်၍မပြောမိဖြစ်သည်။

“အောင်မယ်... ငါတို့ပါကွ၊ မင်းက ဘယ်သူတွေ အောက်
မေ့လို့လဲ၊ တို့ သုံးဆယ်ကကွာ”

ဆရာ၏နောက်မှ ခပ်မြန်မြန် လှမ်းလိုက်လာသော အသက်
၃၀ ရွယ် လူရွယ်တစ်ယောက်က ရင်းရင်းနှီးနှီး ဝမ်းပန်းတသာကြီး
ဆရာအား ပြောနေပြန်သည်။ ထိုအခါမှ ဆရာသည် အသံကိုရော
လူကိုရောပါ ကျက်မိ၊ မှတ်မိသွားဟန်တူသည်။

“ဟာ... ဘယ်သူလဲလို့ဗျာ၊ ကျော်ကျော်ကျူးကျူး ဘယ်ကို
သွားကြမလို့လဲ၊ ဘယ်က လာကြတာလဲဗျာ”

ဆရာသည် အံ့သြသောအသံဖြင့် မိမိအား ခေါ်သူကို ရပ်
စောင့်လျက် ပြောလိုက်သည်။ မိမိဇာတိချက်ကြော့ သူရမြေမှ လာသော
အသိအကျွမ်းဖြစ်သောကြောင့် အင်မတန် ဝမ်းသာသွားသည်။ မှန်ပေ
သည်။ လူမျိုးတိုင်းသည် ဆွေဝေးမျိုးဝေးနေရာသို့ ရောက်ရှိနေ
သောအချိန်တွင် မိမိအရပ်ဒေသမြို့ရွာမှ လာသော မိတ်ဆွေများကို
တွေ့လိုက်ရလျှင် မိဘဆွေမျိုးရင်းချာများနှင့် တွေ့ဘိသကဲ့သို့ ထပ်တူ
ထပ်မျှ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ကြည်နူးနှစ်သိမ့်ခြင်း၊ ယခင်ကထက် အဆ
ပေါင်းများစွာ ပိုမို၍ ချစ်ခင်ကြင်နာမှုမျိုး ဖြစ်တတ်ကြသည်မှာ ဓမ္မတာ
ပင်ဖြစ်သည်။

ရင်းနှီးသော ဆွေမျိုးမိတ်သက်ဟများကို မဆိုထားဘိ၊ မိမိ
ရပ်ရွာဒေသမှ ယခင်က မသိကျွမ်းဖူးသောသူပင် ဖြစ်လင့်ကစား

အခြားရပ်ရွာတွင် ဆွေမျိုးရင်းချာများပမာ ခင်မင်တတ်ကြသည်။ အချို့
သည် ဆွေမျိုးမတော်စပ်သော်လည်း ဆွေမျိုးဟုပင် ပြောထားတတ်ကြ
သည်။ ယခုမူလည်း ဆရာသည် ဆွေမျိုးများနှင့် ကွဲကွာရသဖြင့်
သူတွေ့နေရသောမိတ်ဆွေကို မိမိဆွေမျိုးပမာ ခင်မင်၍ ဝမ်းသာနေ
ကြောင်း သူ၏အမူအရာနှင့် စကားသံက သက်သေခံလျက်နေသည်။
(ဆရာပီမိုးနင်းနှင့် တွေ့သောသူ၏အမည်ကိုကား စုံစမ်း၍မရတော့
သဖြင့် သုံးဆယ်သားဟုပင် ရေးသွားပါမည်)။

“တို့ ကုန်လေးဘာလေး ကူးရင်းသန်းရင်းပေါ့ဟ၊ မင်းကော
အခု ဘာတွေလုပ်နေသလဲ။ သုံးဆယ်က ပျောက်သွားတာလည်း
ကြာလှပြီ”

ထိုသုံးဆယ်သားသည် ဆရာအား ဝမ်းသာအားရစွာ မေး
မြန်းနေလိုက်သည်။ ဆရာက ခပ်ပြုံးပြုံးပင်။ သုံးဆယ်သား မေးသော
မေးခွန်းတွင် သုံးဆယ်မှပျောက်သွားသည်မှာ ကြာလှပြီဆိုရာဝယ်
သူတစ်ပါးကဲ့သို့ အလုပ်ကိစ္စ သို့မဟုတ် စီးပွားရေးကိစ္စများကြောင့်
မိမိဇာတိချက်ကြော့မွေးရပ်မြေမှ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ
ဘာသတင်းစကားမှပင် တစ်စွန်းတစ်စ မကြားရသည်အထိ ပျောက်
ခြင်းမလှ ပျောက်နေခြင်းကို ရည်ရွယ်သောသဘော ပါဝင်လေသည်။

သုံးဆယ်သားသည် သူ၏ကိုယ်ကို မြောက်ကြွမြောက်ကြွနှင့်
ဆရာပီမိုးနင်း၏ရှေ့တွင် ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်၍လာရပ်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီက ဓမ္မိရောက်တာ တစ်နှစ်ကျော်လောက်
ရှိသွားပြီ”

ဆရာက လေခပ်အေးအေးဖြင့် ဖြေသည်။

“အေး အေး... ကောင်းတာပေါ့၊ အိမ်ထောင်ကျပြီလား၊
ဟာအလုပ်အကိုင် လုပ်သေးလဲ”

သုံးဆယ်သားက မေးသည်။

“ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ကျနေပါပြီ၊ အလုပ်ကတော့ ကျောင်းဆရာလုပ်ပါတယ်”

ဆရာ ပြန်ပြောသည်။ မိမိ၏ရပ်ရွာမှ မိဘဆွေမျိုး စသည် များကို ဝေးမြေ့ရပ်ခြားသို့ရောက်နေသော လူတိုင်းသည် မေးမြန်းမြဲ အလေ့ ရှိကြသော်လည်း ဆရာပီမိုးနင်းကမူ သတိပင်ရဟန် မတူချေ။ မည်သူမည်ဝါတို့တွေ နေကောင်းကြရဲ့လား။ အလုပ်အကိုင်အဆင်ပြေ ရဲ့လား စသည်အကြောင်းများကို နည်းနည်းမျှ နှုတ်ကမမြည်ခဲ့ပေ။ သုံးဆယ်သည် မိမိရပ်ရွာမဟုတ်သကဲ့သို့ ဆွေမျိုးမိဘများသည်လည်း သာမန်မိတ်ဆွေများလောက်ပင် စိတ်မဝင်စားသကဲ့သို့ ဆရာ၏စိတ်၌ ဖြစ်ရောလား မဆိုနိုင်ချေ။ ဆရာနှင့်တွေ့နေသော သုံးဆယ်သားကသာ အယ်လဲဝမ်းသာဖြင့် ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီး အစစအရာရာကို မေးနေပေသည်။ ဆရာကတော့ အလိုက်သင့်သာ ဖြေ၍နေသည်။

“နေကောင်းကြတယ်မဟုတ်လား၊ တို့လည်း သိပ်အချိန် မရဘူးဟေ့၊ မင်းနှမတွေတော့ ငါပြောလိုက်မယ်၊ ကြာကြာ စကား စမြည်မပြောနိုင်တာ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့နဲ့၊ ကဲ . . . တို့သွားဦး မယ်ကွာ”

သုံးဆယ်သားသည် ဆရာ၏ပုံးကိုပုတ်ကာ အပါးမှ ထွက် ခွာသွားလေသည်။

ဆရာသည်လည်း ‘ဟုတ်ကဲ့’ တစ်လုံးသာ ဖြေကြားလိုက်ပြီး လျှင် သုံးဆယ်သားခရီးသည်ကို ကြည့်နေရာမှ မိမိသွားမည့်ကျောင်း ဘက်သို့ လှည့်၍သွားလေတော့သည်။

ဆရာပီမိုးနင်းသည် ဓမ္မိတွင် ကျောင်းဆရာလုပ်၍ အိမ် ထောင်ကျနေသောအချိန်တွင် ဆရာ၏နှမ ဒေါ်မေရီသည် သုံးဆယ်

သားတစ်ဦးဖြစ်သော ဦးဟုတ်စိန်နှင့် အိမ်ထောင်ဘက်ဘဝသို့ ရောက် နေလေပြီ။ ဒေါ်မေရီတွင် သားဦးရတနာပင် ရပြီးဖြစ်လေသည်။ ထို သားဦးရတနာကား အခြားသူမဟုတ်။ ဆရာပီမိုးနင်းနှင့် အရင်းနှီး ဆုံးဖြစ်သောသူ၊ ယခု သုံးဆယ်မြို့တွင် နေထိုင်လျက်ရှိသော လွတ် လပ်ရေးမော်ကွန်းဝင် တတိယဆင့် ပန်းချီဆရာဦးအုန်းခင်ပင် ဖြစ် သည်။

ဆရာပီမိုးနင်းနှင့် ဓမ္မိတွင်တွေ့ခဲ့သော သုံးဆယ်သား ကုန် သည်သည် နှမဒေါ်မေရီနှင့် ယောက်ဖဦးဟုတ်စိန်တို့အား မောင်မိုးနင်း (မောင်ကျော်) ကို ဓမ္မိတွင်တွေ့ခဲ့ကြောင်း အကြောင်းစုံပြောပြသည်။ ထိုသတင်းကိုကြားကြသော မိဘဆွေမျိုးများက ဝမ်းသာကြသည်။ မသေသေးသဖြင့် သတင်းကြားရသည်ကိုပင် ကံကောင်းသည်ဟု ဟိုကြသည်။ သို့သော် မိဘဆွေမျိုးများအနေဖြင့် ဆရာ၏လေ့ကို သိပြီးဖြစ်၍ ဝမ်းသာသည်မှတစ်ပါး အဆန်းမဟုတ်တော့ချေ။

ဒေါ်မေရီ၏ခင်ပွန်း ဦးဟုတ်စိန်နှင့် ဆရာပီမိုးနင်းတို့သည် သူစိမ်းပြင်ပြင် ရေပြင်ပြင် မဟုတ်ကြပေ။ ရောင်းရင်းငယ်ပေါင်း သူ ငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ပြောမနာဆိုမနာ ညီအရင်းချာပမာ ခင် မင်ခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။ ယောက်ဖသူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဦးဟုတ်စိန် သည် နဂိုက ခင်မင်လာခဲ့သည်ကတစ်ကြောင်း၊ ယခု ဒေါ်မေရီနှင့်စပ်၍ ယောက်ဖဖြစ်နေသည်တစ်ကြောင်း ပီမိုးနင်းကို ပို၍ရင်းနှီးလာသည်ဟု ယူယူဆသည်။

ထို့ကြောင့် ပျောက်ကွယ်နေသော တစ်နည်းအားဖြင့် ဘဝ စေခြေကို မြှုပ်နိုင်သမျှမြှုပ်ထားသော သူငယ်ချင်းယောက်ဖ၏ မမကြောင်းကို ကြားလိုက်ရလျှင်ပင် တွေ့လိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်သည်။ မိမိကိုရပ်ရွာတွင် ဆွေစုမျိုးစုများနှင့် အတူတကွ နေစေချင်သည်။

ဇနီးသည်နှင့်တိုင်ပင်ပြီးလျှင် ဦးဟုတ်စိန်သည် ဓမ္မိသို့ ဆရာပီမိုးနင်း တို့ကိုခေါ်ရန် ခရီးသွားလေတော့သည်။

ဦးဟုတ်စိန်သည် ဆရာပီမိုးနင်းကို ဓမ္မိတွင် စုံစမ်းမေးမြန်း၍ တွေ့အောင်ရှာဖွေသည်။ ဆရာနှင့်တွေ့သောအခါ ဆရာက မိမိ၏ ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းအား ယခင်ကကဲ့သို့ပင် ခင်မင်ရင်းနှီး ဆက်ဆံ သည်။ ဆရာသည် မိမိအား လာရောက်ခေါ်သည်ဟုလည်း မသိ။ ဦးဟုတ်စိန်သည် ကုန်သည်လုပ်ငန်းဖြင့် သွားရင်းလာရင်း ဝင်ရောက် တည်းခိုသည်ဟုပင် ထင်သည်။

ဦးဟုတ်စိန်သည် ဆရာအိမ်တွင် တစ်ညည့်မျှအိပ်ပြီးလျှင် မိမိရပ်ရွာသုံးဆယ်တွင် မိဘဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် အတူတကွ ပြန်၍ လုပ်ကိုင်စားသောက်ရန် စကားဆွယ်သည်။ ဆရာက ခေါ်ရိုးခေါ်စဉ် မိတ်ဆွေဝတ္တရားအတိုင်း ခေါ်သည်ဟုတွေးသည်။ ဆရာအတွေးလည်း မမှားချေ။ အကြောင်းရင်းမသိသေးဘဲဟာကိုး။ ထို့ကြောင့် 'တစ်ရွာ မပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်' ဟူသော လက်သုံးစကားဖြင့် ကာကွယ် ပြောသည်။

ဦးဟုတ်စိန်သည် ဆရာပီမိုးနင်းအား သူ၏နမနှင့် အကြောင်း ပါနေကြောင်းကို ဖွင့်ဟ၍မပြော။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ဓမ္မိတွင် တွေ့ခဲ့ကြောင်း ပြောသဖြင့် သူငယ်ချင်း၏ဘဝကို ကူညီလိုသောကြောင့် မိမိ တမင်တကာလာကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ကုန်ကူးသွားရင်း လာ သည်မဟုတ်၊ စေတနာဖြင့် လာရောက်ခေါ်ငင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မိတ် ဆွေဆွေမျိုးသားချင်းများကလည်း ပြန်လာစေလိုကြောင်းများကို ဆရာ အား နားဝင်အောင် တနဲ့နဲ့ စကားသွင်းသည်။

ပထမတွင် ဆရာက လက်မခံ။ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန် သည်။ နောက်တွင် သူငယ်ချင်း၏စေတနာကို ဖော်ကားရာကျမည်

ဖြင့် သဘောတူလိုက်သည်။ မိမိယောက္ခမမိဘများကို အကျိုးအ ကြောင်း ရေလည်အောင်ပြော၍ ခွင့်ပန်သည်။ သုံးဆယ်တွင် ပျော်လျှင် နေမည်၊ မပျော်ပိုက်လျှင် ပြန်မည်ဟု ဦးဟုတ်စိန်အား စကားနှစ်ခွဲဖြင့် ကတိပြုလျက် ဇနီးသည်မစိန်တင့်နှင့်အတူ သုံးဆယ်သို့ ပြန်လာခဲ့ သည်။

A

(၉)

မွေးရပ်မြေသို့ပြန်လာသောဆရာတို့ ဇနီးမောင်နှံ

သုံးဆယ်မြို့သို့ ရောက်သောအခါမှ သူငယ်ချင်းကိုဟုတ် စိန်သည် မိမိ၏နမနှင့် အကြောင်းဆက်နေခြင်းကို သိလေတော့ သည်။ ထိုတွင်မက တူကလေးတစ်ယောက်ပင် တွေ့နေရပေသည်။ "ဪ... ဒါကြောင့် မရမက ငါ့ကိုခေါ်တာကိုး" ဟု သူ၏စိတ်တွင် မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။ ပို၍ ခင်မင်ရချေပြီဟုလည်း ဆရာက စိတ် ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်သေးသည်။

ဆရာတို့ဇနီးမောင်နှံအား ယောက်ဖနှင့်နမတို့က ကောင်းစွာ ကျွေးမွေးထားသည်။ အခြားဆွေမျိုးပေါက်ဖော်များကလည်း ကူညီ စောင့်ရှောက်သည်။ အထိုက်အလျောက်လည်း ထောက်ပံ့ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆရာသည် မိမိ၏ဇာတိမြေတွင် 'နေထိုင်လို ကြပါ' ဟု ဝင်ရောက်လာ၍ ဓမ္မိသို့မပြန်တော့ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။ ကျောင်းဆရာအလုပ်ကိုလည်း လက်လွှတ်လိုက်သည်။ ဇနီး

သည်ကလည်း ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းနှင့် နေရ၍ သုံးဆယ်တွင်ပင် ဖျော်ပိုက်လျက်နေသည်။ ရက်ပေါင်းအတော်ကြာညောင်း၍ လာလေသည်။ သို့သော် ယောက်ဖအိမ်တွင် အလုပ်အကိုင်မရှိဘဲ ထိုင်၍စားသောက်နေရသော ဇနီးသည် ဒေါ်စိန်တင့်သည် အလိုလိုပင် မျက်နှာငယ်လျက်နေသည်။

သို့ပေမည် ယောက်ဖတို့က စေတနာနည်းနည်းမှ မတွန့်၊ မျက်နှာ အနည်းငယ် မညှိခဲ့ပေ။ မစိန်တင့်က တောသူဖြစ်သည်။ တောအလုပ်သာ လုပ်တတ်သည်။ မြို့ကအလုပ်ကို မကျွမ်းကျင်ပေ။ သို့ကြောင့် ယောက်ဖလုပ်သူက မည်မျှပင် သဒ္ဒါကြည်ဖြူရှိသော်လည်း မိမိတို့လင်မယားအဖို့ အနေအထိုင်ကြုံလာသည်။ ဇနီးသည်က ဆရာအား အလုပ်ရှာရန် အကြံပေးသည်။ ဆရာက အစိုးရရုံးအလုပ်တွေကို စက်ဆုပ်သည်။ လုပ်လိုစိတ်ကင်းသည်။ လွတ်လပ်မှုကို အထူးအလိုရှိသူ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဇနီးသည်က ပူဆာသည်။ အချို့သောလူကြီးများက မိမိသည် အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်သည့် ယောက်ဖနှင့်နှမတို့က မည်မျှပင် သည်းခံကြသော်လည်း မသင့်လျော်ကြောင်း ဝေဖန်ပြောသည်။ ဆရာက အလုပ်ရှာတော့မည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်သည်။ ဆရာအား ရုံးစာရေးအလုပ်ကိုလုပ်ရန် တိုက်တွန်းကြသည်။

အဆင်သင့်ပင် သာယာဝတီအရေးပိုင်ရုံး (ယခု ခရိုင်ဝန်ရုံး) တွင် စာရေးရာထူး တစ်နေရာရှိကြောင်း မိတ်ဆွေများက သတင်းပေးကြသည်။ လျှောက်လွှာတင်ရန်လည်း အကြံပေးသည်။ အရေးပိုင် (အင်္ဂလိပ်အမျိုးသား ဖြစ်သည်။ အရေးပိုင်၏အမည်ကို စုံစမ်း၍ မရပါ) သည် အလွန်သဘောကောင်းကြောင်း၊ ကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက်တွေ့လျှင် သာ၍အဆင်ပြေကြောင်း ဓာတ်သိ ရုံးသားများက ပြောလာ

ကြသည်။ ဆရာသည်လည်း စာရေးလျှောက်ရန် စိတ်ပါ၍လာလေသည်။

ဆရာသည် လျှောက်လွှာရေး၍ သာယာဝတီအရေးပိုင်ရုံးသို့ လျှောက်လွှာသွား၍တင်ရန် ပြင်ဆင်သည်။ ယောက်ဖဖြစ်သူကလည်း ဖရာပီမိုးနင်း ထူးထူးဆန်းဆန်း အခြေအနေပြောင်းလဲနေ၍ အံ့ဩသည်။ ဝမ်းလည်းသာသည်။ သို့နှင့် ဆရာအား တိုက်ပုံအင်္ကျီ၊ ရွှေတောင်လုံချည်၊ ရှူးဖိနပ်၊ မှော်စာ (ခြေအိတ်တို့) စသည်တို့ဖြင့် ဟန်ကျပန်ကျသွားရန် ပြင်ဆင်ပေးသည်။ ဆရာက ဝါသနာမပါချေ။ မပတ်ရန် တောင်းပန်သေးသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က လက်မခံ။ သို့နှင့် ဖရာသည် အောင်သိအောင်သက်နှင့်ပင် ဇနီးသည်နှင့် သားချင်းတို့၏ အလိုကို လိုက်လျောလိုက်သည်။

အပေါ်အဝတ်အစားများ ဝတ်ပြီးသောအခါ နှမဒေါ်မေရီက မှော်စာတစ်စုံကို ဆရာနံ့ဘေးတွင် လာချပေးသည်။ ဆရာသည် ပတ်ဝန်းကျင်က စေစားသောအမှုကို စိတ်ရှုပ်ဟန်တူသည်။ အမှုလည်း မထား။ ဂရုလည်းမပြု။ ထို့ပြင် မိမိသွားရောက်၍ မလွတ်မလပ်လုပ်ရမည့်အလုပ်ကိုလည်း တွေး၍ ရွံရှာနေပေလိမ့်မည်။

ဆရာသည် နှမဖြစ်သူ လာ၍ပေးသော မှော်စာကို ကောက်၍ မြဲတစ်ဖက်တွင် စွပ်သည်။ ခြေတွင် စွပ်နေသော်လည်း ဆရာက လူ့အတွေးနှင့်သူ စိတ်ကူးနေသည်။ လက်နှင့်ခြေမှ ဆောင်ရွက်နေသော အခြင်းအရာကို သူသည် သတိမမူမိ ဖြစ်သည်။ ဆရာသည် မာရ်တစ်ခုကို စူးစိုက်လျှင် တခြားအာရုံတွင် ချက်ချင်းပြောင်း၍မရပေ။ သတ္တိက ရှိသည်။ ခြေတွင် မှော်စာတစ်ဖက်ကို စွပ်ပြီးလျှင် မျက်နှာတစ်ဖက်ကို စွပ်သည်။ ခြေတစ်ဖက်ဝတ်ပြီးသောအခါ နောင်တစ်ဖက်ကိုဝတ်ရန် ဟန်ပြင်သည်။ မှော်စာတစ်ဖက်ကို မိမိအနားတွင်

ရှာ၏။ မမြင်ချေ။ ပုဆိုးထဲတွင်ရောက်နေသည်ထင်၍ ခါရှာသည်။ မရှိ။ ဝတ်ထားသောတိုက်ပုံအင်္ကျီအိတ်မျိုးစုံတွင် နှိုက်၍စမ်းသည်။ မတွေ့။

အလို . . . ခက်ချေပြီ။

ခြေတစ်ဖက်တွင် မှော်စာတစ်ဖက်စွပ်ရန် လိုနေ၏။ ဆရာသည် ကသိကအောက်ဖြစ်နေသည်။ မိမိပတ်ဝန်းကျင်တွင် ထိုမှော်စာသည် မရှိတော့ချေ။

“ဟဲ့ မေရီ . . . ငါ့မှော်စာတစ်ဖက်ကောဟ”

ဆရာသည် ထိုထိုဤဤ ကြည့်လျက် လက်များသည် ဟိုစမ်းသည်စမ်း ပြုရင်း မေးလိုက်သည်။

“ခုတွင် အစ်ကိုအနားမှာ ချထားခဲ့တာပဲ အစ်ကို”

ဟု နှမဒေါ်မေရီက ဖြေသည်။

ဆရာသည် မကျေနပ်၍ ထပ်ရှာပြန်သည်။ မှော်စာသည် ခြေထောက်ပေါက်၍ အဘယ်သို့များ ထွက်သွားလေသနည်း။ ဆရာကိုများ မုန်းသွားလေရောထင့်။

“မတွေ့ဘူးဟာ၊ ရှာပေးကြစမ်းပါဦး”

ဆရာက ထပ်၍ပြောပြန်သည်။

“ဟာ . . . အစ်ကိုကလည်း ခက်လိုက်တာ”

ဒေါ်မေရီနှင့် အိမ်သားများသည် ဆရာအနားတွင် သွား၍ မှော်စာကိုရှာပေးကြသည်။ အိမ်အောက်သို့ခွဲ၍ ကြည့်ကြသည်။ ဖိနပ်ချွတ်ဆင့်မှ မြေပြင်သို့ကျသည်ထင်၍ ကလေးများကို သွားရှာခိုင်းသည်။ တစ်အိမ်သားလုံး အနှံ့အပြား ခေါင်းတောက်အောင် ရှာသည်။ မှော်စာသည် ဘယ်အရပ်တွင် ပြေး၍ပုန်းနေသနည်း။ လောလောလတ်လတ် ပျောက်သွားရခြင်းမှာ ဆရာအနားသို့လည်း ဘယ်ကလေး

မှ မလာကြ။ ဘယ်ခွေးတစ်ကောင် ဘယ်ကြောင်တစ်မြီးမှလည်း အနားမကပ်ကြ။ သို့ပါလျက် မှော်စာပျောက်ဆုံးသွားခြင်းသည် ထူးဆန်းလှသည်။ အဘယ်နတ်သိကြားများကလာ၍ ဆရာအား ကျီစယ်ထားသည်မသိ။ တကယ့်ကို မျက်စိအောက်တွင် ပျောက်ရှုသွားခြင်းမှာ အံ့ဩစရာကောင်းလှသည်။ တစ်အိမ်သားလုံးလည်း မှော်စာတစ်ဖက်ကြောင့် ယောက်ယက်ခတ်ဖြစ်သွားရသည်။ ဆရာကို ဝိုင်း၍မြည်တွန်တောက်တီးပြုကြသည်။ ဆရာက ခပ်မဆိတ်သာနေသည်။

ဆရာသည် သူ၏ဝါသနာအတိုင်း မသေမသပ် ပြုလုပ်တတ်သောအလေ့ ရှိသည်။ သူဝတ်ထားသော မှော်စာမှာ ဖရိုဖရဲ လျော့ရဲရဲ ဖြစ်နေသည်။ အသေအသပ် မရှိ။ ကြည့်ရသည်မှာ တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ နှမအစရှိသော ဆွေမျိုးတို့က သားသားနားနား ဝတ်စားဆင်ယင်သည်ကို နှစ်ခြိုက်သည်။ ဆရာ၏ဝတ်စားမှုကို သူတို့၏မျက်စိတွင် မတိုးဘဲ ရှိနေသည်။ အဘယ်သို့ မျက်စိတိုးမည်နည်း။ ဆရာက ရိုးရိုးဟာကိုး။ ယခု ဆရာဝတ်ထားသော ခြေအိတ်မှော်စာမှာလည်း အမြင်မတော် ကပိုကရို ဖြစ်နေသည်။ ဆရာဝတ်ထားသော မှော်စာပုံပန်းကို နှမဒေါ်မေရီက တွေ့မြင်သွားသည်။

“အစ်ကိုဝတ်ထားတဲ့ ခြေအိတ်ကလည်းတော် ကပျစ်ကညစ် နိုင်လိုက်တာ၊ အချိုးအချိပ်ကလည်း နည်းနည်းမှမကျဘူး၊ ပြန်ပြင်စမ်းပါဦး အစ်ကိုရယ်”

နှမဒေါ်မေရီက သူ၏အစ်ကိုကြီး (မောင်ကြီး) အား စိတ်မရှည်တော့သောအသံဖြင့် ပြောမိတော့သည်။

“အေး အေး”

ဆရာသည် နှမ၏ပြောစကားကြောင့် မိမိဝတ်ထားသော ဖိနပ်ကို ချွတ်သည်။ ထိုနောက် မသေမသပ်ဝတ်ထားသော ခြေ

အိတ်ကို ပြန်၍မတင်လိုက်သောအခါ အနား၌ရပ်နေသော နှမ
ဒေါ်မေရီက တစ်စုံတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်သည်။ ဒေါ်မေရီ၏
မျက်နှာသည် အံ့သြသောအရိပ်အယောင်များ ပေါ်ထွက်သွားသည်။
ဘေးမှရှိသောလူများကား ဘာကိုမြင်သည်ဟု မသိကြချေ။ ဒေါ်မေရီ၏
အခဲမကျေသော စိတ်အခြေအနေကိုလည်း ပြနေသည်။ ဆရာဘေး
နားတွင် မှော်စာရှာဖွေသူများလည်း မိုးတိုးမတ်တတ် ရှိကြသည်။

“ဒီမှာကြည့်ကြပါဦးတော် ... အစ်ကိုတို့များ ဒါကြောင့်
ခက်တယ်လို့ပြောတာ၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ... လူတွေဖြင့် ဖပ်ဖပ်ကို
လန်လို့ ရှာလိုက်ဖွေလိုက်ရတာ”

ဒေါ်မေရီက ဆရာပီမိုးနင်း၏ ခြေထောက်ဆီသို့ လက်ညှိုး
ထိုးလျက် ညည်းတွားသောအသံ၊ အပြစ်တင်သောအသံများ ရောနှော
၍ပြောလိုက်သည်။ ဘေးမှရပ်နေသောလူများက ဒေါ်မေရီညွှန်ရာသို့
ကြည့်လိုက်သောအခါ ကြုံတောင့်ကြုံခဲသော ဖြစ်ရပ်ဆန်းတစ်ခုကို
သွား၍တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ အခြားတော့ မဟုတ်ပါ။ မှော်စာ
နှစ်ခုလုံးကို ခြေတစ်ဖက်တည်း၌ ထပ်၍စွပ်ထားသည်ကို မြင်ကြရပေ
သတည်း။

ဆရာသည် ‘ဟေ’ ဟူသောစကားတစ်လုံးသာ နှုတ်မှ ပေါ်
ထွက်လာပြီးလျှင် ငြိမ်၍သာနေတော့သည်။ တစ်အိမ်သားလုံးမှာလည်း
ဣန္ဒြေထယ်မနေနိုင်တော့ဘဲ တသောသော ရယ်မော၍မဆုံး ဖြစ်ကြ
သတည်း။

A

(၁၀)

သာယာဝတီအရေးပိုင်မင်းနှင့်ပီမိုးနင်း

ဆရာပီမိုးနင်း အိမ်သူအိမ်သားများက သူ့အား ဆင်ယင်
ပေးလိုက်သော အချိုးအတိုင်းပင် မန်ကျည်းကုန်းလမ်းမှ ဈေးသို့
ထွက်ခဲ့သည်။ ရေးပြီးသားလျှောက်လွှာကို အပေါ်အကျီအိတ်ထောင်
တွင် ထည့်ခဲ့သည်။ ဆရာသည် ဦးခေါင်းကို အောက်သို့ငုံ၍ ဘေး
ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအမှုမထားဘဲ သုံးဆယ်မြို့ပတ်တားဦးထိပ် မြင်းလှည်း
ထိပ်သို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။ မန်ကျည်းကုန်း
နေအိမ်မှ မြင်းလှည်းဆိပ်အထိ အတွေးတွေ တသိတတန်းကြီးနှင့်
သွားသည်။ ဝမ်းသာနေသောစိတ်လည်း မဟုတ်၊ အလုပ်ကို မရရတဲ့
နည်းဖြင့် ရအောင်ဖန်တီးမည်ဟု ကြံစည်နေခြင်းလည်းမဟုတ်၊
အဘယ်မိတ်ဆွေကို အကူအညီတောင်းမည်ဟုလည်း မစဉ်းစား။
ယခုလျှောက်ထားမည့်အလုပ်ကို မနှစ်မြို့၍လော၊ ထိုရာထူးကို သေး
သိမ်သည် ထင်၍လော။ ထိုသို့လည်း မဟုတ်ပေ။

ဆရာသည် ထိုအလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ချောက်ချားနေ
သည် မှန်၏။ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။ ဆရာ၏ဝါသနာနှင့် တစ်နည်း
တစ်လမ်း ဆန့်ကျင်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဆရာစိတ်နှင့် မကိုက်
ညီ။ ဆရာသည် မိမိမနှစ်သက်သောလုပ်ငန်းကို အတင်းအကျပ်
အဘယ်ကြောင့် ဆောင်ရွက်မည်ဟု ယခုလာခဲ့ပါသနည်း။ ဆရာသည်
ယခင်ကလို တစ်ကိုယ်တည်းမဟုတ်။ နှစ်ကိုယ်ဖြစ်၍နေချေသည်။
ဖောင်တွင် နှစ်ကိုယ်မှ သုံးကိုယ် လေးကိုယ် ဖြစ်၍လာမည်ကား
အဘယ်ကြောင့်လဲ။

ယင်းအကြောင်းတွေကိုထောက်၍ ဆရာသည် ဇွတ်အတင်း အလုပ်လျှောက်ရန် ထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

ဆရာချောက်ချားနေသည်မှာ မချမ်းသာသောစိတ်၏ လက်ချက်ပင်ဖြစ်သည်။ အလိုမပြည့်သောသဘော၏ လက်ချက်ပင်။ အလိုမပြည့်ခြင်းသည်လည်း ဒုက္ခော ဆရာအတွက် ဆင်းရဲလျက်ပင် တကား။ သို့သော် ဆရာသည် ဆင်းရဲ၏ဝေဒနာကို ခံစားလျက် မြင်းခွာသံ၊ ခြုံသံတို့ဖြင့် သောသောညံ့နေသော မြင်းလှည်းဆိပ်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

မြင်းလှည်းကုလားများမှာလည်း အရိပ်မြင်ရုံဖြင့် အကောင်ထင်တတ်သော လူပါးများဖြစ်သည်။ ဆရာ၏ အဝတ်အစားဆင်ယင်ဟန် မြင်ရုံဖြင့် သာယာဝတီရုံးသို့သွားမည့်လူမှန်း သိကြသည်။ အဝတ်အစားကြောင့်သာ ထင်ကောင်းထင်မည်။ ကိုယ်ကိုက်ဟန်အမူအရာကိုတော့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဖမ်း၍ရကြမည် မဟုတ်။ ယခုခေတ်စကားဖြင့်ဆိုရသော် ဆရာ၌ ရှိုးမရှိ။ ပင်ကိုအနေမူအတိုင်းသာ သွားလာတတ်သည်။ မြင်းလှည်းကုလားများက ဆရာ၏အရည်အသွေးကို အကဲခတ်မိဟန်တူကြသည်။

“ဆပ် . . . သာယာဝတီသွားမလား ဆပ်”

ဟု ဆပ်ချင်း မိုးမွန်အောင် ဆီးကြိုခေါ်ကြသည်။

ထိုစဉ်က မြင်းလှည်းများမှာ ရထားလုံးမြင်းလှည်းများ ဖြစ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် မြန်မာများသည် မြင်းလှည်းလုပ်ငန်းကို စိတ်မဝင်စားကြသေး။ ကုလားလူမျိုးများသည် တွင်တွင်ကြီး မြင်းလှည်းမောင်းလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်နေကြသည်။ ရထားလုံးများမှာလည်း အရောင်အမျိုးမျိုးခြယ်၍ သားနားစွာ လူများ စီးလိုစိတ်ရှိအောင် ဖန်တီးထားကြသည်။ သို့သော် အသစ်စက်စက်လည်း တချို့ တစ်

ပတ်နွမ်းလည်း ရှိ ဆေးရောင်လွင့်နေသော မြင်းလှည်းများလည်း ပါကြသည်။

“ဆပ် . . . မြင်းလှည်းကောင်းပါတယ်ဆပ်၊ သာယာဝတီကိုလား ဆပ်”

မြင်းလှည်းကုလားများက တတွတ်တွတ် မေးမြန်းကြသည်။ ဆရာက တစ်ခွန်းမျှ ပြန်၍မပြောချေ။ ဆရာမျက်လုံးအစုံသည် ထိုထိုဤဤကိုသာ ကြည့်နေသည်။ မြင်းလှည်းကို ရွေးဟန်တူသည်။ အနားမှခေါ်နေကြသော မြင်းလှည်းကုလားများ၏အသံကို ဂရုမထား။ နားထဲသို့ အဝင်မခံ။ မိမိစိတ်သဘောအတိုင်း ရွေးချယ်လိုသည်။ သို့ မြင်းလှည်းကိုရှာသည်။ တွေ့လေတော့သည်။ မြင်းလှည်းအသစ်များ၏နောက်ဝယ် ချောင်ကပ်နေရသော မြင်းလှည်းအိုကြီးနှင့် ကုလားအိုကြီးတို့ဖြစ်သည်။ သူတို့ခမျာ မျက်နှာငယ်ရှာနေကြထင်။

ဆရာသည် အဘိုးအို အမယ်အိုကြီးများနှင့် မည်သို့ အဆက်ပါနေသည် မသိ။ အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးများကို အလွန်စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်သည်။ ဘဝကံအကြောင်းလော၊ ဆရာ၏ အယူအဆကြောင့်လော အတတ်မဆိုနိုင်။ ဆရာသဘောကတော့ စေတနာမှန်သည်။ ဆရာနှင့် တွေ့သမျှ အဘိုးကြီး၊ အမယ်ကြီးများကလည်း ဆရာအပေါ် စေတနာပြန်ကြသည်။ စေတနာသည် ကောင်းလျှင် ကောင်းကျိုးပေးသည်။ မကောင်းလျှင် မကောင်းကျိုးပေးသည်။ ဆရာစေတနာက ပဒုမ္မာကြာဖြူပန်းတည်း။ ထာဝရ လန်းသည်၊ ဆန်းသည် မရှိ။ သို့သော် ချမ်းသာမှုအပြည့်အဝကိုတော့ ဆရာရခဲ့သည်မှာ တကယ်ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ဆရာသည် ကုလားအဘိုးကြီး၏ မြင်းလှည်းကိုမျှ မျက်စိကျသည်။ ဆရာသည် ကုလားဘာသာဖြင့် မြင်းလှည်းအဘိုးကြီးအား လမ်း၍ခေါ်လိုက်သည်။ လက်ပြု၍ အချက်လည်းပေးသည်။

ကုလားအဘိုးကြီး၏မျက်နှာသည် ဝင်းဝင်းတောက်၍သွားသည်။ သနားစဖွယ် အားငယ်နေတုန်း ကံပေးလာတော့ ပျော်ရွှင်သွားဟန် တူသည်။ အဘိုးကြီးသည် ဆရာရပ်နေသော တံတားဦးထိပ်သို့ မြင်း လှည်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းလာသည်။ ဆရာရှေ့တွင် ရပ်၍ပေး သည်။ ဆရာကလည်း တံခါးဖွင့်၍ ဝင်စီးသွားသည်။ သာယာဝတီကို မောင်းဟု ဆရာက ကုလားဘာသာဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ကုလား အဘိုးကြီး၏အသံသည် မည်မျှအေး၍သွားမည်နည်း။ ကိုယ်ချင်းစာ နိုင်ပေတော့သည်။

ကုလားအဘိုးကြီး၏ ကျာပွတ်သည် မြင်းအိုကြီး၏အပေါ် တွင် တစ်ဝဲနှင့်နေသည်။ မြင်းခမျာလည်း အားခဲ၍ ပြေးလေတော့ သည်။ ခြုံသံတွေ တသဲသဲနှင့် သာယာဝတီမြို့ဟောင်းအမည်ခံ အရေးပိုင်ရုံး (ခရိုင်မင်းကြီးရုံး) စိုက်ရာ သာယာဝတီမြို့သို့ ဆရာအား မြင်းရထားသည် ဆောင်ကြဉ်း၍သွားလေသည်။

မကြာမီ မြင်းလှည်းသည် သာယာဝတီအရေးပိုင်ရုံးရှေ့သို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည်။ ဆရာသည် ကုလားအဘိုးကြီးအား အရပ် ခိုင်းပြီး မြင်းလှည်းစီးလုံးခ သုံးပူးပေး၍ ထွက်သွားသည်။ အဘယ် ကြောင့်ပါနည်း။ ထုံးစံကတော့ သုံးဆယ်မှသာယာဝတီ မြင်းလှည်းစီး လုံးခသည် တစ်မတ်သာ။ သို့သော် ဆရာက စေတနာပိုခြင်းပင် တည်း။ ဆရာသည် ရုံးပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။ မိတ်ဆွေစာရေး တစ်ဦးထံ အကျိုးအကြောင်းပေးမြန်းသည်။ ဆရာသည် ရုံးပေါ်သို့ ရောက်သောအချိန်တွင် အရေးပိုင်သည် သူ၏အခန်းတွင်း၌ အလုပ် လုပ်နေပေသည်။ အရေးပိုင်သည် အခန်းတွင်း၌ရှိကြောင်း ဆရာသိခွင့် ရသည်။ မိတ်ဆွေက အရေးပိုင်၏အခန်းကို ညွှန်လိုက်သည်။ ဆရာ သည် အရေးပိုင်အခန်းဆီသို့ သွားလေသည်။

အရေးပိုင်၏အခန်းဝတွင် အပါးတော်မြဲ ယပ်ဆွဲကိုယ်တော် မြတ်က ရှုတည်တည်နှင့် ခွေးခြေခုံပေါ်တွင် ထိုင်လျက်နေသည်။ ယပ်ကြီးကို တစ်ချက်နှစ်ချက် ဆွဲလိုက်၊ ရပ်လိုက်နှင့် ပြုလုပ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာထင်နေသည်မသိ၊ လူတစ်ဖက်သားကို မမြင်သလိုလို အဖက်လုပ်၍ စကားမပြောချင်သလိုလို အဘယ်လိုက်ကိုများ ဖမ်းနေပါ သနည်း။ စိန်နားရွောင်းကြောင့် ပါးပြောင်နေခြင်းလော မပြောနိုင်။ ဟုတ်ပေသည်။ သူက မင်းနားစိုးနားက လူပေကိုး။

ဆရာက အရေးပိုင်အခန်းသို့ ဝင်ခွင့်ပြုရန်ပြောသည်။ သူက ဆီး၍ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် တားသည်။ ဆရာက တောင်းပန် စကားပြောသည်။ သူက အရေးပိုင် အလုပ်များနေသည်။ ဝင်ခွင့်မပြု နိုင် ဆိုသည်။ ဆရာက နောက်တစ်ကြိမ် ခွင့်တောင်းပြန်သည်။ သူက ခွင့်မပေး။ ဆရာသည် ကျွဲပြီးတို၍သွားလေသည်။ အသံ ခပ် ဟမာဖြင့် အော်သည်။ ယပ်ဆွဲကလည်း အညံ့မခံ။ သူ့တာဝန်ရှိ၍ သူဝင်ခွင့်ပေးမှ ဝင်ရမည်ဟု အာဏာပြသည်။ ဟုတ်တန်သလောက် တော့ ဟုတ်မည်ထင်သည်။ သို့သော် ဘုရားလိုဏ်ခေါင်းအောင်း၍ ဟန်သွေးဟောင်းသည့် ခွေးသတ္တဝါသို့ပင်တည်း။

ပျာတာယပ်ဆွဲက တံခါးဝကို လက်ဖြင့် ဟန့်တားသည်။ ဆရာက အတင်းဝင်မည်ပြောသည်။ သူက လက်ကိုရှုပ်မပေး။ ဆရာ သည် အသို့ကြိမ်နှုန်း။ သူပြုသလို ပြုပြန်လည်း ရိုင်းရာကျတော့ မည်။ စိတ်ကိုလျှော့သည်။ မာန်လျှော့အသံဖြင့် ဆရာက အရေးပိုင် ကြိမ်းမောင်းလျှင် သူ့ကိုသာ ကြိမ်းမည်၊ အော်ထုတ်မည်၊ လက်ဖယ် ရန် တောင်းပန်သည်။

ဆရာနှင့် ယပ်ဆွဲပျာတာ၊ ပျာတာနှင့် ဆရာတို့ စစ်ခင်း၍ နေကြသလို၊ ထိုရှုခင်းကို ရုံးစာရေးတစ်ယောက်က လှမ်း၍မြင်သည်။

အတွင်းမှ အရေးပိုင်ကလည်း အပြင်မှ ငြင်းခုံသံ၊ တောင်းပန်သံ၊ ဟိန်းသံဟောက်သံတို့ကို ကြားလိုက်သည်။ ဆရာတို့ကို မြင်သော စာရေးက ယပ်ဆွဲအား အမြင်ကတ်သွားဟန်တူသည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်း ဘာဖြစ်လို့ သူဝင်မှာကို တားထား တာလဲ၊ သူ့ဟာသူ ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ အရေးပိုင်ကြိမ်းရင် သူ့ကြိမ်းမှာပေါ့” မနေသာတော့သဖြင့် လှမ်း၍ငေါက်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ယပ်ဆွဲကိုယ်တော်မြတ်က ပေကတ်ကတ်အသွင်နှင့် တံခါးဝမှ ဖယ်ပေး လိုက်သည်။ အရေးပိုင်ကလည်း အတွင်းမှ ...

“ဟေ့... ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ၊ လွှတ်လိုက်စမ်း”

ဟု လှမ်းအော်သည်။ ဆရာသည် မြင်းပိုရ်တောင်ကို ကျော် ရသည်ထက်ပင် ခဲယဉ်းစွာ အရေးပိုင်အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ရလေသည်။

အရေးပိုင်မှာ ဦးခေါင်းငုံ့၍ စာရေးနေသည်။ ဆရာက သူ့ စားပွဲရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိသည်။ ဆရာလာသည်ကို သူသိ၏။ မည်သူဖြစ်သည်ကို သူမသိ။ ညော်သည်တစ်ယောက် အမြင်သာ တည်း။ အရေးပိုင်က မော့၍ပင်မကြည့်၊ သူ့ရှေ့တွင် ဆရာရပ်မနေ သကဲ့သို့ အေးအေးဆေးဆေး စာရေးနေသည်။ ဆရာက သည်းခံ၍ စောင့်သည်။ အကြောင်းသိပြီး ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ အရေးပိုင်မှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖြစ်သည်။ စည်းနှင့်ကမ်းနှင့် နေတတ်သည်။ မိမိ တာဝန်ရှိသောအရေးကိစ္စကို အရေးတယူပြုလေ့ရှိကြောင်း ဆရာက နားလည်ထားပြီးဖြစ်သည်။

အတန်ကြာသော် ရေးပြီးသားစာရွက် စာခွက်ထဲသို့ ထည့် လိုက်ပြီးလျှင် အရေးပိုင်သည် မော့၍ကြည့်သည်။ ဆရာအား မျက်စိ တစ်ချက်ပစ်၍ မြန်မာဘာသာဖြင့် ဘာကိစ္စလဲဟု မေးသည်။ ဆရာက အပေါ်အကျိအိတ်ထောင်ထဲမှ အသံပါလာသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်

ရေးသားထားသော လျှောက်လွှာကို ဖြန့်၍ လေးစားစွာ လက်နှစ် ဖက်နှင့် ပေးသည်။

အရေးပိုင်သည် လျှောက်လွှာကိုလှမ်းယူပြီး သေချာစွာ ဖတ် ရှုသည်။ အတန်ကြာအောင် ဖတ်သည်။ ထို့နောက် လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်၍ မတ်တတ်ရပ်နေသောဆရာအား သူ၏မျက်ခုံးများကို ပင့်လျက်ကြည့်သည်။

လျှောက်လွှာ ဘွင် အဘယ်ကြိုက်ကွက်ကို တွေ့သွားသည် မသိ၊ သူ၏မျက်နှာကလည်း အံ့သြသည်နိမိတ်အသွင် ပြနေသည်။ သဘောကျသောအမှုအရာပါ တွေ့ရသည်။ မော့ကြည့်ရာမှ ဦးခေါင်း ကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်ပြီးလျှင် ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ရန် လက်ညှိုး ညွှန်လိုက်သည်။ ဆရာက သူ့အမိန့်အတိုင်းပင် ဝင်၍ထိုင်သည်။ အရေးပိုင်သည် နောက်ထပ်တစ်ဖန် ဖြန့်၍ လျှောက်လွှာကို ဖတ်ကြည့် နေပြန်သည်။ ဆရာကလည်း အရေးပိုင်၏ စကားအလာကိုသာ စောင့် ၍နေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်နှစ်တန်းအောင်သလဲ၊ လျှောက်လွှာထဲမှာ ဘာတန်းအောင်တာ မပါဘူး”

အရေးပိုင်သည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် မေးသည်။

အရေးပိုင်သည် ဘယ်နှစ်တန်းမှမအောင်သော လျှောက်လွှာ ရှင်၏ လျှောက်လွှာကို အဘယ်ကြောင့် တကိုင်ကိုင်နှင့် မျက်စိအစုံက အထက်အောက် စုန်ချည်ဆန်ချည် ဖတ်နေပါလိမ့်။ အကြောင်းက ကော့ ထူးပေသည်။ ဆရာရေးထားသော စာကြောင်းများကို တွေ့ သည်။ လှသည်လည်း မဟုတ်၊ သားနားသည်လည်း မဟုတ်။ သို့ ယော် ရေးဟန်က ကွာခြားလှသည်။ အခြားသူတို့ထက် တစ်မူထူး သည်။ အရေးအသားမှာ အင်္ဂလိပ်တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင်

ကောင်းမွန်နေသည်။ ယင်းအရည်အချင်းကြောင့်ပင် ဆရာကဲ့သို့ အလုပ်လျှောက်လွှာတင်လာသူတို့အား ကုလားထိုင် ထိုးပေးလေ့ပေးထ မရှိသော အရေးပိုင်က ယခု ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။

“အတန်းရယ်လို့ မယ်မယ်ရရ မအောင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အလေ့အလာတော့ များခဲ့ပါတယ် ခင်ဗျား”

ဆရာသည် ဥရောပတိုက်သား အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်၏ ဟန်နေဟန်ထားလေသံဖြင့် ပြောပြ ဖြေကြားလေသည်။ ဆရာပြော သော အင်္ဂလိပ်စာကားသည် တမင်တကာ ဟန်လုပ်၍ အသံလုပ်၍ ပြောနေခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ ခပ်သာသာ မူရင်းလေသံဖြင့် ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

(ဆရာ၏အင်္ဂလိပ်စကားပြောသံကို ကြားဖူးသူများက လူကို မမြင်ဘဲ အသံသာကြားရလျှင် အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားများက မိမိတို့ တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်၏လေသံဟုပင် ထင်မှတ်ကြကြောင်း ပြော ပြကြသည်။)

ဆရာ၏စကားအရ အရေးပိုင်သည် ဆရာအား ရာဇဝင် အကြောင်း၊ ပထဝီအကြောင်း၊ စာပေအကြောင်း စသည်များကို တီးခေါက်ကြည့်သည်။ ဆရာက အရေးပိုင်မေးသော အကြောင်း များကို မပင်မပန်းဘဲ အလွယ်နှင့်ဖြေသည်။ အရေးပိုင်ကလည်း ဝါသနာထုံသူ ဖြစ်သည်။ စာပေအကြောင်း အနည်းငယ် စမ်းကြည့် သည်။ ဆရာက ပညာစွမ်းကို ခပ်ဝှက်ဝှက်သိုသိုထားသည်။ အရေး ပိုင်က နှိုက်၍မေးသည်။ ဆွေးနွေးရင်း တစ်စ တစ်စနှင့် အင်္ဂလိပ် စာပေတွင်သာမက လက်တင်ဘာသာအကြောင်းပါ ပါသွားတော့ သည်။ စကား စကား ပြောလာများက စကားထဲက ဇာတိပြု၍သွား

သည်။ အရေးပိုင်သည် ဆရာနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေပေတော့ သည်။

အရေးပိုင်သည် ဆရာ၏ပညာအရည်အသွေးကို သိပေ တော့သည်။ မည်မျှပင် ဆရာ ဖုံးကွယ်သော်လည်း မရချေ။ အတန်း ထောင်သည် မအောင်သည်ကို ဂရုမထားတော့ဘဲ ဆရာ့ကို တစ် မဟုတ်ချင်း ခင်မင်သွားသည်။ ဆရာ့အား ကူညီလိုသောစေတနာ သည် တဖွားဖွားပေါ်လာသည်။

ဆရာနှင့် အရေးပိုင်သည် စရိုက်ချင်း တူနေရောသလား၊ ပါသနာချင်းပဲ တူနေရောသလား မခန့်မှန်းနိုင်ချေ။ သို့သော်လည်း ဆရာက အလုပ်ပေးပါ။ စာရေးခန့်ရန် လျှောက်ပါသည်ဟု မပြော ရသေးခင်ပင် အရေးပိုင်က ဆရာ့အပေါ်တွင် မေတ္တာစိတ်ညွတ်လာ သည်။

ယခင်ခေတ်က အင်္ဂလိပ်အရေးပိုင်တစ်ဦးသည် မြန်မာလူ မျိုးတစ်ယောက်အား ခင်မင်ခဲဘိခြင်းပင်။ ယခုမူ ဆရာ့အား လျှောက် လွှာကိုဖတ်ကြည့်ရုံဖြင့် မိတ်ဆွေအဖြစ် ရောက်သွားသည်မှာ အံ့ဩ စရာပင်။ အံ့ဩဖို့တော့ လိုမည်မထင်။ ဆရာ၏ ပညာသည်သတ္တိ ထူးခြားချက်ကြောင့်ဟုဆိုရသော် မှန်မည်တည်း။ အရေးပိုင်သည် ဆရာ့အား တွေ့ရခြင်း သိခြင်းသည် သူ့အဖို့ အလွန်ဝမ်းသာနေဟန် ကူပါသည်။ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး ရွှင်ရွှင်ပျပျ ရှိလာသည်။ ဦးခေါင်း တညိတ်ညိတ်ဖြင့် ဆရာ၏လျှောက်လွှာကို ကိုင်လျက်နေပေသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်အလုပ်ပေးမယ်၊ အစကတော့ မကောက်တန်းစာရေးပဲ ခန့်ဦးမယ်နော်”

အရေးပိုင်သည် ရင်းနှီးစွာပင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြော လိုက်သည်။ သူ့၌ အဘယ်အကြံအစည်ရှိထားသည် မသိ။ သူ၏

စကားကို ထောက်ခြင်းဖြင့် မျှော်လင့်ချက်တွေများစွာ ရှိပေသည် ဖြစ်မည်။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

ဆရာသည် လေးစားစွာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်သာ အလိုက် သင့် ပြောသည်။ ဆရာသည် လူတစ်မျိုးဟုဆိုသော် မှားအံ့မထင်။ အရေးပိုင်က အလုပ်ပေးမည်ဆိုလျှင် မည်သူမဆို ဝမ်းသာမည်မှာ မလွဲပေ။ သို့သော် ဆရာသည် ‘အလုပ်ပေးမယ်’ စကားကို ကြားကာမျှ ကြားရုံသာ။ ဝမ်းသာသည်လည်း မဟုတ်၊ ဝမ်းနည်းသည်လည်း မဟုတ်။ ထူးထူးခြားခြားဟူ၍ အနေအထား ပြောင်းမသွား။ ဆရာ အလုပ်ရှာခြင်းသည် အိမ်ထောင်ရေးပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် မရှောင်သာ ၍ ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာသည် လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ မရှိ လှပေ။ ဆရာနဂိုမူရင်းစိတ်အတိုင်းဆိုရသော် အလုပ်ရသည်ကိုပင် စိတ်ရှုပ်သွားကောင်းသွားပေမည်။

အရေးပိုင်သည် ခေါင်းလောင်းကလေးကို နှိပ်၍ ပျာတာ ကိုခေါ်ပြီး သက်ဆိုင်ရာစာရေးကြီးကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ စာရေး ကြီးအား ဆရာ၏အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ ထို့နောက် အရေးပိုင် သည် နှုတ်မိန့်လည်းပေးသည်။ လျှောက်လွှာပေါ်၌လည်း ရေးလိုက် သည်။

“မနက်ဖြန် ခန့်စာအမိန့်ထုတ်လိုက်ပါ စာရေးကြီး”

အရေးပိုင်သည် စာရေးကြီးအား လျှောက်လွှာကို လှမ်း ပေးရင်း အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ စာရေးကြီးသည်လည်း ခန့်စာအမိန့် ထုတ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြော၍ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားကို တခြားလူတွေထက် လခပိုပြီးပေးပါမယ်ဗျာ၊ နောက်လည်း ခင်ဗျားကို အများကြီး အကူအညီပေးပါမယ်”

အရေးပိုင်သည် စာရေးကြီးထွက်သွားပြီး နောက်ထပ်၍ ဆရာအား စကားဆက်ပြန်သည်။ ထိုခေတ်အချိန်သည် မျက်နှာဖြူ ဖာရေးပိုင်တို့ ဘုန်းမီးနေလတောက်ခဲ့သောအခါ ဖြစ်သည်။ စာရေးချင်း တူသော်လည်း ယခုခေတ် စာရေးများလို လခချင်း တူချင်မှတူသည်။ လူတို့အလိုရှိသူ၊ သူတို့သဘောကျသူများသည် ပို၍ လခနှုန်း များများ ရသည်။ ရာထူးအတိုးအဆုတ်မှာ ထိုအရေးပိုင်လက်ထဲတွင် ရှိသည်။ သူတို့မြှင့်လျှင် မြင့်သည်။ သူတို့မြှောက်စားလျှင် ကြီးပွားသွားနိုင်သည်။ ယခုလည်း ဆရာအား အရေးပိုင်သည် မြင်မြင်ချင်း စောင်မကြည့်ရှု ‘လိုစိတ် ကိန်းအောင်းနေသဖြင့် ယင်းသို့သောစကားကို ဆိုဟန်တူ သည်။

ဆရာပီမိုးနင်း၏ ထူးခြားသောအချက်တစ်ချက် ရှိ၏။ ပါရမီ ထူးသည်ဟု ဆိုမည်လား၊ ဆရာ၏ပညာက အရှောင်တောက်၍ပင် ဟု ဆိုမည်လား အတိအကျမသိနိုင်။ သို့သော် ဆရာတိုဝတစ်လျှောက် တွင် ဆရာနှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ တွေ့ဖူးသောသူများသည် ဆရာကို ရုတ်တရက် ခင်မင်သွားတတ်သည်။ ဆရာကို အစွမ်းကုန် ကူညီသွား တတ်သည်။

အရေးပိုင်သည် ဆရာအား ရုတ်တရက် ပြန်မလွှတ်သေး ချေ။ အားရပါးရ စကားပြောလိုဟန်တူသည်။ ခဏနေစေသည်။ လက်မှတ်ထိုးစရာများကို ထိုးသည်။ ထို့နောက် အရေးပိုင်သည် ဆရာ နှင့် မြန်မာပြည်အကြောင်း၊ မြန်မာ့ရာဇဝင်အကြောင်း စသည်တို့ကို ဆွေးနွေးသည်။ ဆရာကလည်း သိသမျှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အရေး ပိုင်သဘောပေါက်လာအောင် ပြောပြသည်။ ထိုသို့ဖြစ်လေ အရေးပိုင် သည် ဆရာအား ခင်မင်လာလေလေ၊ သဘောကျလေလေ ဖြစ်သည်။ အတော်ကြာအောင် စကားစမြည်ပြောပြီးမှ ပြန်လွှတ်သည်။ မနက်တွင်

ဆက်ဆက်လာ၍ အမိန့်စာတောင်းပြီး အလုပ်လက်ခံဆောင်ရွက်ရန် မှာလိုက်သည်။

ဆရာသည် အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ အိမ်သားများအား အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြကြလေသည်။ အားလုံးက အားရဝမ်းသာ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် ဆရာတော့ ဥပေက္ခာဝေဒနာဖြင့်သာ နေသည်။ ဇနီးသည်မှာ ဝမ်းသာ၍မဆုံးတော့ချေ။

ဆရာပီမိုးနင်းသည် နောက်တစ်နေ့ ရုံးသို့သွားသည် စာရေး ကြီးက အမိန့်စာပေးသည်။ အလုပ်ဝင်ကြောင်း အစီရင်ခံစာတင်သည်။ စာရေးတို့သာဘာဝ ရုံးကိစ္စများကို စတင်ဆောင်ရွက်ရသည်။ စာရေး ကြီးက အလုပ်များကို ပြသပေးသည်။ သူတို့ခိုင်းသောအလုပ်ကို လုပ်ရသည်။ မိမိလုပ်လိုသောအလုပ်၊ တွေးလိုသောစိတ်ကူး၊ ကြံစည် လိုသော အကြံဉာဏ်တို့ကို ဦးနှောက်၌ သွင်းချိန်မရတော့ပါ။ သူတစ်ပါး စိတ်နှင့် မိမိကိုယ်ခန္ဓာ ဆောင်ရွက်နေရခြင်းပင်တည်း။

ဆရာက ထိုသဘောကို မနှစ်ခြိုက်၊ မိမိကြိုက်သောအလုပ် ကို အတားအဆီး၊ အကန့်အကွက်မရှိ ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းတို့သာ အလိုရှိသူဖြစ်သည်။ ယခု ဆရာနှင့် ရုံးလုပ်ငန်း၊ တစ်နည်း ဆရာနှင့် မင်းမှုထမ်း၊ မင်းမှုထမ်းနှင့် ဆရာ ကွာချင်တိုင်းကွာ၍ နေလေသည်။ ဆရာအား ချုပ်ချယ်သည့်နှယ်ပင်။

ဆရာ အလုပ်ဝင်ကြောင်း အစီရင်ခံစာသည် အရေးပိုင် လက်ထဲသို့ ရောက်သွားသောအခါ ဆရာအား သူ၏အိမ်ခန်းထဲသို့ လာရောက်ခေါ်ပြန်သည်။ သူ့အိမ်ခန်းထဲ၌ သူမေးလိုသောအကြောင်း တွေနှင့် အခြားစစ်မိစပ်ရာစကားတွေကို ပြောနေကြသည်။

“အလုပ်ကောင်းကောင်းလုပ်ပါ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အတတ်နိုင်ဆုံး စောင့်ရှောက်မယ်”

ဟုလည်း ဆိုသေးသည်။

တကယ်တော့ အရေးပိုင်သည် ၊ ရှာကို အမှန်ခင်မင်နေ ခြင်းပင်။ ဆရာတွင် အကျိုးပြုမိတ်ဆွေတစ်ယောက် လတ်တလော ကောက်ရလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ဆရာသည် မိမိအလုပ်ခန်းသို့ ပြန်သွားသည်။ မိမိလုပ်ငန်း၏အကြောင်းကို တွေးသည်။ ထိုအလုပ်၏ရှေ့ရေးကို မျှော်ကြည့်သည်။ မိမိတွင် လွတ်လပ်မှုကင်းမည်။ ဝါသနာနှင့် ဆန္ဒ ကျင်သည်။ ကြာလျှင် ခက်ချေတော့မည် စသည်ဖြင့် အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစားသည်။ ဝေဖန်ကြည့်သည်။ မိမိ၏ဇနီးသည်ဘဝကို လည်း ပြန်၍တွေးမျှော်သည်။ သို့သော် ဆရာသည် မိမိဘဝနှင့် မကိုက်ညီဟု တစ်ထစ်ချ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရုံးဆင်းချိန်ရောက်သော အခါ လျှောက်လွှာတစ်စောင်ကို မင်းစေအား စာရေးကြီးထံတင်ပြရန် အပေးခိုင်းသည်။ ဆရာပီမိုးနင်းသည် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်သားများက ဝိုင်း၍ အလုပ်၏အဆင်ပြေမှု စသည် တို့ကိုမေးကြသည်။

“အလုပ်က အချုပ်အချယ်တွေများမယ်ထင်လို့ အလုပ် အပြီး ထွက်ခဲ့ပြီဟေ့”

ဆရာသည် ဝမ်းသာနေသည့်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေ သည်။ အိမ်သားတို့မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အံ့သြ၍မဆုံး ဖြစ် ကုန်လေသတည်း။

A

(၁၁)

ခရမ်း-သုံးခွရောက် ပညာတတ်လယ်သမားကြီး

လေရှူးထသောအချိန် ဖြစ်လေသည်။ တန်ခူးလ၏ မိုးသံ လေသံများလည်း မြူးကြွစပြုလေပြီ။

ဆရာပီမိုးနင်း၏ စိတ်ကူးညက်ထူးသည် တဖြည်းဖြည်း ပြောင်း၍ ပြောင်း၍ လာလေသည်။ အဘယ်သို့သော အကြောင်း ပေနည်း။ အခြားတော့ မဟုတ်ချေ။ အလုပ်ရှာရန် အကြံထူးတစ်ချက် ပေါ်ပေါက်လာပြန်ခြင်းဖြစ်သည်။

သာယာဝတီအရေးပိုင်ရုံးမှ ချက်ချင်းအလုပ်ထွက်ပြီးသည့် နောက် အဘယ်အလုပ်၊ အဘယ်အကြံအစည်ကိုမျှ အမြင်အားဖြင့် မပြုသေးချေ။ သို့သော် သူ၏ စိတ်တွင်းအခြေအနေကိုတော့ အမှန် မသိနိုင်။ အိမ်တွင် အေးအေးချမ်းချမ်းပင်နေခဲ့ရာ ယခုတွင် ဆရာသည် လှုပ်ရှား၍လာပြန်သည်။ အကြံအစည်ကတော့ မသေးလှပါ။ ဘဝကို ရှုန်းကန်ရန် ကြိုးစားနေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် တစ်နေ့တွင် ဆရာ သည် မည်သူ့ကိုမျှမတိုင်ပင်ဘဲ ရုတ်တရက် ထ၍ ရန်ကုန်သို့ ခရီး ထွက်ခဲ့သည်။ အိမ်သားများနှင့် ဇနီးကလည်း ခေတ္တသွားသည်ဟု ထင်သည်။

ဆရာတွင် အဝတ်တစ်ထည်၊ ကိုယ်တစ်ခု အခြေအနေသာ ပါသွားသည်။ လွယ်အိတ်တစ်လုံးနှင့် ထီးဟောင်းတစ်ချောင်းလည်း ပါသွားသေးသည်။ အလဲအလှယ်အဝတ်အစားများကို လုံးဝ ယူမသွား ပေ။ ခါးတွင်ဝတ်ထားသော အဝတ်များလည်း ခပ်ဟောင်းဟောင်း ညစ်ထေးထေးပင် ဖြစ်သည်။ အိမ်သားများက အဝတ်လဲရန်ပြောသော်

လည်း မကြားယောင်ဖြင့်သာ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားသည်။ အိမ် သားများက တစ်မျိုး၊ ဆရာ၏ အမြင်က တခြား။ မတူနိုင်ခြင်းပင်။ အိမ်သားများက သွားမည့်ခရီးကို မေးသောအခါတွင် အလုပ်ရှာသွား သည်ဟု ဖြေခဲ့သည်။

ဆရာတွင် အနည်းငယ်သောခရီးစရိတ်သာ ပါသည်။ ရန် ကုန်ဘက်တွင် ကြာကြာမနေနိုင်။ စရိတ်ပွန်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ဆရာသည် မြို့မှာ အကျိုးမထူး၊ တောကသာ အကျိုး များသည်ထင်၏။ တကယ်ပညာသည် တောမှာရှိသည်။ စစ်မှန်သော ဗဟုသုတဖြစ်သည်။ မြို့ထဲတွင် အလုပ်ရှာခြင်း အလိုမရှိ၊ တောမှာ အလုပ်ရှာရခြင်းသည် လွယ်၏။ အလုပ်သည် အလုပ်ပင်ဖြစ်သည်။ ပညာသည် ပညာပင်ဖြစ်သည်။ တောနှင့်မြို့ ကွာခြား၍ အလုပ်တန်ဖိုး လျော့သည်မရှိ။ ပညာတန်ဖိုး လျော့သည်မရှိ။ အသိခေါင်းပါးသော လူများအဖို့သာ တန်ဖိုးချင်း ကွာခြားမည် ဖြစ်သည်။ အလုပ်လုပ်ခြင်း သည် ရှက်စရာ အကြောင်း မရှိပေ။ စီးပွားရှာခြင်းကို ရှက်နေလျှင် အကျိုးယုတ်သည်။ ဤသဘောကို ဆရာက နှစ်နှစ်ကာကာ နားလည် ထားလေသည်။ မာန်ကို မကျ၊ ကျအောင် ချသောသူဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် ဆရာသည် မိမိ၏ရည်ရွယ်ချက်နှင့် အကြံအစည် အတိုင်း ရန်ကုန်တစ်ဖက်ကမ်း သန်လျင်ဘက်သို့ ကူးလာခဲ့သည်။ သန်လျင်တွင်လည်း အလုပ်နေရာကျဟန်မမြင်၍ ခရမ်း-သုံးခွဘက် သို့ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။ ဆရာ အလုပ်ရှာထွက်ခဲ့သည် မှန်၏။ အဘယ် ပုဂ္ဂိုလ်ထံ အားကိုးအားထားဖြင့် မလာခဲ့ပါ။ အဘယ်အသိမိတ်ဆွေမှ ခရမ်း-သုံးခွဘက်တွင် မရှိခဲ့။ အဘယ်သူသည် ဆရာ၏ အားထားရာ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်သနည်း။ ပီမိုးနင်းသည် မိမိကိုယ်ကိုယ်သာ ကိုးကွယ် ရာဟု ယုံကြည်သူဖြစ်သည်။ ဤသဘောကိုပိုက်၍ကြောင့်လော မဆို

နိုင်။ ဆရာသည် ဘဝကို စွန့်စားခန်းများအနေဖြင့် အသုံးပြုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဆရာသည် ခရမ်းမြို့၏ တောရွာတစ်ရွာသို့ ခရီးဦးတည်၍ သွားလေသည်။ ထိုရွာကား မြို့နှင့်အလွန်ဝေးသော ရွာမဟုတ်။ အလွန် နီးသောရွာလည်း မဟုတ်။ ဆရာက မိမိရှေ့မှရွာသည် မိမိကို လှိုက် လှဲစွာ ဆီးကြိုနေသည်ဟုထင်သည်။ ယင်းတွင် ပညာရှာတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မိမိမသိသော မရောက်ဖူးသော ရပ်ရွာသို့ တစ် ကိုယ်တည်း မလွဲသာ၍ သွားရသူတိုင်းသည် စိတ်နှလုံးသာယာဖွယ် ကင်းနေလိမ့်မည်။ သို့သော် ဆရာသည် ထိုရွာသို့ တဖြည်းဖြည်း နီး၍လာလေလေ ဝမ်းသာ၍နေလေလေဖြစ်သည်။ စိတ်ထားချင်း မတူကြဘဲကိုး။ သတ္တဝါတို့၏အယူအဆသည် အံ့ဩစရာများစွာပင် ရှိသည်တကား။

ဆရာသည် ထိုရွာထဲသို့ လျှောက်၍လာသည်။ ရွာလယ် ရောက်သောအခါ သုံးပင်သက်ကယ်မိုးနှင့် နွားတင်းကုပ် ခေါင်းရင်း ဘက်တွင်ဆောက်ထားသော အိမ်တစ်လုံးကို ကွက်ခနဲမြင်လိုက်သည်။ ဆရာသည် ထိုအိမ်ဝင်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ တံစက်မြိတ်အောက် ရောက်သောအခါ အိမ်ထဲဝင်ခွင့်တောင်းသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် အသက် ၆၀ ကျော်လောက်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသော ကြီးကျယ်နေသည့် အဘိုး ကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ဆေးတံကို ပါးစောင်တွင် ခဲထား သည်။ ဆရာ ဝင်ခွင့်တောင်းသောအသံကို ကြားရသောအခါ အဘိုး ကြီးသည် ရုတ်တရက် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“လာပါ မောင်ရင်”

အဘိုးကြီးသည် ခွင့်ပြုစကားပြောလိုက်သည်။ ဆရာက အဘိုးကြီး၏ရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။

“အေး အေး . . . ထိုင်ကွယ် ထိုင်ကွယ်၊ အမေကြီးရေ ချဉ်သည်လာသကဲ့”

အဘိုးကြီးသည် ဆရာအားပြောနေရင်းမှ တစ်ဆက်တည်း မီးဖိုချောင်ထဲမှ အမယ်ကြီးအား လှမ်း၍ခေါ်လိုက်သည်။ အမယ်ကြီး လည်း မီးဖိုထဲမှ ထွက်လာသည်။

“ဒီမယ် . . . အမယ်ကြီးအသိ မဟုတ်လား”

အဘိုးကြီးသည် ငုံ့၍ ကြီးကျယ်နေရင်း အမယ်ကြီးအနား ရောက်လာသောအခါ ပြောလေသည်။

အမယ်ကြီးသည် လက်ထဲတွင်ပါလာသော ဆေးလိပ်ခွက်ကို ဆရာရှေ့တွင်ချပြီးလျှင် မျက်မှောင်ကုတ်၍ နေရောင်ကို လက်တစ်ဖက် ဖြင့်ကာပြီး ဆရာအား သေသေချာချာကြည့်သည်။

“အဘိုးကြီး . . . တော့အသိမဟုတ်ဘူးလား။ ကျုပ်အသိ မဟုတ်ဘူးလေ”

အမယ်ကြီးသည် အသံခပ်လေးလေးဖြင့် ရိုးသားစွာ ပြောချ လိုက်သည်။ ဟုတ်သည် . . .။ အမယ်ကြီး အဘယ်မှာလျှင် သိအံ့ နည်း။ တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးသော ဆရာကို ယခုမှ တွေ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဆရာက စကားမည်သို့မျှ မဆိုသေး။ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတို့၏ လေသံကို စောင့်မျှော်လျက်သာ။

အဘိုးကြီးသည် ကြီးလွန်းဖျားကို လွန်း၍ ဆရာအား မော့၍ သေသေချာချာ မျက်မှောင်ကုတ်၍ကြည့်သည်။ မမှတ်မိသောအမူ အရာ ဖြစ်နေသည်။ ဇဝေဇဝါဖြစ်နေပုံ ရသည်။ မြင်ဖူးသလိုလို တွေ့ဖူးသလိုလို အတိအကျ မဝေခွဲနိုင်သော အခြေအနေဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်လုံး နှုတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ မသိဘူးဟု ပြော လိုက်ပြန်လျှင်လည်း တစ်ဖက်သားဧည့်သည်ကို အားနာစရာဖြစ်

သွားဦးမည်။ အဘိုးကြီးမှာ ဘာပြောရမှန်းမသိ၊ ချီတံ့ချီတံ့ဖြစ်နေသည်။ တကယ်တော့ အဘိုးကြီး ဘယ်တုန်းကမှ မြင်ဖူးသောသူ မဟုတ်ချေတကား။

ဆရာက အဘိုးကြီး၏အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ်နေသည်။ သူတို့၏ အခြေအနေမှန်ကို သိထားပြီဖြစ်သည်။

“အမေတို့ ဘယ်ကျွန်တော့်ကိုသိမလဲ၊ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘဲ နဲ့ဟာ အမေရဲ့”

ဆရာသည် ဟုတ်သည့်အတိုင်း အမယ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်၍ လေသံအေးအေးနှင့်ပင် ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ . . . နင် ဘယ်သူ့သားလဲဟဲ့၊ အမေတို့က အုသက်ကြီးပြီ မျက်စိကလည်းမှန်တယ်၊ ပြောမှသိကြမှာ”

အမယ်ကြီးသည် ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟထဲမှ တစ်ယောက် ယောက်၏သားသမီးထင်၍ အံ့သြဝမ်းသာစွာမျက်နှာထားနှင့် မေးလေသည်။ အဘိုးကြီးသည် သူ၏ ထင်ယောင်စိုးဝါးအသိသည် ယခုမှပင် ပျောက်ကွယ်သွားဟန်တူသည်။ ငြိမ်၍သာနေတော့သည်။ ဆရာကိုကြည့်၍ ကြိုးကျစ်မြဲကျစ်နေသည်။

“ကျွန်တော်က ဘယ်သူ့သားမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြားကလာတာပါ၊ သုံးဆယ်က အမေရဲ့”

ဆရာသည် သူတို့အထင်ကို ပျောက်သွားအောင် ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဟေ”

အဘိုးကြီးရော အမယ်ပါ တစ်ပြိုင်နက် အံ့သြသောအသံ ထွက်ပေါ်လာ၍ အကြောင်သားဖြစ်သွားသည်။ အနည်းငယ် တုန်လှုပ်သွားဟန်တူသည်။ လူဆိုလား၊ လူကောင်းလားဟူသော အတွေးများ

လည်း အဘိုးကြီးအဘွားကြီးတို့၏ ဦးခေါင်းထဲသို့ ဒိုင်းခနဲ ပေါက်ချလာမည် မှန်ပေသည်။ ရိုးသားသည့်သဘောခံရှိသော အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတို့မှာ ခေါင်းနားပန်းကြီးမည်ဆိုပါက ကြီးရပေမည်။ လောကတွင် လူဆိုတိုင်း ကောင်းသူချည်းမဟုတ်ဘဲဟာကိုး။ ဆရာသည် အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတို့၏ မျက်စိမျက်ခြည်ကို သုံးသပ်မိသည်။

“တလွဲတော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ အမေတို့ အဘတို့ရယ် . . . ကျွန်တော်က ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်ပါ။ လာရခြင်းအကြောင်းကတော့ အလုပ်ရှာလာတာပါ အဘရယ်၊ အဘတို့ထံ မှီခိုချင်လို့ လာခဲ့တာပါ”

ဆရာသည် ခပ်အောက်ကျိုကျိုလေသံဖြင့် ပြောသည်။ သနားစရာအမူအရာလည်း ပါသွားသည်။ ဆရာပြောသည်ကို အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတို့က လူကဲခတ်သည်။ ရုပ်ရည်လက္ခဏာကို လေ့လာသည်။ ပြောပုံဆိုပုံကို ဂရုပြုမိကြသည်။ ဆရာက မူရင်းစိတ်အတိုင်း ပြောသူဖြစ်သည်။ လူတို့၏ ဝမ်းတွင်း စိတ်အရောင်သည် ပြင်ပသို့ ထွက်၍ပြစမြဲတည်း။ ဖုံးကွယ်၍ရနိုင်ခဲဘိခြင်း။ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့နေခဲ့လျှင် သိခွင့်မရ။ သတိရှိလျှင် သိခွင့်ရပေသည်။

ဆရာ၏ ရူပကာယကို လက်တွေ့မျက်မြင် သုံးသပ်၍လည်းကောင်း၊ အပြောအဆိုကို သုံးသပ်၍လည်းကောင်း အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတို့ အနည်းငယ် နှစ်သိမ့်ဖွယ်ဖြစ်သည်။

“ဒါဖြင့် ဘာအလုပ်လုပ်တတ်သလဲ”

အဘိုးကြီးက မေးသည်။ ဆရာသည် အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးများနှင့် အဆက်ပါသူဟု ခေါ်ရချေမည်။ အဘယ်ဆုတောင်းများ ရလာခဲ့သည်မသိ အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးများနှင့် တွေ့လိုက်လျှင် ဆရာ

အရင်းနှီးဆုံး ဘဝအခြေရောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်က များသည်။
ယခင်ကလည်း ဆရာသည် အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးများနှင့် တွေ့ခဲ့ရ
သည်။ အကျိုးဖြစ်ထွန်းခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်။ ယခုလည်း အဘိုးကြီး
အမယ်ကြီးများနှင့် တွေ့နေပြန်သည်။ ဆရာ၏ရုပ်ရည်သည် သနား
ခမန်းဖြစ်သည်။ အဝတ်က စုတ်ပေမင့် ရုပ်ကတော့ သားသားနားနား
ပင်။ မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါစေ ဆုတောင်းနှင့်လာသူ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေ
မည်။ ယခုသည် အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးများက မြင်မြင်ချင်း ကရုဏာ
သက်၍သွားလေသည်။

“ကျွန်တော် အလုပ်ကြမ်းကလေး ဘာလေး လုပ်တတ်ပါ
တယ် အဘ”

ဆရာသည် မိမိတတ်စွမ်းနိုင်သောအလုပ်ကို ထုတ်ဖော်
လိုက်သည်။

“လယ်ထွန်တတ်သလား။ တို့လည်း စာရင်းငှားမရတာနဲ့
အတော်ပဲ သူငယ်ရဲ့”

အမယ်ကြီးက ကြားဖြတ်၍မေးသည်။

“အေး . . . အဆင်သင့်ပဲဟေ့၊ ဟန်ကျလိုက်တာ”

အဘိုးကြီးကလည်း ဝမ်းသာအားရ အမယ်ကြီး၏စကားကို
လိုက်ပြောနေတော့သည်။

“ကျွန်တော် လယ်ထွန်တတ်ပါဘူး အဘရယ်၊ ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော့်ကို အဘတို့က စာရင်းငှားအဖြစ် ငှားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်
ကြိုးစားပြီးတော့လုပ်ပါ့မယ်”

ဆရာက သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် အဘိုးကြီး အမယ်ကြီး
အိမ်တွင် နေခွင့်ရအောင် ဖန်တီးလိုက်သည်။

“လယ်ထွန်တတ်၊ ထယ်မှထိုးတတ်တော့ အဘတို့ ဘယ်

လိုလုပ်ပြီး မောင်ရင့်ကို စာရင်းငှား ငှားလို့ရမလဲကွယ်”
အဘိုးကြီးသည် စိတ်လျော့သွားသောလေသံဖြင့် ပြောရှာ
သည်။

“အဘတို့ခိုင်းသလို လုပ်ပါ့မယ်၊ မတတ်တာတွေကိုလည်း
အဘကပြပေးရင်တော့ ကျွန်တော် စာရင်းငှားမဖြစ်နိုင်ဘူးလား အဘ
ရယ်”

ဆရာသည် ဖြစ်နိုင်သောနည်းဖြင့် အဘိုးကြီး အမယ်ကြီး
တို့အား ခွင့်ပန်ကြားလေသည်။ အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတို့သည် ခေတ္တ
မျှ ငြိမ်၍ စဉ်းစားနေကြသည်။

“အဖိုးအခကတော့ အမေတို့ အဘတို့ သဒ္ဓါသရွေ့သာ
ပေးပါ၊ အလုပ်ရရင် အလုပ်တတ်သွားရင် ကျွန်တော်ကျေနပ်ပါတယ်
အဘရယ်”

ဆရာက ဆက်၍ မိမိ၏သဘောထားနှင့် ရည်ရွယ်ချက်ကို
ထုတ်ပြုပြီးလျှင် အသနားခံသည်။ အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတို့ကလည်း
အောက်ကျနောက်ကျနှင့် ခိုလှုံခွင့်တောင်းနေသော လူရွယ်အား ကြင်
နာစိတ်များ ယိုဖိတ်လာကြသည်။ ကြင်နာစိတ် မေတ္တာစိတ်များကြောင့်
ဆရာ၏အကြောင်း ကောင်းမကောင်းကိုပင် လုံးဝ ပိတ်ပိတ်ပိန်း
မသိကြဘဲ လက်ခံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

“အေးလေ . . . ဒီလိုဆိုလည်း အဘတို့အိမ်မှာပဲ အဘနဲ့
အတူ လယ်လုပ်ပေါ့ကွာ၊ အမေတို့ အဘတို့မလဲ သားသမီးမရှိဘူးကွဲ့၊
အဘတို့မှာ သားတစ်ယောက် ကောက်ရတယ် မှတ်လိုက်ပြီကွယ်”

အဘိုးကြီးသည် ဝမ်းသာသောလေသံဖြင့် ပြောရင်း အမယ်
ကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။ အမယ်ကြီးကလည်း အဘိုးကြီး၏ ခွင့်ပြု
ချက်သဘောကို ထောက်ခံသောအမူအရာ၊ ကျေနပ်သောအသွင်ဖြင့်

အဘိုးကြီးအား ဦးခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကျွန်တော်လည်း မိဘအမှတ်နဲ့ လုပ်ကိုင်သွားပါမယ်၊ အမေတို့ အဘတို့ ကျေးဇူးကိုလည်း ကျွန်တော် တစ်သက်မပေ့ပါဘူး”
ဆရာက အားထား၍ ကျေးဇူးစကားပြောသည်။ အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတို့သည်လည်း ငြိမ်၍ ပီတိတွေ့ဖြစ်နေပေတော့သည်။
ဆရာသည် အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတို့၏အိမ်တွင် စာရင်းငှား ဘဝဖြင့် ဝင်ရောက်သည်။ အဘိုးကြီးတို့၌ သားသမီးဟူ၍ ဆေးဖော် စရာပင် မရှိ။ မိမိတို့၏ လယ်ကလေးတစ်တုံးကို မိုးအချိန်တွင် စာရင်း ငှားဖြင့်လုပ်ကိုင်၍ အေးချမ်းစွာစားသောက်သူများ ဖြစ်သည်။ ယခုမူ မခေါ်မပင့်ချေဘဲ ရောက်လာသော တစ်ရွာသားလူရွယ်ကို သနား၍ လက်ခံထားလိုက်သည်။ ရွာထဲမှ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများက အပြစ်တင် ကြသည်။ တိုးတိုးလည်း လာ၍ပြောကြသည်။ ခြေနှစ်ချောင်းလည်း မကယ်သင့်ကြောင်း၊ မင်းဘဏ္ဍာလည်း မဆယ်သင့်ကြောင်း အကြံ ပေးလာကြသည်။ ထိုစကားများကို အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတို့က လက်မခံ။

“ငါ့သားဟာ လူကောင်း လူလိမ္မာလေးပါကွယ်”

ဟုသာ ပြောလွှတ်လေ့ရှိသည်။ ဆရာ၏ကုသိုလ်ပင်တည်း။ မိုးဦးလေဦးကျလာပြီမို့ ထွန်ရေးပြင်ကြသည်။ အဘိုးကြီး သည် ဆရာအား သားအရင်းပမာ လယ်ပညာကို သင်ရှာသည်။ ထွန်တုံး-ထွန်တံကို ပြင်ဆင်ခြင်း၊ ထယ်တံ ထယ်ဒူးပြင်ခြင်း စသည် တို့ကို ကိုယ်တိုင် လက်ပူးလက်ကြပ်သင်သည်။ ဆရာသည် လူပိန်း မဟုတ်၊ သင်သရွေ့သည် သူတစ်ပါးနှင့်မတူ တတ်ကျွမ်းလွယ်သည်။ ကောင်းမွန်သည်။ ဆရာသည် တစ်ထွာပြသော် တစ်တောင်မြင်သူ ဖြစ်သည်။ အဘိုးကြီးက နည်းနည်းသာ နည်းပြလိုက်လျှင် ဆရာက

ရှေ့သို့လျှောက်၍ စွမ်းဆောင်သွားနိုင်သည်။ လျှင်သည်ဆိုရမည်။ အမြင်ရှိသူပင်တည်း။

သင်ကြားရလွယ်လွန်းလှသဖြင့် အဘိုးကြီးသည် လူရွယ် (ဆရာပီမိုးနင်း) အား အံ့ဩနေမိသည်။ မိမိအဖို့ သက်သာသည်၊ စေတနာလည်း ပိုပွားသည်။ ဆရာ၏လုပ်ကိုင်ပုံများကို အဘိုးကြီးသည် အလွန်အကြိုက်တွေ့လျက်ရှိသည်။ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ပေါ့ပေါ့ပါး ပါး အလိုက်သင့်လုပ်တတ်သဖြင့်လည်း အဘိုးကြီးက ပို၍သဘော ကျနေသည်။ လယ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်သမျှ ဆရာက စေ့စေ့စုံစုံ လေ့ လာသည်။ အဘိုးကြီးကလည်း ကျကျနန ပညာသင်ပေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံပင် အဘိုးကြီးက ဤသို့ဆိုတတ်သည်။

“လူကလေးရယ် ... မင်း သင်ရတာ တယ်တတ်လွယ် တာကလား၊ မင်း ဆင်းရဲသား မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကြေးရတတ်ထဲ က ဖြစ်မှာပါပဲ၊ ဒီလောက် အမြင်ကျယ်တဲ့လူဟာ”

အဘိုးကြီးသည် အေးအေးဆေးဆေး အလုပ်နားသော အချိန်များတွင် ဆရာအား သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြသည်။ ဆရာ ကလည်း သူသည် ရိုးရိုးဆင်းရဲသား ငမ္မဲတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်ကိုယ်တည်း မှီခိုကင်းမဲ့သူဖြစ်ကြောင်းသာ တွင်တွင်ကြီးပြော သည်။ အဘိုးကြီးနှင့် အမယ်ကြီးတို့သည် ဆရာ၏နာမည် သိနေသော် လည်း ‘လူလေး လူလေး’ နှင့်ပင် ခေါ်လေ့ရှိသည်။ တကယ်မိတရင်း ပမာပင်တည်း။

မိုးမြိုင်မြိုင်ကျလာသောကြောင့် လယ်တွင် လယ်ကြောင်း တွေက မွှေစပြုရလေသည်။ အဘိုးကြီး၏ သွန်သင်ပြသမှုအတိုင်း ဆရာသည် လယ်တောတွင် ထယ်ထိုးသည်။ ထယ်ကြောင်းအသွား အလာ အကျွေအကောက်နှင့် ဖြောင့်မဖြောင့်တို့ကို အဘိုးကြီးက

ကန်သင်းပေါ်မှ ညွှန်သည်။ ဆရာက လယ်ကွက်ထဲမှာ ထယ်ထိုး
သည်။ ထပ်စူးမစူး အပေါ်ယံ ရှန်မရှန် စသည်တို့ကိုကြည့်၍ နည်းပြ
သည်။ ဆရာက အဘိုးကြီး၏ အယူသဘောအတိုင်း ထယ်ကိုပြုပြင်
သည်။ အဘိုးကြီးသည် ဆရာ၏အလုပ်အကိုင် အချက်ကျကျ နည်း
မှန်မှန် လုပ်တတ်ပုံတွေကို တွေ့ရလေလေ ပီတိတွေ့ဖြာ၍ ဝမ်းသာ
မဆုံး ဖြစ်လေလေပင်။

ဆရာ၏ကွယ်ရာတွင်လည်း ဇနီးသည်အမယ်ကြီးအား သား
အကြောင်းပြောရသည်မှာ အမော။ ရပ်သူရွာသားများနှင့် ဆုံသော
အခါလည်း သား၏လုပ်ရည်ကိုင်ရည်များကို ပြော၍မဝနိုင်ပြီ။ မမျှော်
လင့်ဘဲ ပေါ်ထွန်းလာသော သားအတွက် ကြည်နူးနှစ်သိမ့်မှုများ
ဖြစ်ရသည်။

အဘိုးကြီးသည် ဆရာ ထယ်ကို လည်လည်ထိုးတတ်သော
အခါ နံနက်စောစော မလိုက်တော့ချေ။ လက်ဖက်ရည်ပိုချိန်ကျမှသာ
ရောက်လာတတ်တော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အမယ်အိုကြီးသည် လက်
ဆွဲခြင်းတောင်းကလေးကိုရွက်၍ လာပို့တတ်သည်။ ဆရာသည် နွား
ညီနောင်ကို မိတ်ဆွေဖွဲ့လျက် လယ်ထဲတွင် တဟင်းဟင်း တဟဲဟဲဖြင့်
ထယ်ထိုးနေသည်။ ကြိမ်တဝင့်ဝင့်ဖြင့် သဲသဲမဲမဲ လုပ်ကိုင်နေရှာသည်။
ရေတွေ တဖွမ်းဖွမ်းထနေသော လယ်ထဲတွင် ဆရာသည် မယုံတစ်ဝက်
ယုံတစ်ဝက်ဟု ထင်ရသောအသံများကို ကြားလိုက်သည်။

ဆရာ ထယ်ထိုးနေသော လယ်ကွက်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ
ကမ်းပါးမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် စကားပြောသံကို ဆရာက ခပ်သဲ့သဲ့
ကြားမိသည်။ နားကကြားယောင်၍ပင် ဖြစ်မည်။ မဟုတ်နိုင်ဟု အာရုံ
ပြောင်းကာ ထယ်ထိုးမြဲထိုးနေသည်။ အတန်ကြာသော် ထိုစကားသံ
တို့သည် နီး၍နီး၍လာသည်။ တအံ့တဩဖြစ်ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်

သောအခါ အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူနှစ်ယောက်သည် လေသေနတ်ကိုယ်
စီဖြင့် လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မျက်နှာဖြူနှစ်ယောက်
သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သူတို့အလိုရှိသောအကြောင်း
များကို ဆွေးနွေးလာကြသည်။

“ဒီနေရာတွင် ဒင်ကျီးတွေ သိပ်ပေါတယ်ပြောကြတယ်၊
အခုတော့ တစ်ကောင်စ နှစ်ကောင်စပဲ တွေ့တယ်”

စသည်တို့ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောနေကြသည်။ လှိုင်း
တဖွေးဖွေးထနေသော လယ်ကွင်းရေပြင်တွင် ၎င်းချည် ပေါ်ချည်
ပြုလေ့ရှိသော ဒင်ကျီးများကို ပစ်ခတ်ရန် အားခဲ၍လာကြခြင်းဖြစ်
သည်။ ယခုမှ သူတို့မျှော်မှန်းထားသလောက် မတွေ့ရ၍ စိတ်ပျက်သံ
များကို ပြောနေကြသည်။ ခပ်ဝေးဝေးမှယုံလာသော ဒင်ကျီးတစ်ကောင်
နှစ်ကောင်ကိုလည်း လှမ်း၍ တစ်ယောက်က လေသေနတ်ဖြင့် ပစ်
လိုက်သည်။

ဆရာသည် ထယ်ထိုးနေရာမှ နွားတွေကို ခေတ္တရပ်၍ နား
ထောင်နေသည်။ ဆရာက ဒင်ကျီးတွေ အုပ်လိုက်ကျသောနေရာကို
သိသည်။ ဒင်ကျီးများ လာလေ့ရှိသောအချိန်ကို မှတ်ထားသည်။
မကြာသေးမီကမှ ထိုလယ်ကွင်းသို့ ရောက်လာသောသူပင် ဖြစ်လင့်
ကစား ကွင်း၏အခြေအနေကို ကျွမ်းကျင်သင့်သလောက် ကျွမ်းကျင်
ထား၏။ ထိုမျက်နှာဖြူနှစ်ယောက်အား ကူညီလိုသည်။ ဒင်ကျီးများ
ကျက်စားသောကွင်းကို ညွှန်ချင်သည်။ သို့သော် ဆရာသည် စဉ်းစား
၍နေသည်။ အခြေအနေက ရွံ့ထဲကလူဖြစ်သည်။ သွား၍ပြောပါက
တကယ့်လူထင်ရင် တော်ပါရဲ့။ ဝရမ်းပြေးထင်မှဖြင့် မခက်ပါလား။
ဤသို့တွေးသည်။ အမှန်တရားသည် လူကို စောင့်ရှောက်ကြတတ်မြဲ
ဖြစ်သည်ဟု ယုံမိသည်။ ယုန်ထင်ကြောင်ထင်အတွေးများကို ပယ်

ဖျောက်၍ နွားများကို ခေတ္တရပ်ခဲ့ပြီးနောက် အင်္ဂလိပ်နှစ်ယောက်ထံသို့ နွားကြိမ်ကိုကိုင်လျက် သွားလေသည်။

“ဒီနေရာက သိပ်ပြီး ဒင်ကျီးမရှိတူးဖျ ဟိုနေရာက အုပ်လိုက် အုပ်လိုက်ကျတယ်”

ဆရာသည် မျက်နှာဖြူနှစ်ယောက်အနားသို့ မရောက်တ ရောက်တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းက လက်ညှိုးညွှန်လိုက်သည်။ အင်္ဂလိပ် နှစ်ယောက်လည်း အင်္ဂလိပ်စကားသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက် သောအခါ အံ့သြခြင်းမက အံ့သြသွားကြသည်။ အကြောင်းသား ငေး၍ ဆရာကို ကြည့်နေကြသည်။ ကိုယ်တွင် ရွံ့အလိမ်းလိမ်းကပ်လျက် ထယ်ထိုးနေသော လယ်သမားတစ်ယောက်က အင်္ဂလိပ်စကားပြော နိုင်ခြင်းသည် ရှားမှရှားပေလိမ့်မည်။ အင်္ဂလိပ်များအဖို့ ယုံနိုင်ဖွယ် အကြောင်းပင် ရှိမည်မထင်။ သို့သော် ပုဆိုးတိုတိုနှင့် ရွံ့တွေပေရေနေ သော လယ်သမားက သူတို့အား လာ၍ အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ဒင်ကျီး များရှိသည့်နေရာကို ပြောနေသည်လည်း မျက်မြင်ကိုယ်တွေ ဖြစ်နေ သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျ ကျွန်တော်လိုက်ပြပါ့မယ်”

ဆရာသည် သူတို့အနားရောက်သောအခါ ထပ်၍ပြောပြန် သည်။ မျက်နှာဖြူနှစ်ယောက်သည် ပီသသွက်လက်သော အနောက် တိုင်းလေသံဖြင့် ပြောနိုင်သော လယ်သမားအား ဝမ်းသာစွာပင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောသည်။ အပြန်အလှန် စကားပြောကြသဖြင့် စကားကြောမီသွားကြကာ အကြောင်းအပေါင်း ချက်ချင်းပင် သင့် သွားကြသည်။ မိတ်ဆွေအဖြစ် ရောက်ရှိသွားကြသည်။

ဆရာက ရှေ့ဆောင်၍ မျက်နှာဖြူနှစ်ယောက်ကို ဒင်ကျီး ငှက်များ ကျက်စားနေသော ရေအိုင်ရေပြင်များသို့ သွားကြသည်။

မျက်နှာဖြူများကလည်း ဒင်ကျီးများကို ပစ်ကြသည်။ ဆရာအားလည်း လယ်တဲသို့ပြန်မသွားဘဲ ခေတ္တစောင့်ရန် ပြောသည်။ ဒင်ကျီးများ ပစ်ပြီးသောအခါ ဆရာ၏ထယ်ထိုးသော နှာသို့ လိုက်လာကြသည်။ ထိုအကြောင်း ဤအကြောင်း စသည်ဖြင့် တွေ့ရာလေးပါးများ ပြော ကြသည်။ ခေတ်ပညာတတ်ရဲ့သားနှင့် လယ်ထဲ၌ ဘာကြောင့်နေ သနည်းဟု မေးသည်။ ဆရာက အတတ်ပညာရှာသည် ဆိုသည်။ အင်္ဂလိပ်နှစ်ယောက်က မနှစ်သက်ချေ။ ဆရာ၏ ပညာအခြေအမြစ်ကို မေးသည်။ ဆရာက မိမိဘာသာလေ့လာသည်ဟု ဖြေသည်။ အင်္ဂလိပ် များက မယုံကြည်ချေ။ သို့သော် ဆရာအား မျက်စိကျနေကြသည်။ စေတနာကျရောက်နေကြပြန်သည်။

အင်္ဂလိပ်နှစ်ယောက်က ဆရာအား ပညာနှင့်အလုပ်သည် မတူတန်ချေဟုဆိုသည်။ သူတို့သည် အခြားမဟုတ်။ သန်လျင်ဘီအိုစီ မှ အရာရှိများဖြစ်ကြသည်။ ဤလို ပညာတတ်တစ်ယောက် ပစ္စုဒ္ဓေရ ဖြစ်နေသည်ကို မကြည့်ရက်။ အလုပ်ပေးလိုသည်။ မိမိတို့နှင့်အတူ ယခုပင်လိုက်ခဲ့ပါဟု မရမက ခေါ်သည်။ ဆရာက မိအိုဖအိုများကို ပစ်ထားခဲ့နိုင်ကြောင်း ဖြေသည်။ သူတို့က ဆရာအား အလုပ်ကောင်း ကောင်းပေးပါမည်၊ လခလည်း ကြီးကြီးပေးမည်၊ သည်ထက် တိုး ပေးသင့်က အထက်မန်နေဂျာများကိုပြော၍ ကူညီမည်၊ မိဘများ ကိုလည်း တစ်ပါတည်းခေါ်ခဲ့ပါ၊ စောင့်ပါမည်ဟု ထပ်လောင်း၍ အတင်းခေါ်ကြပြန်သည်။ ဆရာက မိမိလယ်ယာနှင့် အိုးအိမ်များကို ထားခဲ့၍မဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းပြ၍ဖြေသည်။ အင်္ဂလိပ်နှစ်ယောက် က ကန်သင်းပေါ်မှရပ်လျက် အတန်တန် အလုပ်လိုက်လုပ်ရန် ခေါ် ၏။ ဆရာက ငြင်းသည်။ ထို့နောက် ဆရာက ဘီအိုစီအရာရှိနှစ် နှစ်ကို ဖျောင်းဖျ၍ လွှတ်လိုက်ရတော့သည်။

မျက်နှာဖြူဘီအိုစီအရာရှိနှစ်ဦးသည် ဆရာ၏ပညာရည်သွေးကို သိသူများဖြစ်ကြ၍ အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေကြသည်။ ဆရာ့အား ကျောက်သပ်၍ ချီးကျူးသည်။ ယခု မလိုက်နိုင်သေးလျှင် လယ်ပြီးသောအခါ လိုက်လာရန်အကြောင်းလည်း ပြောကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့၏လိပ်စာများကိုလည်း ရေးပေးခဲ့သည်။ ဆရာ၏ဖြစ်အပ်ကို စုတ်တသပ်သပ်ဖြင့် နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားကြလေသတည်း။

A

(၁၂)

ပညာတတ်စာရင်းငှားနှင့် မိုးသားသောမိသားစုများ

ပီမိုးနင်းသည် အဘိုးကြီးထံမှ လယ်ထွန်နည်းကို တစ်ဖန် ဆည်းပူးယူပြန်သည်။

ထယ်ခဲကျေသောအခါ ဖိဖိစီးစီး ထွန်ရေးငင်ရန် အထူး လိုအပ်လာတော့သည်။ အလိပ် အလိပ် လှိုင်းထနေသော ထယ်ခဲကြောင်းများသည် ရေလှိုင်းများနှင့် တစ်ပြန်စီရိုက်ခတ်နေကြသည်။ ဆရာသည် ထွန်ကိုကိုင်ကာ လယ်ထဲသို့ ဆင်းခဲ့ရသည်။ အဘိုးကြီးသည် သားရင်းပမာ စေတနာအပြည့်ဖြင့် နည်းပေါင်းစုံအောင် သင်ပြသည်။ လယ်ထွန်နည်း (၈) နည်း (၉) နည်းတို့ကို စနစ်တကျ ဖြစ်အောင် ပြသသည်။

ထောင့်ကြီးအုပ်ကို အဘိုးကြီးကိုယ်တိုင် ထွန်၍ ဆရာ့အား ပညာပေးသည်။ ရေးစုံကို ကန်သင်းပေါ်မှ ပြောပြသည်။ လေးကွက်

ကျားကို လက်ညှိုးညွှန်၍ အထွန်ခိုင်းသည်။ လျားစောင်းနှင့် နံစောင်းကို နမူနာထွန်၍ ဆရာ့အားသွန်သင်သည်။ ဆစ်ချိုးကျတော့ တစ်မျိုးနည်းပေးသည်။ ခရုပတ်နည်းကိုလည်း ဆည်းပူးစေသည်။ တီလေးလုံး ပါလေးလုံးထွန်နည်းကို ဆရာက အဘိုးကြီးနှင့် တစ်ထေရာတည်း တူအောင် သင်ယူသည်။ ထွန်ရေးထွန်စပ်မှန်သမျှ ကုန်စင်အောင်ပင် အဘိုးကြီးက တဖြည်းဖြည်း နိသျှပေး၍ လက်ထပ်သင်ပေးသည်။ ဆရာကလည်း သင်ပေးသူသင်နိုင်သလောက် လက်ခံ၍ သင်ကြားယူနိုင်သည်။

တမန်းဆွဲခြင်း၊ တမန်းသိပ်ခြင်း၊ တမန်းညှိခြင်း စသည်တို့ကို ပြုစေသည်။ ညနေပိုင်းတွင် လက်နှင့်ဆုံသော ပျိုးနုတ်နည်းများကိုလည်း နည်းယူစေသည်။ ကန်သင်းမျက်နှာသစ်၊ ကန်သင်းဖို၊ ကန်သင်းဆယ်၊ ကတွတ်ပေါက်၊ ထူးပေါက် စသော လယ်၏အင်္ဂါရပ်တွေ လုပ်ဆောင်စရာတွေကို အဘိုးကြီးက ရှေ့မှသွား၍ ညွှန်ကြားသည်။ ဆရာက နောက်မှ တစ်သဝေမတိမ်း လုပ်ကိုင်သည်။ အဘိုးကြီးက သူ၏စနစ်အတိုင်း လုပ်နိုင်သောကြောင့် ဆရာ့အား ပို၍ချစ်သည်။

ဆရာသည် လယ်စာရင်းငှားဖြစ်သည်။ အခြားသော စာရင်းငှားများကဲ့သို့ ချေးယူသူမဟုတ်။ ကျွေးသမျှကိုစားသည်၊ ပေးသမျှကိုသာ ဝတ်သည်။ ရရာနှင့် ရောင့်ရဲသူဖြစ်သည်။ ဖိမိ၏ ဘဝအခြေအနေနှင့် အဘိုးကြီး အမယ်ကြီး၏ဘဝမှန်ကို ကိုက်ညီအောင် နေတတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဇီဝမကြောင်တတ်လေလေ အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတို့က အသနားပိုလေလေဖြစ်၍ သား သားနှင့် အစားကောင်းကလေးများကို ပို၍ကျွေးလေ့ရှိသည်။

ပီမိုးနင်းသည် လယ်ပြီးသောအခါတွင်လည်း စာရင်းငှားမထွက်ပေ။ လယ်လုပ်ချိန်မှ စာရင်းငှားဟုသာခေါ်သော် လယ်ပြီးသော်

ထွက်စမြဲ။ ဆရာက ထိုထုံးစံကို တော်လှန်လိုက်သည်။ အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတို့အား ဆက်လက်၍ နေခွင့်တောင်းသည်။ မိမိတွင် အတွယ်အတာ အရင်းအချာ ဆွေမျိုးမရှိ၊ အခြားမသွားပါရစေနှင့်၊ အမေတို့ အဘတို့ကပဲ ကျွန်တော်အား ဆက်လက်၍ စာရင်းငှားပြုပါ။ စာရင်းငှားခကိုလည်း ကျွန်တော်မယူပါ။ ထမင်းသာကျွေးလျှင် တော်ပါပြီ စသည်ဖြင့်ပြောသည်။ အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတို့ကလည်း သားသမီးမရှိသည်က တစ်ကြောင်း၊ သံယောဇဉ်တွယ်၍နေပြီက တစ်ကြောင်း ဆရာ့ကို စေတနာရှိပြီးဖြစ်သည်ကတစ်ကြောင်း ဆရာ့ကို ဆက်၍နေခွင့်ပြုသည်။

“သားသဘောပဲကွယ်၊ အမေတို့ကတော့ စေတနာရှိပြီးသားပဲ၊ မင်း တစ်သက်လုံးနေသွားမယ်ဆိုရင် ဒီလယ်ဒီချောင်း ဒီအိမ်ရာတွေဟာ သားအတွက်ဖြစ်မှာပဲ၊ ငါ့သားလို တော်တာမရှိပါဘူးကွယ်”

အမယ်ကြီးက နောင်ရေးကိုပါ မျှော်၍ပြောသည်။ အဘိုးကြီးကလည်း ဆရာ့အား ကျေနပ်ပြီးသားပင်။

မိုးနှောင်းရောက်သောအခါ ဆရာသည် လယ်ထဲတွင် တဲကလေးထိုး၍ နေ့တွင် သွား၍နေသည်။ ခရမ်းသုံးခွဘက်တွင် ဒီရေရောက်သောအခါ လယ်ကွင်းပြင်တွင် လေကလေးတသွေးသွေး လှိုင်းကလေးတွေက တဖွေးဖွေးနှင့် ကြည့်၍ပဏာရလှသည်။ လေညှိသောအခါ ကောက်ပျိုနုတို့က တထွေးထွေးနှင့် မြင်သူတွေ ငေးရလောက်အောင် ရှုခင်းက သာယာသည်။

ဆရာသည် နံနက်ခင်းကပင် ထမင်းချိုင့်ကလေးဖြင့် လယ်ထဲသို့ လှေကလေးလှော်၍ လာသည်။ လေတအေးအေးတွင် တေးကလေးတညည်းညည်းနှင့် လှေကို တရွေရွေပင် ရိုးတစ်လျှောက်တွင် လှော်ခတ်လာတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပလွေ (မြေ) ကလေးကို

ပကျူတတ်ကျူတတ်နှင့် မှတ်လာတတ်သေးသည်။ လယ်တဲကလေးတွင် တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း နေလေ့ရှိသည်။ လယ်ကို ကြေးမုံပမာ ကြည့်နေတတ်သည်။ ကောက်ပင်ကို ဖာသည်၊ မြက်ထူလျှင် နုတ်သည်၊ ရေပိုလျှင် ကတုတ်ပေါက်မှ ချသည်။ စပါးပင်တို့ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့်။

ဆရာသည် လယ်တဲကလေးနှင့် လယ်ကွင်းပြင်ကို မည်သို့သောအကြောင်းကြောင့် နှစ်ဦးကနေပါသနည်း။ သြကာသလောက၏ သဘာဝအလှ ဆွဲဆောင်မှုကြောင့် ဖြစ်သည်။ အနုပညာပန်းချီကားချပ်ထက် နှစ်သက်ဖွယ်၊ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော သဘာဝရှုခင်းများကို ဆရာက မက်မောသည်။ နေဝင်စိုတရော၏ လေပြည်နော့ချက်ကို ရှု၍မဆုံးနိုင်၊ ခံစား၍ မဆုံးနိုင်။ စိမ်းလဲသော ကောက်ခင်းပြင်ကို ကြည့်ရှုမဝနိုင်။ မိုးသားမိုးတိမ်တို့၏ပန်းချီကို လေ့လာ၍ မပြီးနိုင်။ လယ်ကွင်းပြင်မှ သတ္တဝါကလေးတို့၏တေးသံတို့ကို နားထောင်၍မငြီးနိုင်။ လေပြည်အသုတ်တွင် ရွှေတုတ်တို့၏အိသံကို ကြည်နူး၍မဆုံးပြီ။ ဆရာသည် သူ၏နှလုံးသားကို အေးမြစေသော လယ်သဘာဝ မြင်ကွင်းဝယ် နှစ်မျော၍နေစေတော့သည်။

(ဆရာပီမိုးနင်း၏တူအရင်း ဦးအုန်းခင်က 'နေရီရီ' ဝတ္ထုသည် ဆရာ ခရမ်း-သုံးခွဘက်တွင် လယ်လုပ်စဉ်က အတွေ့အကြုံများကို နောက်ခံထား၍ ရေးသားထားသည်ဟု ဆိုလေသည်။)

အဘိုးကြီးနှင့် အမယ်ကြီးတို့ကလည်း သား သားနှင့် အတော်ချစ်ရှာကြသည်။ အလိုလိုက်လေ့ရှိသည်။ အမယ်ကြီးက မြို့သွားတိုင်း ဆရာ့အား ဤသို့ မေးလေ့ရှိသည်ဟုသတည်း။

“သားရေ အမေ မြို့သွားမလို့ . . . ဘာမှာဦးမလဲ၊ သားလိုချင်သာပြော သားရေ”

အမယ်ကြီးသည် တကယ့်သားအရင်းပမာ အရေးပေး ပြော
ရှာသည်။ အမယ်ကြီးက ဆရာ ကပျစ်ကညစ်နေသည်ကို မကြိုက်။
သူတို့ဝယ်ပေးသော အဝတ်ပုဆိုးများကို ဝတ်စေချင်သည်။ ရပ်ထဲ
ရွာထဲသွားသောအခါ သစ်သစ်လွင်လွင် ဝတ်စားသွားစေလိုသည်။
သို့သော် ဆရာက ညစ်ညစ်ထပ်ထပ်နေတတ်သည့် တကယ့်တောသား
အဖြစ်ကို နှစ်ခြိုက်စွာခံယူသည်။ တကယ့်လယ်သမားဘဝကို လက်
တွေ့ နှစ်နှစ်ကာကာ လုပ်ဆောင်သည်။ တကယ့်လုပ်သားဘဝကို
ယုံကြည်ချက်အပြည့်နှင့် ဖြတ်နိုးစွာ ကျင့်ကြံနေသည်။

ထိုအချက်များကို မွေးစားမိဘတို့က မရိပ်မိကြပေ။ လုံးဝ
လည်း သိပုံမပေါ်။ သူတို့ခမျာကတော့ မိဘမေတ္တာ ရေသီတာ၊
သားရွှေ့ မျက်ရှုကြေးမုံ သက်လုံးပုံပင် ဖြစ်တော့သည်။ သို့ကြောင့်ပင်
အမယ်ကြီးက မြို့သွားမည့်ဟန်ပြင်တိုင်း အထွေအထူးမှာမည်လား
အကယ်၍ မှာကြားခဲ့ကြသော် ဝမ်းသာအားရစွာဖြင့် ဝယ်ပေးလိမ့်မည်။
သို့သော် အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတို့၏ အထင်အတိုင်း မဟုတ်ချေ။
သူအလိုရှိသော မွေးစားမိဘတို့သည် ဘာလုပ်မည်ကို နားမလည်နိုင်
သော ပစ္စည်းတစ်ခုကို မှာလေ့ရှိသည်။

“အမေရေ . . . ကျွန်တော့်ဖို့ တစ်ပဲတန်ဘုတ်အုပ်တစ်အုပ်
နဲ့ ခဲတံတစ်ချောင်းသာ ဝယ်ခဲ့ပါ”

ဆရာသည် အမယ်ကြီးက မြို့သွားခါနီး မေးသည့်အချိန်
တိုင်းတွင် ယင်းသို့ မှာလေ့ရှိသည်။ မွေးစားမိဘတို့က ဆရာ၏ရည်
ရွယ်ချက်ကိုကား သိကြမည်မဟုတ်။ ဆရာကတော့ သူ၏စိမ့်ကိန်းနှင့်
သူ အချိုးဖြောင့်၍ နေပေသည်။ အမယ်ကြီး ဈေးမှဝယ်လာခဲ့သော
ဗလာစာအုပ်နှင့်ခဲတံကို လယ်သမားစာရင်းငှား (လယ်လုပ်သား) တစ်
ယောက်အနေနှင့် အဘယ်သို့ အထူးတလည် သုံးမည်နည်း။ သာမန်

လယ်သမားအဖို့ စာရင်းအင်း အနည်းငယ်ရေးမှတ်စရာ လိုသင့်သ
လောက် လိုသည်။ နှစ်ပြားတန်စာအုပ်နှင့်ရေးလျှင် လုံလောက်ပြီ။

ယခုမှ ဆရာသည် တစ်ပဲတန်ဘုတ်အုပ်ကို မှာသည်။ မှာ
သည်မှာလည်း တစ်ခါမဟုတ်၊ နှစ်ခါမဟုတ်။ အမယ်ကြီး မြို့သွားတိုင်း
ပင် မှာသည်။ မွေးစားမိခင်ကလည်း သားအတွက် မှန်မှန်ဝယ်ပေး
သည်။ (ယခင်ခေတ်က တစ်ပဲတန်ဘုတ်အုပ်သည် ယခုခေတ် အရွက်
၈၀ ကတ်ထုဖုံးဗလာစာအုပ်လောက် ရှိသည်။) ထိုစာအုပ်များကို
ဆရာသည် အဘယ်တွင် အသုံးပြုပါသနည်း။ သုံးကွက်ရှိသော
ကြောင့်သာ ဆရာက မှာယူခြင်းဖြစ်သည်။ အကြောင်းမဲ့တော့ မဖြစ်
တန်ရာ။

ဆရာ၏ဝါသနာသည် အလွန်ထုံလှသည်။ စာရေးရာတွင်
သူတကာထက် ဝါသနာကြီးလွန်း သည်။ အခြားသောအရာတွေကို
ဆရာသည် ဖုံးကွယ်ထားနိုင်သည်။ စာရေးစာဖတ်ကိုတော့ ဆရာသည်
အောင်အည်းထားနိုင်ရန် လွန်စွာ ခဲယဉ်းသည်။ ထို စူးရှသောဝါသနာ
၏ စေ့ဆော်ချက်ကြောင့် မွေးစားမိခင်အား ဗလာစာအုပ်နှင့်ခဲတံကို
တွင်တွင်ကြီးမှာ၍ အသုံးပြုနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အခြားတွင် ဟုတ်ရိုးလား၊ ထမင်းချိုင့်ကလေး၊ ရေဘူးက
လေးကို လှေပေါ်သို့တင်သည်။ ရေလှိုင်းတွေကြားဝယ် လှေကလေးနှင့်
တရွေ့ရွေ့သွားသည်။ သီချင်းလေး တညည်းညည်းနှင့် ပင်လယ်ပြင်၏
ရှုခင်းသာကို ငေးမောလျက် လယ်ထဲမှ တဲကလေးတွင် အေးအေး
လူလူနေသည်။ အမေဝယ်ပေးသောစာအုပ်နှင့် စာတွေကို အားလျှား
မှောက်၍ တစ်ဝကြီးရေးသည်။ ဘယ်မဂ္ဂဇင်းတိုက်၊ ဘယ်ဂျာနယ်
တိုက်ကမှ အသိအမှတ်ပြုသော စာရေးဆရာမဟုတ်၊ သဘာဝတည်း
ဟူသော စာရေးဆရာကြီးများက မွေးထုတ်လိုက်သော စာရေးဆရာ

သာ ဖြစ်သည်။ သဘာဝကို အဘယ်စာရေးဆရာသည် လွန်ဆန်၍ ရနိုင်အံ့နည်း။ သူကသာ ဆရာဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ပီမိုးနင်းသည် မိမိကိုယ်တိုင်သာ အသိအမှတ်ပြုသော စာရေးဆရာဘဝ၊ သဘာဝ၏ တပည့်စာရေးဆရာဘဝကို ပျော်ပိုက်လျက်နေသည်။ သို့သော် စာပေ နယ်ကတော့ ဆရာအား အိပ်မက်ပင် မမက်သေးချေ။

ပီမိုးနင်းသည် မိမိ၏ဘဝလက်တွေ့မှန်သမျှ အတိအကျ သုတေသနပြု၍ စာအုပ်တွင် အသေအချာမှတ်သည်။ မသိသည်ကို မေးသည်။ မတတ်သည်ကို သင်သည်။ မတွေ့သည်ကို ရှာသည်။ မရှိသည်ကို တီထွင်သည်။ မဖြစ်သည်ကို ကြိုးစားသည်။ မမှန်သည်ကို မှန်အောင်ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ဆရာ၏စာအုပ်များတွင် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုအသိအနှစ်တို့ကို စုဆောင်းထားသည်။ လက်တွေ့ပညာရပ်ကို မြတ်နိုးသူဖြစ်သည့်အလျောက် စစ်မှန်သောအတွေးအခေါ်နှင့် ဗဟုသုတပညာရပ်မှတ်စုတွေသည် ဆရာလက်ဝယ် ပိုက်မိလျက်သာ ဖြစ်နေလေပြီ။ မွေးစားမိခင်ဝယ်ခဲ့သော စာအုပ်တို့သည် ဗလာစာအုပ်များဖြစ်ကြသည်။ သားလှရွှေသွေးလက်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဗလာစာအုပ် မဟုတ်တော့ချေ။ ပညာတည်းဟူသော ရတနာစာအုပ်များဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားလေကုန်ပြီတကား။

ဆရာသည် အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတို့အိမ်တွင် စာရင်းငှား ဘဝနှင့် လယ်ပညာရပ်တို့ကိုသာ လေ့လာဆည်းပူးသေးသည် မဟုတ်။ တောရွာ၏လေ့များကိုလည်း စာဖွဲ့နိုင်လောက်အောင် စပ်စုသေးသည်။ တောသူတောင်သားတို့၏ အပြောအဆို အမှုအရာကို မှတ်သားသည်။ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုကို ကြည့်သည်။ ဘာသာရေးလူကို မေးမြန်းသည်။ အကျင့်စာရိတ္တကို လေ့လာသည်။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးတွင် ကိုယ်တိုင်ပါဝင်၍ စမ်းသပ်သည်။ စိတ်နေသဘောထားများကို ဆရာ

က သိအောင်လုပ်သည်။ တကယ်ရိုးသားသောလူများဖြစ်ကြောင်း သူ့မှတ်တမ်းတွင် ရေးသည်။ ဟန်ဆောင်မှုကင်း၍ ခင်မင်မှုအပြည့်အဝ ရှိကြသည်။ ဤသည်ကို ဆရာက ကျေနပ်နှစ်ခြိုက်သည်။ တကယ်အစစ်အမှန် ဖြစ်ခြင်းဟာကိုး။

ရွာထဲတွင် ဆရာက လူ့လေ့စရိုက်ကို ကြည့်၍ပေါင်းသည်။ ဆရာအမြင်က ထိုရွာတစ်ရွာလုံးသည် လူ့ကောင်းချည်းပင်။ ဆရာက ဖြူစင်သောနှလုံးသား၏ မေတ္တာနှင့် ပေါင်းသင်းခြင်းကြောင့်တည်း။ မေတ္တာ၏အရောင်သည် ရောင်ပြန်ဟပ်သည်။ ဆရာအားလည်း ရွာသားတို့၏မေတ္တာက ရောင်ပြန်ဟပ်သည်။ အထူးသဖြင့် လယ်ထွန်ဖော်လယ်ထွန်ဖက်တွေက ဆရာကို ပိုမို၍ခင်ကြသည်။ 'သိပ်အလုပ်ကောင်းတဲ့လူ' ဟု စကားဆုံမိတိုင်း လယ်သမားအချင်းချင်းက ဆရာအား ဂုဏ်ပြုစကားပြောသံကို ကြားရသည်။ တစ်ရွာလုံးက အဘိုးကြီးအမယ်ကြီးတို့အား သားကောင်းတစ်ယောက်ရနေသည်မှာ ဘဝပါရမီကောင်းသည်ဟု ချီးကျူးစကားပြောကြသည်။

မိုးနှောင်းသို့ရောက်သောအခါ ဆရာသည် လယ်ထဲသို့မသွားသည့် နေ့များတွင် အိမ်၌ အလကားမနေတတ်။ 'အဘရေ အမေရေ ဘာများလုပ်စရာရှိသေးသလဲ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ' ဟု ဆရာက မေးလေ့ရှိသည်။ ဆရာသည် အချိန်ကို မဖြုန်းလို၊ အလုပ်တန်ဖိုးကို နားလည်သည်။ ပညာ၏တန်ဖိုး သဘောပေါက်သည်။ အလုပ်အား နေခြင်းသည် ကောင်းကျိုးမရှိဟု သိထားသည်။ လူနှင့်အလုပ်၊ အလုပ်နှင့်လူသည် အတူတူ တစ်သားတည်းဖြစ်အောင် ပြုလိုသောစိတ်ရှိသည်။ အလုပ်လုပ်ခြင်းသည် သံသရာနှင့်လောကကို အကျိုးပြုသည်။ အဘယ်သူသည် ငြင်းချက်ထုတ်နိုင်အံ့နည်း။ အလုပ်မလုပ်ခြင်းသည် (ဝါ) ဆင်ငွေရန်ရှောင်သဘောဖြင့် အပျင်းထူခြင်းသည် လူဘဝကို

ပြောသောအခါ လူတစ်စုသည် 'ဟင်' ဟူသော အာမေဒိုတ်သံများ တစ်ပြိုင်နက် ဖြစ်သွားကြသည်။ တအံ့တသြ ဖြစ်သွားကြသည်။ ထိုအခါမှ အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးနှင့်တကွ ရွာသားများသည် ဆရာ အင်္ဂလိပ်စာတတ်ကြောင်း သိကြသည်။ ဝိုင်း၍လည်း ခိုးမွမ်းကြသည်။ ဝိုင်း၍လည်း အပြစ်တင်ကြသည်။ အင်္ဂလိပ်စာတတ်လျက်သားနှင့် လာ၍ စာရင်းငှားလုပ်သလားဟူ၍ တဖျစ်တောက်တောက် ပြောကြ သည်။ ဆရာက ပြုံး၍သာနေသည်။ အချို့က ဆရာအား မြို့သို့ပြန် သွားရန် အကြံပေးကြ၏။ ဆရာက မည်သို့မျှမဆို သွားကလေးပေါ်ရှိ ရယ်၍သာနေတတ်သည်။

ရွာသားများသည် နောင်တွင် အစစအရာရာ၌ ဆရာထံသို့ လာရောက်၍သာ တိုင်ပင်ကြသည်။ ဆရာကလည်း အခြေအနေနှင့် လျော်ညီစွာ အစွမ်းကုန်တတ်နိုင်သမျှ အကြံပေးသည်။ ကူညီသည်။ ရွာသားအချို့က ဆရာကို အားမရဖြစ်နေသည်။ မြို့တွင် အစိုးရအလုပ် လုပ်ကိုင်ဖို့ တိုက်တွန်းသည်။ အချို့ကတော့ ရွာတွင် ယခုလို တိုင်တိုင် ပင်ပင်နှင့် နေစေလိုသည်။ ဆရာကလည်း လိုက်လျောညီထွေပင် သူတို့၏စေတနာကို လက်ခံနားထောင်နေရသည်။ ဆရာကတော့ သူ့အကြံနှင့်သူကိုး။

ဆရာသည် အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးအိမ်တွင် တလင်းကျေ သည်အထိ လုပ်ကိုင်နေသည်။ စပါးရိတ်၊ တလင်းနယ် စသည်ဖြင့် သင်လည်းသင် လုပ်လည်းလုပ်သည်။ တလင်းကျေသောအခါ အဘိုး ကြီး အမယ်ကြီးတို့က မိုးတွင်းခနှင့် ကျီဝင်ခတို့ စပါးချင်ပေးသည်။ ဆရာက မယူချေ။ မိဘအား လုပ်ကျွေးသည်ဟူ၍ လက်မခံ။ အဘိုး ကြီးတို့က အတင်းပေးသည်။ ဆရာက အပြင်းအထန်ငြင်းသည်။ မိမိသည် အဘတို့ အမေတို့နှင့်အတူ နေသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖျောင်း

ဖျပြောသောအခါမှ အဘိုးကြီးနှင့် အမယ်ကြီးတို့က ကျေနပ်သွားကြ သည်။

တလင်းကျေသွားလေပြီ။ ဝမ်းစာစပါး၊ မျိုးစပါးများလည်း ပုတ်ထဲ ကျီထဲ ရောက်ကုန်ပြီ။ အခြားလုပ်သားများကိုလည်း အသီးသီး ချင်၍ပေးလိုက်ကြလေပြီ။ ရောင်းရန်စပါးသာ တလင်းထဲတွင် ကျန် တော့သည်။

“အမေရေ . . . ကျွန်တော် မနက် မြို့သွားဦးမယ်”

ဆရာသည် အမယ်ကြီးအား ခရီးသွားမည်ကို ခွင့်ပန်သည်။ မြို့သွားရန် ဆရာသည် လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို ယူသည်။ လွတ်အိတ် ထဲတွင် သူရေးမှတ်ထားသော ရတနာစာအုပ်များသာ ဖြစ်သည်။ အဝတ်အစားကောင်းကောင်းမွန်မွန် မပါချေ။ နံနက်ရောက်သောအခါ အမယ်ကြီးက ဈေးသုံးရန် ပိုက်ဆံထုတ်ပေးသည်။ ဆရာက အမယ် ကြီးပေးသော ပိုက်ဆံကို တစ်ဝက်သာ ခွဲ၍ယူခဲ့သည်။ ဆရာသည် ရွာမှထွက်ခဲ့သည်။ ရွာနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ဝေး၍ သွားလေသည်။ ရွာသည်လည်း ဆရာနှင့် ဝေး၍ ဝေး၍ သွားလေသည်။ ဆရာနှင့် အဘတို့ရွာသည် အဘယ်အထိ ဝေး၍သွားပါသနည်း။ ပီမိုးနင်း၏ စိတ်တွင်းဝယ် အဘတို့ အမေတို့ရွာကို မတွေ့တော့တော့သော ဝေး ခြင်းမျိုးဖြင့်သာ ဝေး၍သွားလေသတည်း။

(ဆရာ၏တူအရင်း အတူနေခဲ့သူ ဦးအုန်းခင်က ပီမိုးနင်းသည် လယ်သမားပညာကို ကောင်းစွာတတ်သည်။ လယ်နှင့်ပတ်သက်သော လက်မှုပညာများကိုပါ စေ့စေ့စုံစုံ တတ်မြောက်သည်ဟု ပြောပြပါသည်)

ပီမိုးနင်းသည် စာရေးဆရာဘဝနှင့် မဂ္ဂဇင်းတိုက်များတွင် အလုပ်လုပ်သောအခါ ခရမ်း-သုံးခွ ဘက်မှလယ်သမားကြီးများသည် ဆရာထံသို့ 'တို့လူကြီး ကောင်းစားနေတယ်ကွ၊ တို့လူကြီး ကောင်း

စားနေတယ်ကွ' ဆို ဆိုပြီး ဝင်ရောက်၍လာကြောင်း ဆရာဦးအုန်း
မောင်ကိုယ်တိုင် တွေ့ဖူးကြောင်း ပြောပါသည်။

A

(၁၃)

ရန်ကုန်ရောက် လက်တွေ့ကျလှ စာရေးဆရာဘဝ

တောရွာတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော မွေးစားမိတာနှစ်ပါးတို့သည်ကား
သောကတောင်ထုဖြစ်၍ နေလေတော့သည်။ ပထမနေ့တွင် ပြန်မလာ
သော် တစ်ညည့်အိပ်နေသည် ထင်၏။ ဒုတိယနေ့၌ ပြန်မရောက်လျှင်
လည်း နှစ်ညည့်အိပ်နေသည် ထင်၏။ နှစ်ညည့်မှ သုံးညည့် စသည်ဖြင့်
ရက်ကြာလာသော် အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးတို့သည် မျက်လုံးမျက်ဆန်
ပြာ၍သွားကုန်သည်။ သားကို အဘယ်တွင် ရှာရမည်မသိချေ။ အမယ်
ကြီးသည်လည်း မျက်ရည်လည်၍ဖြင့်သာ နေလေတော့သည်။ နှုတ်
ဖျားမှလည်း 'ငါ့သားကြီး ငါ့သားကြီး' နှင့် ရေရွတ်လျက်သာ။
မသူတော်များနှင့် တွေ့လို့များ ဒုက္ခရောက်နေရှာသလား။ သူ့ရပ်
သူ့ရွာပဲ ပြန်သွားလေသလား စသည်ဖြင့် တွေးတောပူပန်၍နေလေ
တော့သည်။

အဘိုးကြီးလည်း တက်တခေါက်ခေါက်နှင့် သားကို သတိရ
ရှာသည်။ မြန်းခနဲဆိုသလိုဖြစ်၍ ပထမတော့ အကြံအစည် မရရှာကြ။
ထို့နောက် အဘိုးကြီးသည် သုံးခွ-ခရမ်းတို့ဘက်သို့ ဆင်း၍
ထောက်လှမ်းသည်။ မတွေ့။ အရိပ်အယောင်မျှ မမြင်ရ။ သတင်း

စကားကိုလည်း မကြားရ။ တစ်ဖန် သန်လျင်ဘက်သို့ရောက်အောင်
လာ၍စုံစမ်းသည်။ သိုးသိုးသန်သန်ပင် သတင်းအစအန မရတော့ချေ။
လူပုံတူပင် မတွေ့ရတော့ပေ။ သို့ကြောင့် အဘိုးကြီးသည်လည်း
စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ရွာသို့ပြန်သွားလေသည်။

အမယ်ကြီးသည် အဘိုးကြီးပြန်သွားသောအခါ ဆီး၍ မျက်
ရည်ကျပြန်သည်။ အဘိုးကြီးသည်လည်း စိတ်မကောင်းရှာပေ။ အမြဲ
တမ်းပင် သားမောင်ကျော်၏သတင်းကို နားစွင့်နေသည်။ သို့နှင့်
ရက် လ အတော်ကြာ၍သွားလေသည်။ အဘိုးကြီး အမယ်ကြီးသည်
အခဲမကြေသည့်စိတ်ထားဖြင့် ရွာမှတစ်ဖန် သားကိုရှာရန် ထွက်ခဲ့ကြ
ပြန်၏။ ဤအကြိမ်တွင် ခရမ်း၊ သုံးခွ၊ သန်လျင်တို့ဘက်တွင်သာမက
ရန်ကုန်ဘက်သို့ ကူး၍လာသည်။ သတင်းစကားကို နားထောင်သည်။
ရုပ်အသွင် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ပြော၍စုံစမ်းသည်။

ကံကောင်း ထောက်မရွံထင့်... အဘိုးကြီးသည် ဆရာပီမိုး
နင်း၏သတင်းကို ရသွားလေသည်။ သုံးခွဘက်မှ လယ်သမားတစ်ဦး
က ပြောပြလေသည်။ ကိုကျော်သည် ပုံနှိပ်မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွင် ဝင်
ရောက်လုပ်ကိုင်နေကြောင်း သတင်းပေးလိုက်သည်။ မိမိလည်း
ရန်ကုန်သွားရင်းပင် ကြုံတွေ့ရ၍ သိခွင့်ရကြောင်း ပြောပြသည်။
အဘိုးကြီးသည် ဝမ်းပန်းတသာဖြင့် သားမောင်ကျော်ထံ သွားလေ
တော့သည်။

ဆရာကလည်း ဝမ်းသာစွာ ဆီးကြို၍ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်
ပြုစုသည်။ အဘိုးကြီးက သားမောင်ကျော်ကို ပြန်ခေါ်သည်။ မိမိ
စည်းစိမ်၊ မိမိအိမ်ရာ၊ လယ် စသည်ကို အကုန်ပေးမည်။ အမေဖြစ်သူ
လည်း မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက်ဖြစ်နေကြောင်း၊ မိမိတို့ ရှာဖွေနေသည်မှာ
လည်း အချိန်ကြာညောင်းလှပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောရှာသည်။ သို့သော်

ဆရာက ပြန်၍မလိုက်လိုတော့ကြောင်း၊ စာရေးဆရာဘဝဖြင့် အသက်
မွေးတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အမေတို့ အဘတို့လည်း တောမှာမနေဘဲ
မိမိနှင့် လာရောက်နေထိုင်စေလိုကြောင်း စသည်တို့ကို စုံစုံလင်လင်
ပြောပြသည်။

အဘိုးကြီးက အတင်းခေါ်သည် ... မရ၊ ချော၍ခေါ်သည်
... စိတ်မပါ။ ဆရာက အကျိုးအကြောင်းသာ ရှင်းလင်း၍ ငြင်းဆန်
တော့သည်။ အဘိုးကြီးသည် လက်လျှော့၍ ချုံးပွဲချကာ ဝိုယိုလေတော့
သည်။ ဆရာလည်း မွေးစားဖခင်၏ ပူဆွေးသောကကို မြင်ရသော
အခါ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ၏။ သို့နှင့် အဘိုးကြီးအား အပြန်တွင်
စိတ်သက်သာရာစကားများကို လိုက်၍ပြောပြလေသည်။ ယခု ပြန်
မလာနိုင်သော်လည်း မိမိအလုပ်ကိစ္စ အနည်ထိုင်သွားပြီးလျှင် ပြန်လာ
မည်ဖြစ်ကြောင်း ရသေ့စိတ်ဖြေပြောဆိုကာ မွေးစားဖခင်အား ဖျောင်း
ဖျ၍ ပြန်လွှတ်လိုက်ရသောဟူ၏။

ဆရာသည် ရန်ကုန်တွင် စာရေးဆရာဘဝကို စ၍ ခိုလှုံပြီး
သောအခါ သုံးဆယ်မြို့သို့ ပြန်လာသည်။ ဇနီးသည်နှင့် ဆွေမျိုးများက
ဝိုင်းဝန်း၍ ဝမ်းသာစကား၊ အပြစ်တင်စကားတွေကို ပြောကြသည်။
ဆရာကတော့ ပြောကြသောစကားများသည် နားတွင် ကြားရုံမျှသာ။
ဆွေမျိုးများအား မိမိ၏အလုပ်အကိုင်အကြောင်းကို ပြောပြသည်။
ဆွေမျိုးများက ဝိုင်း၍ ဆူကြပြန်သည်။ အချို့က 'မင်းရှူးသလား' ဟုပင်
ဆိုကြသည်။ ဆရာသည် မရှူး၊ ထူးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လူတစ်
ကိုယ်တွင် အထင်တစ်မျိုးစီနှင့်ကိုး၊ အမြင်တစ်မျိုးစီနှင့်ကိုး။ အချို့
လူကြီးများကလည်း 'ထမင်းငတ်မယ့်အလုပ်များ မင်းမို့လို့လုပ်တယ်'
ဟု ကရုဏာဒေါသောနှင့် ပြောကြသည်။ ဆရာက ပြုံး၍သာနေသည်။
ပြန်၍ရှင်းပြခြင်းလည်း မပြု၊ ဆန့်ကျင်ဘက်လည်း မဆိုပေ။

ဆရာသည် ဇနီးသည်အား ဖျောင်းဖျ၍နားချကာ ရန်ကုန်သို့
လိုက်ပါရန် သွေးဆောင်စကားပြောသည်။ ဇနီးကလည်း ပါရမီဖြည့်
ဖက်ဖြစ်၍ လိုက်လျောသည်။ သို့သော် ဆွေမျိုးများက မကြိုက်ချေ။
ဇနီးသည် ဒေါ်စိန်တင့်အား မလိုက်စေလို၊ သုံးဆယ်တွင်သာ မိဘ
ဆွေမျိုးများနှင့် နေစေလိုသည်။ ခင်ပွန်းသည် အလုပ်သွားသော်လည်း
သုံးဆယ်တွင်သာနေရန်နှင့် ဆရာရှာဖွေရသောငွေများကို ပို့ပေးရန်
ပြောကြသည်။ ဆရာက အကျိုးအကြောင်းနှင့် ရှင်းပြ၏။ ဆွေမျိုးများ
ကလည်း မငြင်းသာတော့ချေ။

ဆရာသည် ဇနီးသည်နှင့် ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည်။
ရန်ကုန်တွင် ဆရာသည် ဝတ္ထု ဆောင်းပါး စသည်များကို စာနယ်
လင်းမဂ္ဂဇင်းသတင်းစာတို့တွင် တွင်တွင်ကြီးရေး၍နေလေပြီ။ သို့သော်
ဆရာသည် ငွေကြေးအားဖြင့် အလျှင်မမီသူ ဖြစ်သည်။ ငတ်တစ်လှည့်
ပြတ်တစ်လှည့်ဖြင့် စာပေနယ်တွင် ပျော်ပျော်ကြီးကျက်စား၍ နေ
သည်။ မည်မျှပင် ဆင်းရဲမှုနှင့်ကြုံတွေ့သော်လည်း ဆရာသည် စာပေ
လောကကို စိတ်မပျက်ချေ။ မစွန့်ခွာနိုင်။ စွဲမြဲသည်ထက်ပင် စွဲမြဲလာ
လေသေးသည်။ ထိုအချိန်ပယ် သားကြီးမောင်ကျော်စိုးသည်ပင် ပေါ်
ပေါက်၍ လာခဲ့လေသည်။

ဆရာဦးအုန်းခင်၏ ပြောပြချက်အရ ဆရာပီမိုးနင်းသည်
ဘူးလေဘုရားလမ်းတွင် အခန်းငှား၍နေသည်။ ဆရာသည် သူ၏
လှုပ်ကဲသော စာပေဝါသနာအတိုင်း စာပေများကို နေ့ရောညပါ ရေး
တားသည်။ ဆရာသည် စာရေးသားသည်ဆိုသော်လည်း အခြားသူ
များကဲ့သို့ ဝင်ငွေတွက်ရေးကိုက်အောင် ရေးသောသူမဟုတ်။ သူ
ရေးချင်သောအခါမှာ ရေးသည်။ ရေးလိုလာလျှင်လည်း အစားမှန်း
သိ အအိပ်မှန်းမသိအောင် ရေးသည်။ စာရေးသောအာရုံတစ်ခုသာ

စူးစိုက်နေသည်။ မရေးတော့ဘူးဆိုလျှင်လည်း ဘာမျှမရေးဘဲနေ
သည်။ ကလောင်တံကိုပင် ကောက်၍မကိုင်ဘဲ နေတတ်သည်။ စာ
ရေးချင်စိတ်ရှိလာမှ စာရေးသောသူ ဖြစ်သည်။ ဦးနှောက်ကို ဖျစ်ညှစ်
၍ အကြံထုတ် အရေးခိုင်းသူ မဟုတ်ချေ။ အာရုံဝင်စားမှသာလျှင်
ကလောင်ကို သွက်သွက်ကြီး ရေးလေ့ရှိသည်။ သို့ကြောင့်ပင်ထင်
ဆရာ၏စာပေများသည် အလွန်ဂန္ထဝင်မြောက်၍ တိမ်ကောပပျောက်
သွားခြင်း မရှိပေ။

ဆရာသည် လက်တွေ့သမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ
တစ်ပါးပြောသော စကားလောက်ကိုသာ ယုံကြည်သူ မဟုတ်ပေ။
အဘယ်အရာမဆို ဆရာက သူကိုယ်တိုင်လေ့လာပြီးမှ ဟုတ်မဟုတ်
ဝေဖန်ဆုံးဖြတ်သည်။ စာရေးထားရာတွင်လည်း အတိအကျသိမှ ရေး
သည်။ ကြားဖူးရုံ မြင်ဖူးရုံမျှလောက်နှင့် ကျေနပ်ပြီးရေးသားသူ
မဟုတ်။ လက်တွေ့စမ်းသပ်ရမှ ကျေနပ် နှစ်သိမ့်တတ်သည်။

ပီမိုးနင်းသည် ဆူးလေဘုရားလမ်းတွင် နေထိုင်စဉ် သူသည်
စာပေတွင် အတော်အမည်ကျော်ကြားလျက် ရှိလေပြီ။ စာရှုသူတို့
သိကြသည့်အတိုင်း ဆရာသည် ညတွင် ဂျာနယ် မဂ္ဂဇင်းများသို့
ပေးပို့ရန် စာမူများကို ရေးသားလေ့ရှိသည်။ တစ်ညလုံး မိုးအလင်း
စာရေးလျှင်လည်း ရေးတတ်သည်။ တစ်အိမ်သားလုံး အိပ်ကုန်လည်း
သူ မအိပ်။ မီးတထိန်ထိန်နှင့် အားလျှားမှောက်၍သာ ကလောင်နှင့်
အဖော်ပြုကာနေသည်။ ဆရာ၏ခလေ့ကိုသိသော အိမ်သားများက
ဆရာအား ဂရုမပြုကြတော့ချေ။ အိပ်ရန်လည်း မနှိုးဆော် မခေါ်ကြ
ပေ။ ဆရာကလည်း သူလုပ်ချင်သောအရာသာ လုပ်လေ့ရှိသည်။
အိမ်သားများအား အရေးသိပ်မစိုက်လှ။

တစ်ညတွင် ပီမိုးနင်းသည် စာရေးနေခိုက်၌ ရေးရန်

အကြောင်းတစ်ခုသို့ ဆိုတ်ရောက်လာသည်။ ထိုအကြောင်းသည် စာ
ပေနယ်တွင်လည်းကောင်း၊ အဘိဓာန်တွင်လည်းကောင်း၊ စွယ်စုံကျမ်း
များတွင်လည်းကောင်း ရှာဖွေ၍တွေ့နိုင်သော အကြောင်းအဓိပ္ပာယ်
မဟုတ်။ ပညာရှိများကို မှီခို၍မေးရန်လည်း မငယ်။ အတွေ့အကြုံရှိ
သူများထံသို့ သွားရောက်စုံစမ်းရန်လည်း မသင့်လျော်။ မိတ်ဆွေများ၏
အကူအညီနှင့်လည်း မကောင်း။ သတင်းစာမဂ္ဂဇင်းများမှ ဟစ်ကြွေး
မေးရန်လည်း ခက်။ ဆရာသိလိုသောအကြောင်းသည် လွယ်တော့
လွယ်ပါ၏။ အသိခက်လေသည်။ ဆရာက အကြံသမား ဖြစ်သည်။
အတွေးဉာဏ်ဖြင့် တစ်ခဏကြာအောင် စဉ်းစားလိုက်သည်။ အတန်
ကြာသော် အကြံတစ်ခုသည် ဖွားခနဲ ပေါ်ထွက်လာသည်။ 'သင်
ကိုယ်တိုင်လုပ်လျှင် သိလိမ့်မည်' ဟူသော အချက်ပေတည်း။ ဆရာ
သည် ချက်ချင်း စာရေးရာမှထ၍ ဟန်ပြင်သည်။ အချိန်ကို ကြည့်
သည်။ အချိန်ကောင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဆရာသည် ရေချိုးသောနေရာသို့ ထသွားသည်။ အပေါက်
အပြဲ ချုပ်ရိုးတွေ အနန္တ၊ အစပ်အပါတွေက ကြည့်၍မလှဘဲ မူရင်း
အရောင်ပျောက်၍ အဖြူရောင်သာ မလွဲသာဘဲ ကျန်ရှိနေသော ရေ
သနတ်ပုဆိုးဝိုင်းတစ်ထည်ကို မြင်သည်။ ထိုပုဆိုးကို ကောက်၍လဲ
လိုက်သည်။ စွပ်ကျယ်အကောင်းကို ချွတ်သည်။ ဇာပေါက်ပမာ ဖြစ်
နေသော ညစ်ထွေးလှသော စွပ်ကျယ်စုတ်ကို ကောက်၍စွပ်သည်။
စွပ်ကျယ်တွင် လက်တစ်ဖက် မရှိချေ။ ပန်းတစ်ခြမ်းလုံးရှိသာ ဖြစ်သည်။
တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဇာဖျင်အင်္ကျီဝတ်ထည်နှင့်သာ တူသည်။ ထို
နောက် ပုဆိုးဟောင်း ခပ်ညစ်ညစ်တစ်ထည်ကို ခေါင်းတွင် ပေါင်း
ချောင်ပတ် ပေါင်းလိုက်သည်။ ပုဆိုးကို တိုတိုဝတ်သည်။ ကလေးများ
ထုဂိုက် ပေါက်ခွဲသောဒဏ်ကြောင့် ရှုံ့တွ၍ ရစရာမရှိအောင် ပိန်တူးနေ

သော ကြေးမလားတစ်လုံးကို ရေချိုးစည်ပိုင်းနားမှ ကောက်ယူလိုက်သည်။ ဒူးအောက်ပိုင်းနှင့် လက်မောင်းစသည်များကိုလည်း ဖုန်မှုန့်များဖြင့် သုတ်လိမ်းလိုက်လေသေးသည်။ အသို့သောပုံပန်းများကို ဆရာသည် ဖန်းဆင်လိုက်ပါသည်။ စာရှုသူတို့သည် စိတ်အာရုံအတွေးနှင့် ပြေး၍ မြင်ယောင်နိုင်တော့သည်ပင်။

ဆရာဟန်ပြင်နေသောအချိန်တွင် ဖရေဇာနှင့် ဒါလဟိုဇီ မဂိုလမ်းစသော ညဈေးတန်းတစ်လျှောက်သည် လူအစည်ကားဆုံးဖြစ်သည်။ ရောင်းသူဝယ်သူ စသည်ဖြင့် လူထူသောနေရာများ ဖြစ်သည်။ ဈေးခေါ်သံအော်သံများလည်း ကြွက်ကြွက်ညံ့လျက်ပင်။ စားသောက်ဆိုင်များလည်း မျိုးစုံ၊ စားစရာများလည်း အဖုံဖုံပင်။ ကြည့်စရာရှုစရာမြင်လျှင် လိုချင်စရာများလည်း ဒုနဲ့ဒေးရှိလျက်သာ။ လူစုံသောနေရာ မှန်ပေသည်။ ပီမိုးနင်းသည် ရေခွက်အရုံအတွက် လက်ဝယ်ကိုင်၍ ညဈေးတန်းဆိုင်များဆီသို့ ယောင်ပေ ယောင်ပေနှင့် လာသည်။ သွားဟန်လာဟန်သည် အသွင်တစ်မျိုးသို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။ ဆရာသည် ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲကို ခြယ်လှယ်ပေးတတ်သော အတတ်ကို ပါရဂူတစ်ဦး ဖြစ်လေရောသလား။ ကုပ်ချောင်းချောင်းအသွင်ဖြင့် ဖရေဇာလမ်းထိပ်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ပထမဆုံး ဦးတည်မိသော ဈေးဆိုင်များရှေ့တွင် ဆရာသည် ခါးကို ခပ်ကုန်းကုန်း၊ ခြေကို ခပ်ကွေးကွေးလေးထားကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းကလေးသာ သွားသည်။ ရေဖလားစုတ်ကို ညာဘက်လက်၌ ကိုင်၍ ကိုယ်နှင့်ခပ်ကပ်ကပ်ထားသည်။ ဦးခေါင်းကို ငုံ့ပြီးနေသည်။ ငုံ့ရာမှ သူလိုသောနေရာကို ကြည့်သည်။

“အစ်ကိုတို့ အစ်မတို့ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော့်က ဘဝအဆင့်ချင်း မတူလို့ လူဖြစ်သော်လည်း လူသာခေါ်ရ လူ့အောက်ကျတဲ့

ဘဝပါခင်ဗျား။ ကျွန်တော့်ဘဝ မျက်နှာပန်းမလှလို့ စားစရာနတ္ထိ ဗလာသာရှိသမို့ ကြည့်လို့ပင် မြင်နိုင်ကြရောသလားခင်ဗျာ။ မောင်ကာက မယ်ကာကပမာ ဝတ်စရာဆိုလို့လည်း နည်းနည်းမှမမြင်၊ တစ်နေ့မှ ဘဝင်မအေးရသမို့ စေတနာပရပွတွေနဲ့ သဒ္ဓါသမျှ ပေးဝေငှခဲ့ပါ အို ကျေးဇူးရှင်တို့ခင်ဗျား”

ဆရာသည် ယင်းသို့သော စကားသွားမျိုးကို သံနေသံထားဖြင့် ပြောသည်။ ဆရာ၏အသံသည် လမ်းဘေးတွင် ဦးတပြားပြားနှင့် ဝပ်၍တောင်းနေသော သူတောင်းစားမျိုး၏အသံမျိုးလည်း မဟုတ်၊ ခွဲခွဲပျစ်ပျစ်နှင့် ဖျစ်ညှစ်ပြီး သနားလာအောင် လုပ်ကြံပြီးဆိုနေသော အသံမျိုးလည်း မမည်၊ သံနေသံထား ဟန်မကျပန်မကျ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နှင့် ပြောဆို၍တောင်းရမ်းနေသူများ၏ စကားလေသံမျိုးနှင့်လည်း ကွာခြားသည်။ တရားဟောသံလိုလို၊ စာသံပေသံလိုလို အသံမျိုးနှင့်လည်းမတူ။ ရိုးရိုးစကားသံလည်း မဟုတ်၊ ခွကျတတ အသံမျိုးဖြင့် တောင်းခံသောသူများ၏ လေဟန်ထားနှင့်လည်း လုံးလုံးလွဲသည်။ ငိုတော့မည့်လေသံမျိုးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝမ်းနည်းပက်လက်ရှိနေသော အသံမျိုးဖြင့်လည်းကောင်း၊ တောင်းနေသူများ၏ အချိုးနှင့် တစ်မျိုးတစ်ဘာသာစီ ဖြစ်သည်။ လေသံမပြတ်တပြတ်ဖြင့် ဒုက္ခိတဟန်ဆောင်၍ ထစ်သလိုလို၊ အသလိုလို ပြောနေသံလည်း မဟုတ်။

သို့ဖြင့် ဆရာ၏ လေသံဟန်ထားသည် အဘယ်အချိုးဖြင့် ဆိုနေပါသည်။ ဆရာ၏အသံသည် ကရုဏာသံပါသည်။ လူတို့ စွဲမက်လောက်အောင် ဆွဲနိုင်သောဂီတသံဖြင့် ရောနှော၍ ဆရာက သုံးသည်၊ ဆိုသည်။ လေယူလေသိမ်းက ဇာတ်သံပါသည်။ ဇာတ်ပွဲထဲက အသံကောင်းသောမင်းသားသည် အလောင်းတော်ဟဒင်အဖြစ်

နှင့် တောင်းသောအခါ ဆိုသောအသံမျိုး။ ဟန်နေဟန်ထားမျိုးကို ဆရာက ချစ်သုံးလိုက်သည်။

ဆရာ၏ဆိုသံကို ကြားရသူတိုင်းသည် စိတ်တစ်မျိုး ပြောင်းသွားသည်။ ပွဲထဲမှ မင်းသားတစ်ယောက်က သူတောင်းစားအဖြစ် တောင်းသည့်အသံမျိုးဖြစ်သည်။ ဆရာက အသံကောင်းသည်။ ဆရာက သူတောင်းစားအဖြစ် တောင်းဆိုနေသောအသံသည် အခြား ကြားရသူတို့အဖို့ တကယ့်သနားစိတ် ဖြစ်ပွားလာသည်။ ဆရာက ဂီတနှင့်ပတ်သက်သောအသံကို တီးမိခေါက်မိသူဖြစ်၍ သူလိုသလို ပြုပြင်၍ ပြောဆိုနိုင်သည်။ ဆရာတောင်းရမ်းပြောဆိုနေသော အသံသည် ကြားရသူတို့၌ ဘယ်ကိုလွမ်းသလိုလို့၊ ဘယ်ကိုဆွေးသလိုလို့၊ အဖြေရှာ၍မရသော ခံစားချက်မျိုးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထိုသို့ဖြစ် သည်နှင့်အမျှ ဆရာ၏အသံကို ကြားလိုက်လျှင် လူတို့သည် ဆရာအား လှည့်၍မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ကြချေ။ ဆရာထံသို့ တစ်မဟုတ်ချင်း အာရုံစိုက်၍လာကြသည်။ စိတ်ညွတ်၍ လာကြသည်။ ပိုက်ဆံထည့် လိုသောဆန္ဒသည် အလိုလို ပေါ်ပေါက်လာကြလေသည်။

ဆရာပီမိုးနင်း၏သံထားနှင့် စကားအချက်ကျကျ ပြောဆို တောင်းရမ်းပုံ၏ ဆွဲငင်အားကြောင့် ညဈေးတန်းတစ်လျှောက်တွင် ဆရာသွား၍ ခွက်ထိုးသောဆိုင် ခွက်ထိုးသောလူသမျှ အနည်းဆုံး တစ်ပြားတော့ထည့်လိုက်ကြသည်။ ခွက်ထိုးလေသမျှ အချည်းနီး မဖြစ်ချေ။ ဆရာတောင်းလျှင် ဆရာခွက်ထဲသို့ မထည့်မရှိ၊ အချို့ လည်း ဆရာအား အဘယ်စေတနာမျိုး ပေါက်ကြသည်မသိ။ တစ်ပဲ၊ တစ်မူး၊ တစ်ပတ် စသည်အထိ လောင်းကြသည်။ သူတောင်းစားကို ဤမျှထည့်လောင်းသူများ ရှာမှရှားပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ဆရာအား တချွင်ချွင် တချောက်ချောက်ဖြင့် လောင်းလိုက် ထည့်လိုက်ကြတဲ့ဖြစ်

မြင်း။ ပြောစရာမရှိချေ။ ဆရာ၏အကျိုးပေးလော၊ ဆရာ၏နှုတ်ရေး ဝမ်းအင်လော . . . တွေးယူကြသင့်သည်။

ပီမိုးနင်းသည် ညဈေးတန်းကုန်သေးဆိုင် စသည်တို့ဘက် တွင် တောင်းရမ်းပြီးလျှင် စားသောက်ဆိုင်များဘက်သို့ တစ်ဖန် သွား ပြန်လေသည်။ ဆရာသည် ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် သူတောင်းစားဟန် ပါပါ ခွက်ဆွဲ၍သွားသည်။ တကယ်တူအောင်လည်း ဘယ်အချိန်က လေ့ကျင့်ထားသည်မသိ၊ မြင်သူဟူသမျှက တကယ့်သူတောင်းစားပင် ဟုသာ ထင်ကြသည်။ စားသောက်ဆိုင်များရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ထုံးစံအတိုင်း စကားသံ အဖြတ်အတောက်မှန်မှန်၊ အသံဟန်ကျကျ ဖြင့် ဆို၍တောင်းလေသည်။

မိမိဘဝသည် စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ဘဝဖြစ်ကြောင်း ဖွဲ့ကာ နွဲ့ကာ စကားလုံးကြွယ်ကြွယ်ဝဝ ပြောဟောကောင်းသည်။ စား သောက်ဆိုင်များကလည်း ဤသို့ ထင်ကြသည်။ အမြင်အသွင် အဆင် အယင်ကတော့ သူတောင်းစားဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်ရူပကာယကတော့ သန့်ပြန့်သည်၊ ရည်မွန်သည်၊ အရည်အသွေးက တစ်မျိုးပေ။ ပြောပုံ ဆိုပုံကလည်း အခြားသူတောင်းစားမျိုးနှင့်မတူ အမြင်ကတ်စရာအသံ မျိုးကို မကြားရ။ အခြားသူတောင်းစားများသည် ပလီတည့်ပတ်ခွဲဖြင့် စားသောက်ဆိုင်များတွင် လာရောက်တောင်းကြလျှင် များသော အားဖြင့် မောင်းထုတ်ကြသည်။ အော်ပစ်ကြသည်၊ နှင်ပစ်ကြသည်၊ မသတိသောအမူအရာဖြင့် အမျိုးမျိုး မကြားတကြား ဆိုလွှတ်ကြ သည်။

ယခုမူ ပီမိုးနင်းစားသောက်ဆိုင်များက နှင်မထုတ်၊ ဖယ်မပစ်၊ ဆရာပြောဆိုသော စကားသံများကို သူတို့၏စိတ်ထဲ နားထောင်၍ပင် ကောင်းသေးသည်၊ ပီတိဖြစ်ကြသည်၊ ကရုဏာသက်လာကြသည်။

ဆရာ၏ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပြောဆိုသံများကို နားဝယ် ဆင်လိုဟန်တူကြသည်။ ထို့ကြောင့်လော မပြောတတ်... ဆရာ သွား၍တောင်းသော ဆိုင်များက စားသောက်ဖွယ်အမျိုးမျိုးတို့ကို အထုပ်ကလေးများထုပ်၍ ထည့်ပေးကြသည်။ အချို့ဆိုင်များထဲမှ လူတို့က ဆရာအား မကြားတကြား ထပ်ပြီးဆိုသွားပါဦးဟု နောက်မှ ပြောလိုက်ကြလေသည်။ 'ဒီသူတောင်းစားဟာ တကယ့်သူတောင်းစား ဟုတ်မှာမဟုတ်ပါဘူး ထင်တယ်' ဟု စားသောက်ဆိုင်များထဲမှ လူအချို့၏ထင်မြင်ချက် ပြောဆိုသံများကိုလည်း ကြားခဲ့ရသည်။

ဆရာခွက်ထဲတွင် ကြေးနီပြား ပိုက်ဆံတွေ၊ ပဲစေ့ မူးစေ့မှစ၍ အကြွေတွေ ခွက်နှင့်တစ်ဝက်နီးပါး ရလေပြီ။ လက်ထဲတွင်လည်း ခေါက်ဆွဲထုပ်မှစ၍ အထုပ်ကြီးငယ်အမျိုးမျိုးတို့ကို တိုးလိုးတွဲလောင်း ကိုင်လျက် တဖြည်းဖြည်း လျှောက်ကာတောင်းနေပြန်သည်။

ခေါက်ဆွဲဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ခေါက်ဆွဲစားနေသော ရုပ်ရည် သန့်ခန့်သည့် အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးသည် ဆရာအား အာရုံစိုက်နေသည်။ ခေါက်ဆွဲကို စားလိုက်၊ ဆရာဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြုနေသည်။ ဆရာ၏အင်္ဂါရုပ်နှင့် အခြေအနေကို သုံးသပ်နေဟန်တူသည်။ အဘယ် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပေးမည်ဟု မဆိုနိုင်၊ အဘယ်ဝေဖန်ချက်ကို ပြုမည် ဟုမသိ။ သို့သော် ခေါက်ဆွဲကိုမြို့လျက် ဆရာလာနေသည်ကိုပင် ကြည့်၍နေလေသည်။

ဆရာသည် အဒေါ်ကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာလောက်တွင် စ၍ တစ်ဖန် တောင်းသော ရမ်းသော စကားများကို ဆိုပြန်သည်။

"လောကမှာ အောက်ကျတဲ့စာဝမှာတော့ အပယ်ခံရတဲ့ ဘဝ ပါခင်ဗျာ၊ လူလူချင်းတူပေမယ့် ဂုဏ်မတူ၊ ခြပ်မမျှ လူတို့ချစ်ထံမှာ ကံကမဲ့လို့ လူထဲမဝင်ဆုံဘူးဟဲ့လို့ အများကသမုတ်လို့ ယုတ်တဲ့ဘဝ

ဖြစ်ရပါတယ်၊ လူ့စည်းစိမ်းအပြင်ဘက်က အသက်ကယ်မသေအောင် ဆာလောင်တဲ့အတွက်ရယ်ကြောင့် တတ်နိုင်သမျှ တစ်ခွက် တစ်စလောင်း ပေးကမ်းကြပါလို့ ဘုန်းကံတွေ အနန္တနဲ့ ချမ်းသာကြပါတဲ့ သူတော်ကောင်းတို့ခင်ဗျား"

ဆရာသည် သာယာသော အသံဟန် အသံကျတို့ဖြင့် ဆိုလေတော့သည်။

ခေါက်ဆွဲမြို့နေသော အဒေါ်ကြီးသည် ငြိမ်၍နားထောင်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြံအစည်ပေါ်လာဟန်တူသည်။ ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ထောင်လိုက်သည်။ နောက် ခေါက်ဆွဲကြော်သောတရုတ်ကို ခေါက်ဆွဲတစ်ခွက် အမြန်ကြော်၍ပြင်ပေးရန် မှာကြားလိုက်သည်။ ခေါက်ဆွဲသည်လည်း မြန်မြန်ကြော်၍ အစုံအလင်ပြင်ဆင်ပြီး ယူလာ၍ ချပေးသည်။ အဒေါ်ကြီးသည် ခေါက်ဆွဲများကို တစ်လုတ်ချင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဝါး၍စားနေသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်နေသည်ဖြစ်မည်။ ဖြည်းဖြည်းစားနေခြင်းသည် ဖိမ်နှင့် အရသာခံ၍ စားနေသည်မဟုတ်၊ စိတ်စော၍နေသည့် ရုပ်အသွင်ကို မြင်တွေ့ရခြင်းဖြင့် အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိမည်ဖြစ်သည်။

အဘယ်အကြောင်းများပါလိမ့်။ အသစ် ပူပူနွေးနွေး ပြင်ဆင်၍ယူလာသော ခေါက်ဆွဲပွဲမှာ အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် အနံ့က သင်းနေသည်။ စားချင့်စဖွယ်ပေ။ ဆရာသည် ပါးစပ်မှရွတ်သံများ အဆက်မပြတ်ဘဲ ထိုအဒေါ်ကြီးစားနေသော ခေါက်ဆွဲဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်လာလေတော့သည်။ ဆရာသည် ဆိုင်ရှေ့တွင် ခွက်ကိုကိုင်၍ ရုပ်နေသည်။

"ဟေ့ မောင်ရင်... ဒီကိုခဏ"
အဒေါ်ကြီးက ခေါ်လိုက်သည်။ အဘယ်သူကို ခေါ်သနည်း။

သူသိသောလူငယ်တစ်ယောက်ကို ခေါ်သလော၊ အဘယ်သူကို ခေါ်
သည်မသိ။ အနားမှ ထူးသံလည်းမကြားရ၊ လာသူကိုလည်း မမြင်ကြ။

“ဟဲ့ မောင်ရင် ... အဒေါ်ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား။
ဒီကို ခဏလာဦးကွဲ့”

အဒေါ်ကြီးသည် ကရုဏာသံအပြည့်ဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။
အဒေါ်ကြီးခေါ်သောသူသည် အခြားဘုမဟုတ်၊ ဆရာကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်
သည်။ ဆရာက မသိချေ။ သူတောင်းစားကို လူခေါ်ရိုး မရှိပေ။ ထို
သဘောကြောင့် ဆရာက သူ့ကို ခေါ်သည်မထင်။ အခြားသူကို
ခေါ်သည်ထင်၏။ ဆရာထင်မြင်သလို မဟုတ်။ သူတောင်းစားဘဝ
ဆရာပီမိုးနင်းကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ မောင်ရင် .. အလှူခံနေတဲ့မောင်ရင် ... ဒီမယ် အဒေါ်
ခေါ်နေတယ်၊ ဒီခဏလာဦးကွဲ့”

အဒေါ်ကြီးသည် စိတ်မရှည်တော့သည့်လေသံဖြင့် ယဉ်ကျေး
သောစကားလုံးကိုသုံး၍ ခေါ်တော့မှ ဆရာသည် မိမိကိုခေါ်နေသည်ဟု
အသေအချာသိဘာသည်။

“ဪ ဪ ... ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာသည် အဒေါ်ကြီးအနားသို့ ကပ်သွားသည်။ အဒေါ်
ကြီးသည် မျက်နှာကို အသေအချာကြည့်ပြီးလျှင် ထိုင်ခုံ တွင်ထိုင်ရန်
လက်ညှိုးညွှန်သည်။

“မောင်ရင် တကယ့်သူတောင်းစား မဖြစ်တန်ပါဘူးကွယ်၊
အဒေါ်က လူရိပ်မြင်ရင် သိပါတယ်၊ မောင်ရင်ဟာ ဆင်းရဲလို့ရင်လည်း
ဖြစ်ရမယ်၊ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် အတိဒုက္ခ ရောက်လာလို့ရင်
လည်း ဖြစ်ရမယ်၊ မင်းကို အဒေါ်က စေတနာရှိလို့ကွယ်၊ ဟောဒီ
ခေါက်ဆွဲကိုစားပါ၊ စားပြီးမှ မင်းတောင်းစရာရှိရင် တောင်းပါကွယ်”

အဒေါ်ကြီးသည် သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို တင်ပြလျက် ဆရာ
အား အတင်းခေါက်ဆွဲကျွေးလေသည်။ ခေါက်ဆွဲကလည်း အငွေ့
တလူလူနှင့် ဆရာ၏ယာနဝိညာဏ်ကို သွား၍နှုတ်ဆက်နေလေတော့
သည်။

ဆရာက အတန်တန်ငြင်းပါသည်။ အဒေါ်ကြီးကလည်း မရ
မက အတင်းစားခိုင်းပါသည်။ အခက်ကြုံလေပြီ။ မစားပြန်က စေတ
နာကို စော်ကားရာကျမည်။ စားပြန်က ပတ်ဝန်းကျင်က အသို့ထင်မည်
နည်း။ အဒေါ်ကြီးအား ထိခိုက်မည်လော၊ ခေါက်ဆွဲဆိုင်ကို ထိခိုက်
မည်လော။ စဉ်းစား၏။ မစားတာက ကောင်းမည်ဟု တွေးမိပြန်၏။

“ကျွန်တော်က လူတို့နယ်က အပယ်ခံတာဝမို့ မစားပါရစေ
နဲ့ အဒေါ်”

ဆရာက ထပ်လောင်း၍ တောင်းပန်ပြန်သည်။ အဒေါ်ကြီး
ကလည်း သူ၏စေတနာကို တစ်ပြားသားမှမလျော့။ ချော၍ တစ်ဖန်
စားခိုင်းပြန်သည်။ ဆရာသည် မရှောင်သာတော့ပြီ။ သို့ကြောင့် မစား
ချင်စားချင်နှင့် ခေါက်ဆွဲကို စားရလေတော့သည်။ အဒေါ်ကြီးက
ကြည်လင်သောစေတနာမို့ မျက်နှာမှာသာ ကြည်လှသည်။ ပိုင်ရှင်
တရုတ်ကတော့ သူတောင်းစားမို့ မျက်နှာခပ်တည်တည်နှင့်သာ။ အော်
၍မနှင်၊ မောင်း၍မထုတ်သည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမည်ပင်။ အဒေါ်
ကြီးမှာတော့ စေတနာကလွမ်းနေ၍ ဆိုင်ရှင်၏ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိ
မထားမိချေ။

(ဆရာ အသက်ရှိစဉ်က ‘ငါ့ကွာ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်က
ခေါက်ဆွဲအတင်း ကျွေးလို့ မစားချင်စားချင်နဲ့ စားလာခဲ့ရသေးတယ်’ ဟု
ဆရာဦးအုန်းခင်အား ပြောပြဖူးသေးသည်။)

သို့နှင့် ဆရာသည် ခေါက်ဆွဲကို ကပျာကယာစား၍ အဒေါ်

ကြီးအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်းနှင့် ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ခဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ အချိန်တော်လောက်သင့်ပြီဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ခွက်ထဲ၌လည်း ကြေးပြား၊ မူးစေ့၊ ပဲစေ့၊ မတ်စေ့ စသည်တို့ မျိုးစုံ ရောက်ရှိလျက်နေသည်။ ဆရာသည် အိမ်ဘက်သို့ ခရီးပြန်လှည့်ခဲ့သည်။

စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်နှင့် လျှောက်လာရာ ယခင်က တောင်းရမ်းခဲ့သော စားသောက်ဆိုင်ဈေးတန်းအဆုံးသို့ ရောက်သောအခါ ခေါက်ဆွဲဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ တောင်းရမ်းရန် စိတ်ကူးလိုက်မိပြန်သည်။ ဆရာသည် တမင်တောင်းလိုသောကြောင့် မဟုတ်၊ ဆိုင်ရှေ့တွင် ယောက်မကြီးကိုကိုင်လျက် ထိုင်နေသော ခေါက်ဆွဲသည်တရုတ်ဝဝကြီးကိုမြင်၍ ဝင်တောင်းခြင်းဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့် တရုတ်ဝဝကြီးကိုမှ စိတ်ဝင်စားသွားပါသနည်း။ ဆရာက တစ်မျိုးပေကို။ ဆရာသည် တရုတ်ကြီးအနီးသို့ရောက်သောအခါ ထုံးစံအတိုင်း လုပ်ငန်းကို စလေတော့သည်။

“ထောင်ကဲတို့ ပေးကမ်းမှ ဝမ်းဝမယ့်ဘဝမို့ ထောင်ကဲရယ် ... ပေးလိုသမျှ ကျေးလိုသမျှ ခေါက်ဆွဲကလေးတစ်ထုပ်စာကို ပေးပါ ထောင်ကဲခင်ဗျာ”

ဆရာက အသံဟန်မှန်မှန်ဆို၍ တောင်းလိုက်သည်။ တရုတ်ဝဝကြီးသည် အဘယ်အကြိုက်သို့ ဆိုက်သွားသည်မသိ။ အကြိုက်သို့ မဆိုက်၊ အရှိက်များ ထိသွားရောထင့်။ ဆရာစကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရှူးတူးရှားတား ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ခွေးသူတောင်းစား ... ဘာလျှောက်တောင်းနေသေးသလဲ၊ လက်ထဲလည်း အထုပ်တွေ၊ ပိုက်ဆံတွေပြည့်လို့၊ လောဘလည်း မသတ်နိုင်ဘူး။ ဘာသူတောင်းစားလဲ ... ခွေးသူတောင်းစား”

ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းလေတော့သည်။ နောက်ပြီးတစ်ဖန် ...

“ဟဲ့ စူတောင်းကျား။ ... နင် စိပ်လူပါးဝတယ် ... စွား” ထပ်၍ မာန်ပါမိနှင့် ဆိုပြန်တော့သည်။ ဆရာသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောနေစဉ်ကပင် စိတ်အတော်ဆိုးနေရာ ယခု မြန်မာလို မပီကလာ ပီကလာဖြင့် ပြောသောအခါ ပို၍ စိတ်ဆိုးသွားတော့သည်။

“ဘာလဲ ... တရုတ်စုတ်က ငါ့တော့ ခွေးသူတောင်းစား၊ နင်ကတော့ ခွေးတရုတ် မဟုတ်လား။ ဘာ လူပါးဝစကားပြောတာလဲ”

ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါတွင် တရုတ်ကြီးသည် ဆရာက သွက်လက်ချက်ချာစွာ ပြန်ပြောလိုက်သော အင်္ဂလိပ်စကားသံကို ကြားရသောအခါ ပို၍ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားပြန်တော့သည်။

“လူပါးဝတဲ့ စူတောင်းကျား။ ကျောက်ကမင်းမသား ... ငါ လုပ်မိတော့မယ်”

မြန်မာသံ မပီတပီနှင့်ပြောကာ တရုတ်ကြီးသည် ယောက်မကြီးကိုကိုင်၍ ဆရာကို အတင်းလိုက်သဖြင့် ဆရာသည် ငိုအားထက်ရယ်အားသန်ဆိုသကဲ့သို့ လူအုပ်ကြားထဲမှဖြတ်၍ ခြေဖဝါးနှင့်တင်ပါးတစ်သားတည်းကျအောင် သုတ်ခြေတင်ပြီး ပြန်ခဲ့ရလေသည်။

(၁၄)

ဘိန်းစားဘဝလေ့များနှင့်ဆရာ

ဇနီးသည်ကလည်း တစ်ရေးနီးသဖြင့် စာရေးနေသော ဆရာအား ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်ဟု ကြည့်မိသောအခါ ဆရာသည် ပိုက်ဆံအကြွများ ပြည့်နေသော ဖလားတစ်ခွက်ကိုကိုင်ကာ လက်တစ်ဖက်၌ ခေါက်ဆွဲထုပ်များကိုကိုင်လျက် အိမ်ပေါ်သို့ ဆရာတက်လာသည်ကို တွေ့လေသည်။ ဆရာက ပြုံးဖြိုးဖြိုးမျက်နှာထားနှင့် ဇနီးသည်အား ကြည့်၍လာနေသည်။

“တော် . . . ဘာတွေ လျှောက်လုပ်ပြန်တာလဲ၊ ခက်လည်း ခက်တာပဲ ဆရာလေးရယ်”

ညည်းတွားအပြစ်တင်သောလေသံဖြင့် ဇနီးသည်က ဆရာအား ကြိုဆိုလိုက်သည်။ ဆရာကတော့ အပြုံးမပျက်ချေ။ ဇနီးသည်ကလည်း ဆရာ့အကြောသိပြီးဖြစ်၍ နောက်ထပ် အထွေအထူး မပြောတော့ပေ။ ဆရာသည် အိမ်ပေါ်ရောက်သောအခါ အဝတ်လဲပြီးလျှင် ကလေးများနှင့် မိမိ၏တူ မောင်အုန်းခင်တို့အား အိပ်ရာမှနှိုး၍ ခေါက်ဆွဲများကို ကျွေးလေသည်။

ဆရာသည် တောင်း၍ရလာသော ပိုက်ဆံအကြွခွက်ကြီးကို သူ၏စာရေးခုံတွင် တင်ထားပြီးလျှင် ရေတွက်၍နေသည်။ အဘယ်မျှရပါသနည်း။ တစ်ခဏမျှ ထွက်၍တောင်းခြင်းသည်ပင် တစ်ကျပ်ခွဲ ရလေသည်။ တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်း တောင်းသူတို့အဖို့ ကား အဘယ်မျှရမည်ကို ခန့်မှန်းနိုင်ပေသည်။

(ဒီ-ခွဲဟု ရေးသော်လည်း အတိအကျမဟုတ်ပါ။ သူတောင်း

စားခန်းရေးသော ဆောင်းပါးကိုလည်း ပြန်မတွေ့ရ။ ဆရာဦးအုန်းခင်ကလည်း မမှတ်မိ၍ ခန့်မှန်း၍ရေးသားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခင်က ဒီ-ခွဲငွေသည် နည်းသည်မဟုတ်ချေ။

ဆရာသည် အကြွများကို ရေတွက်ပြီးလျှင် သားများ၊ တူများ ခေါက်ဆွဲစားနေကြသည်ကိုကြည့်၍ ပီတိကျနေသည်။ ဆရာကတော်မှာ ဦးခေါင်းတညိတ်ညိတ်သာ ပြုနေတော့သည်။ မည်သို့မျှ မဆိုတော့ချေ။ ထို့နောက် ဆရာသည် သူ့ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်သွားသဖြင့် သူရေးလိုသော ဆောင်းပါးအခန်းကို ဆက်လက်၍ ရေးနေတော့သည်။

(ဆရာဦးအုန်းခင်၏ပြောပြချက်အရ ဆရာပီမိုးနင်း တောင်း၍ရလာသော ပိုက်ဆံများကို နောက်တစ်နေ့တွင် ဆရာကတော်သည် ဆူးလေစေတီတော်သို့ သွားရောက်လှူလိုက်ကြောင်း ဆိုသည်။ ထို့နောက် ‘ငါ့ကွာ တရုတ်က ငါ့ကို အင်္ဂလိပ်လိုဆဲတော့ ငါကလည်း ပြန်ဆဲတော့ တရုတ်ဝဝကြီးလိုက်လို့ ငါ ပြေးလိုက်ရတာ၊ ပြေးရတာလည်း ငါ့အတွက် အရသာပဲ၊ ရယ်ပဲရယ်ရသေးတယ်ကွာ’ ဟု ဆရာပီမိုးနင်းက ပြောပြဖူးသေးသည်။)

ပီမိုးနင်းသည် အိမ်မှထွက်၍လာခဲ့သည်။ အဘယ်သို့ သွားမည်နည်း။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်များသို့လော၊ ဂျာနယ်တိုက်များသို့လော။ အဘယ်တိုက်များသို့မှ သွားခြင်းမဟုတ်။ ထိုသို့မဟုတ်ပါက အဘယ်သို့နည်း။ သူ့သွားလိုသော ဒေသဌာနသို့ သွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မော်တော်ကား၊ ဓာတ်ရထား၊ မြင်းလှည်းတို့ဖြင့် သွားသည်မဟုတ်၊ ခြေလျင်လျှောက်၍ အတွေးအကြံအစည်တွေ အနုနုဖြင့် သွားနေပေသည်။

ဆရာသည် ကြံလိုက်မှဖြင့် မသေးလှ။ တကယ့်အကြံများကို

သာ ကြံစည်သူဖြစ်သည်။ ယခုလည်း အဘယ်စိတ်ကိုကူး၍ နဲ့ချောက် နဲ့ချောက်ဖြင့် အဘယ်သို့ သွားနေသည်မသိရချေ။

ဆရာသွား၍ အတန်ကြာသော် ဆရာသည် ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာသို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။ သူသွားလိုသောနေရာဟု သတ်မှတ်သည့်အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်သည်။ အမှန်ဟုတ်သည်ဟု လည်း တွက်ဆလိုက်သည်။ သို့နှင့် ဆရာသည် လျှောက်လာမြဲလာနေ သည်။

ဆရာသည် လူ တစ်သုတ်စီ တစ်သုတ်စီ၊ တစ်ယောက်စီ တစ်ယောက်စီတို့သည် သူသွားမည့်အဆောက်အအုံထဲသို့ အလျှိုလျှို ဝင်သွားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆရာသည် ထိုနေရာမှ သူစုံစမ်း လိုသောနေရာမှ ဟုတ်ပါစဟု ထပ်၍ သံသယဝင်လာပြန်သည်။ ထို့ ကြောင့် ထိုအဆောက်အအုံအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို သုံးသပ်သည်။ လူနေလူရိပ်ကို လေ့လာသည်။ အကဲ ခတ်သည်။ အင်း . . . ဟုတ်သည်ဟု စိတ်တွင်းမှ သတ်မှတ်လိုက် သည်။

သို့သော် ဆရာက အခြေအနေကို စောင့်၍နေသေးသည်။ အဘယ်ကဲ့သို့ ထိုအဆောက်အအုံထဲသို့ ဝင်ရမည်နည်းဟု စဉ်းစား နေသည်။ ယခင်က ဆရာသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးခဲ့။ ထိုဗိမာန်၏ပုံပန်းကိုပင် အိပ်မက်မျှပင် မမက်ခဲ့ချေ။ ယခုမူ ဆရာသည် ဘဝ၏လေ့လာရေးဆရာတစ်ဦးအနေဖြင့် ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ အစ ပျိုးရန် တစ်ခဏမျှ ကြန့်ကြာနေပေသည်။

ဆရာသည် ထိုသို့တွေးတောနေခိုက် လူတစ်စုသည် စကား မပြောဘဲ ခပ်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် လျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ သည် ဆရာလေ့လာချင်သောသူတို့၏ ဟန်မူအနေအထားရှိသည့်

သူများ ဖြစ်ကြသည်။ ဆရာ၏အနီးသို့ရောက်သောအခါ ထိုသူများမှ ဆရာသည် အချို့ကို မြင်ဖူးသလိုလို တွေ့ရသည်။ အချို့ကိုကား သိ၏။ သို့သော် ဆရာသိသောသူတို့က ဆရာကိုသိကြသည်မဟုတ်။ ဆရာသည် သူတို့၏နောက်မှ ကပ်၍လိုက်သွားမည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ ထိုသူတို့သည် ဗိမာန်အတွင်းသို့ ဝင်ရမည်ဆဲဆဲတွင် ဆရာက ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုး၍ အရောက်သွားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ ဝင်လိုက်ဦးမယ်ဗျာ”

ဆရာသည် ရည်မှန်သောအသံဖြင့် ထိုသူများအား ပြော လေသည်။ ဆရာအသံကိုကြားသောအခါ အားလုံးပင် ခြေလှမ်းများ ကိုရပ်လိုက်ပြီး ဆရာအား ကွက်ခနဲ တစ်ပြိုင်နက် လှည့်ကြည့်ကြ သည်။ အသံနှင့်လူနှင့် မကိုက်ညီသောအခြေအနေကို သူတို့တွေ့ လိုက်ရသည်။ သူတို့အားလုံးက အံ့အားသင့်နေကြသည်။ အဘယ် ကြောင့်ပါနည်း။ သူတို့သိကျွမ်းနေသောသူသည် ဆရာဖြစ်နေရော့ သလား။ ထိုသို့လည်း မဟုတ်ပေ။

ကြားရသောအသံမှာ သန့်ရှင်းသည်၊ ကြည်လင်သည်၊ ရည် မှန်သည်။ ရွှေကဲငွေကဲ မခတ်မိသော်လည်း လူကဲကိုတော့ ခတ်မိ နေကြဟန်တူသည်။ သို့သော် အကဲခတ်က မှန်ပေမည် အပြင်အလျာက ထူးခြားလှသည်။ ထိုသူများနှင့် ဘဝတူအခြေအနေ၏ ဝတ်စားဆင် ယင်မှုကို ဖန်တီးထားသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။ ဆရာသည် ဦးခေါင်းကို မပြီး၊ ဖရိုဖရဲ ဘုတ်သိုက်ဖြစ်နေသည်။ ဆံပင်မှာ နီရဲနေသည်။ အင်္ကျီ က ညစ်ထေးထေး၊ အကွက်ပင်မပေါ်။ ချေးတွေက ထူလျက်နေ၏။ အနံ့ကလည်း ချေးစော်၊ ချေးစော်၊ နေစော် မွန်၍နေသည်။ တစ် ကိုယ်လုံးတွင်လည်း ချေးကြောင်းတွေ၊ ချေးကြောင်းတွေနှင့်၊ မောပန်း ရာမှ ပြန်လာဟန်တူသည်။ အင်္ကျီကလည်း ကျောတွင် အစိတ်စိတ်

အပြာပြာ အကွဲကွဲအပြိုင် သနားစရာပင်။ ပုဆိုးကလည်း ရေသီနား မရှိတော့ချေ။ စုတ်ပြတ်၍နေ၏။ အကွက်မပေါ်သော ပုဆိုးဟောင်း ဖြစ်သည်။ ဒူးဆစ်နားထိအောင် ပုဆိုးကို တို၍ဝတ်ထားသည်။ တဘက် စုတ်တစ်ထည်ကို ပန်းပေါ်တွင် တင်လျက်ထားသည်။ တံကယ့်ကူလီ ကြီးပေထင့်။ အမြင်ကတော့ မှန်ပေသည်။ အမူအရာကလည်း မလှုပ် တလှုပ်ဖြစ်သည်။ ငိုက်လိုသောအရိပ်အယောင်များ ပေါ်၍နေသည်။ ဆရာက သူတို့ တကယ်ထင်လာအောင် တမင်ဖန်တီးထားသော အခြေအနေလက္ခဏာကို ပြပေသည်။

ဆရာ၏ရုပ်ရည်မဲ့တောတေကို သူတို့မြင်သောအခါ သူတို့၏ ဘဝနှင့်တူသော လူတစ်ဦး တိုးလာသည် ထင်မှတ်လိုက်ကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။ ဆရာသည် သူတို့၏ဘုံမာန်သို့ တစ်ခါ တစ်ခေါက်မျှ မရောက်ဖူးခြင်းကြောင့်တည်း။ အံ့သြသောအမြင်အရှု သည် အသွင်တစ်မျိုးသို့ ပြောင်း၍သွားကြသည်။ ဆရာအား သူတို့ သည် သူတို့၏ဘဝဆီသို့ လက်တွဲခေါ်လိုသောအတွေးများ ဝင်ရောက် လာကြဟန်တူပေသည်။

“ဝင်လိုက်ခဲ့လေ၊ ခင်ဗျာက ခုမှ ဒီဘက်ကိုလာတာနဲ့တူ တယ်... လာ လာဗျာ”

ရှေ့ဆုံးမှ အရပ်ဒေါင်မြင့်မြင့်လူက ခေါ်ခေါ်ပြောပြော တိုက် ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။ သူ၏နောက်မှ အပေါင်းပါတစ်စုလည်း နောက်က ကပ်၍လိုက်သွားကြသည်။ ဆရာသည် ထိုသူတို့နောက်မှ အသာခပ်လျှိုလျှို ဝင်၍သွားသည်။

“ဟာ... ခင်ဗျားတို့ ဒီနေ့ သိပ်နောက်ကျပါလား၊ လာ လာ... အဆင်သင့်ပဲ”

တိုက်ခန်းဝမှ ရွှေသွားနှစ်ချောင်းပေါ်အောင်ရယ်လျက် မြန်

ဟစကား မပီတပီပြော၍ ဆီးကြိုနေသော ပေါက်ဖော် (တရုတ်) ၏ စကားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အခန်းတွင်း၌ ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ နေရာယူလျက် လောကစည်းစိမ်ကို ခံစားနေကြသောသူများကို တွေ့ရ သည်။ တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ ငြိမ်ချက်သားကောင်း လှချည်လား။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်များပါနည်း။ ထူးကဲသော အလုပ်တစ်ခုတော့ ရှိပေလိမ့်မည်။ လူတို့မည်သည် ကိုယ်ထင်ရာ ကောင်းစမြဲတည်း။ ထိုသူများလည်း မိမိတို့၏စိတ်ကြိုက် ရှမ်းပြည်မှ လာသော ဆေးငွေများကို နတ်သုခွါအငွေ ထင်မှတ်၍ အရသာခံနေ ကြသည်။

ဆရာတို့ဝင်သွားသောအခါမှ တစ်ဖက်ထောင့်တွင်ရှိသော လူနှစ်ယောက်က စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း လှမ်း၍ပြောသည်။ ဆရာရှေ့ မှ သွားကြသောသူများလည်း သူတို့၏ စည်းစိမ်ယူလေ့ရှိရာနေရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် သွားထိုင်ကြသည်။ ထိုသူတို့ နေရာအသီးသီးတွင် နေရာယူပြီးသော ဒါ တရုတ်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော မည်းနက်သည့် အလုံးကလေးများကို သူတို့၏ရှေ့မှ ခွက်ထဲသို့ လာ၍ထည့်သည်။ တရုတ်သည် ထိုသူတို့၏ရှေ့မှ ကိရိယာတန်ဆာများကို နေသားတကျ ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ပေးသည်။ စည်းစိမ်ရှင်များကလည်း ထိုစက်ကိရိ ယာများကို အနေအထားမှန်အောင် ပြုပြင်ပေးကြသည်။

“ဟောဒါက လူသစ်ကွ၊ တို့ခေါ်လာတာ မင်းကြည့်ပြီး သူ့ အတွက် စီစဉ်ပေးလိုက်ဦးကွ”

အသားယူသောစကားဖြင့် ဆရာအား လက်ညှိုးညွှန်၍ တိုက်ခန်းဝမှ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သူကပင် တရုတ်အား ဖိတ်ဆက်ပေးလိုက် သည်။ ထို့နောက် သူသည် ဆရာအား သူ့အနားသို့ လက်ယပ်ခေါ် သည်။ သူ့အနီးမှနေရာတွင် နေခိုင်းသည်။ ဆရာအား သူသည်

မိမိ၏ပညာကို အရင်းအတိုင်းဖြင့် ပေးတော့မည်ထင်သည်။ ဆရာကလည်း သူ့အလိုအတိုင်းပင် ပြုလုပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ . . . ထုံးစံအတိုင်းထက် နည်းနည်းလျော့ခဲ့ကွာ ဒီလူက အသစ်ကွာ မြန်မြန်ယူခဲ့ကွာ”

တရုတ်အား ဆရာအတွက် လှမ်း၍ ဆေးကိုမှာသည်။ ဆရာက အခြေအနေကို အကဲခတ်နေသည်။ ဟိုတစ်ထောင့်မှ လူတစ်စုသည် စကားတိုးတိုး၊ တိုးတိုး ပြောနေကြသည်။ ဆရာကိုလည်း တစ်ချက် တစ်ချက် လှမ်း၍ကြည့်ကြသည်။ ဆရာက ဟန်မပျက်သာ ကြည့်နေသည်။ စကားတစ်ခွန်းမျှ မဆိုချေ။

မကြာမီ တရုတ်သည် ခွက်၊ ပြောင်းတံ စသော ကိရိယာအစုံအလင်ကို ယူဆောင်လာသည်။ ဆရာ၏ရှေ့တွင် လာ၍ချသည်။ အနေအထားမှန်အောင် ထားပေးသည်။ နောက် ဆေးနက်လုံးကလေးကို နေရာမှန်အောင် ထည့်ပေးသည်။ လိုအပ်သည်တို့ကို အားလုံး ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ဆရာသည် တရုတ်လုပ်သမျှကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုသည်။ ကိရိယာများကို ဂရုထား၍ လေ့လာသည်။ တရုတ်အား အခေါ်အဝေါ် အစုံအလင် မေးသည်။ တရုတ်ကလည်း ဆေးသမားမှတ်၍ စုံစုံစေ့စေ့ရှင်းပြသည်။ ပစ္စည်းကိရိယာ တပ်ဆင်ပုံအနေအထား၊ လူအနေအထား စသည်တို့မှမကျန် ကုန်စင်အောင် ပြောပြသည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး။ အကုန်လုံးလုပ်ပေးမယ် . . . စိတ်သာချ”

ဟူသောစကားကို တရုတ်သည် လက်ကိုင်ပြုလျက် ဆရာအား စိတ်ရှည်စွာ ပြသပေးသည်။

“ကဲ ကဲ . . . စမ်းကြည့်ပါဦးဗျာ”

ဆရာအား နည်းလမ်းပေးသူက ဆရာအား စမ်းသပ်ကြည့်ခိုင်းသည်။ ဆရာသည် တရုတ်ပြသသည့်နည်းအတိုင်း ဆေးငွေ့ကို

ရှူသည်။ ရှူနေကျမဟုတ်၍ နှာခေါင်းက သည်းမခံနိုင်။ သို့သော် ဆရာသည် ဣန္ဒြေမပျက် ဆေးအငွေ့ကို သုံးသပ်သည်။ အနားမှ နည်းပေးကောင်းဆရာကလည်း ဆရာအား စည်းစိမ်ခံရင်း ဖေးမလွန်သင်ပေးသည်။

“ဘယ်လမ်း ဘယ်ရပ်ကွက်မှာ နို့ဆီဘူးကောက်သလဲ”

ဆရာ၏ဦးခေါင်းဘက်မှ လူတစ်ဦးက ဆရာအား လှမ်း၍ မေးသည်။ ရော . . . သူတို့ခလေ့တွေတော့ လာချေပြီဟု ဆရာက ထင်လိုက်သည်။ ထိုထိုဆေးသမားတို့၏ ဘဝလမ်းကြောင်း လမ်းမကြီးကား ယင်းလုပ်ငန်းပင်လော တွေးတောစရာပင်။ ဆရာသည် အသို့ ဖြေရမည်မသိ။ သူတို့ကဲ့သို့ပင် ဆေးငွေ့ကို မျက်စိမဖွင့်ဘဲ မှိုန်းလျက် ဖိခံဟန်ဆောင်ပြီးနေကာ တွေးတောကြံစည်နေသည်။ နောက်မှ ဆရာသည် ဣန္ဒြေဆည်လိုက်သည်။

“လတ္တာလမ်းဘက်နဲ့ လမ်းမတော်ဘက်မှာ နို့ဆီဘူးကောက်ပါတယ်”

ဆရာက အဆင်ပြေအောင် ဖြေလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကော ဘယ်ဘက်မှာ နို့ဆီဘူး ဘူးခွဲ ဘာတွေညာတွေ ဘယ်မှာကောက်သလဲ၊ တစ်နေ့ ဘယ်လောက်ရသလဲ”

ဆရာသည် မိမိအား ပေးသောသူကို ပြန်၍မေးလိုက်သည်။ သူတို့၏ဘဝအမှန်ကို သိလိုသည်။ အလေ့အထကို သိလိုသည်။

“ကျုပ်က သိမ်ကြီးဈေးတစ်ဝိုက်မှာ နို့ဆီဘူးခွဲတွေ ဘာတွေညာတွေ ကောက်တယ်၊ သိမ်မရလှပါဘူးဗျာ၊ တစ်နေ့ လေးငါးဆယ်ပါ၊ တစ်ခါတလေလည်း တစ်ရာလောက်တော့ ရတယ်၊ ဒါက ဆေးသောက်ဖို့ အပိုလုပ်ပြီး ရှာရတာဗျာ၊ အိမ်စားဖို့က တခြားအလုပ် ရှိတယ်”

ထိုသူသည် သူ၏ဘဝအလုပ်အကိုင်ကို ဆေးငွေမှိုန်းရင်း အာခပ်လေးလေးဖြင့် ပြောလေတော့သည်။ ဆရာသည် စိတ်တွင်းမှ ကျိတ်၍ ဝမ်းသာနေ၏။ ဪ... ဒီလိုကို။ သူတို့ဘဝ အစတည်းဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ပြီးတော့ ဘာလုပ်သေးသလဲဗျ”

ဆရာသည် ထိုသူက မမေးမီ ထပ်၍မေးလိုက်ပြန်သည်။ တစ်ခန်းလုံးတွင် ဆရာ၏အသံနှင့် ထိုသူ၏အသံသာလျှင် ကြားရသည်။ သူတို့၏အသံတို့မှာ အေးအေးဆေးဆေးအသံမျိုးများ ဖြစ်ကြသည်။

“ဪ... မိတ်ဆွေက သိချင်လို့လား။ မိတ်ဆွေလိုပဲပေါ့။ ကူလီလုပ်ရတယ်၊ ထမ်းရပိုးရတယ်၊ ဒီကြားထဲ သင့်တဲ့အလုပ် ပေါ်ရင်လည်း လိုက်လုပ်ရသေးတယ်”

အာလေးလေးနှင့် မျက်စိကိုစုံမှိတ်၍ မှိုန်းနေရာမှ ဆရာအား ပြောနေသည်။ ဆရာလည်း အလိုက်သင့် နားထောင်နေသည်။

ဆရာ၏ဆရာဟု ခေါ်ဆိုနိုင်သော တရုတ်နှင့်မိတ်ဆက်ပေးသူကလည်း အနားမှ လေသံခပ်အေးအေးဖြင့် ဆရာအား အနေအထားမှန်အောင် မည်သို့ကိုင်၊ မည်သို့လုပ်၊ မည်သို့ရှု၊ မည်သို့ အသက်ကိုအောင့်ထား၊ မည်သို့ လေကိုပြန်၍ထုတ် စသော နည်းနိဿယများကို ပြောနေသည်။ ထိုစကားကိုလည်း ဆရာက တစ်ဖက်မှ နားထောင်လျက်နေသေးသည်။ ‘ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့’ နှင့်ပင် ဟိုတစ်ဖက်သို့ လှမ်း၍ မေးရင်းစမ်းရင်း ပြန်၍ပြောရသေးသည်။

ဆရာသည် မိမိကိုယ်တိုင် တရုတ်များနှင့် ဆက်ဆံနိုင်သည်။ တရုတ်စကားကိုလည်း အနည်းအကျဉ်း ထမင်းစားရေသောက် ပြောနိုင်သည်။ သို့သော် ဆရာသည် သူ၏လေ့အတိုင်း သူတစ်ပါးက

မိမိအား ရှေ့ဆောင်လျှင် အမြဲ နောက်လိုက်လုပ်လေ့ရှိသည်။ ကိစ္စတစ်ရပ်ကို သိထားနှင့်သည်ဖြစ်စေ၊ သိမထားသည်ဖြစ်စေ သူတစ်ပါး၏လေ့အကျင့်ကို လေ့လာလိုသောသဘောကြောင့် အလိုက်သင့်သာလျှင် ဆောင်ရွက်သွားလေသည်။ ယခုမူ ဆေးရှုသမားတို့သည် မည်သို့ဆက်ဆံတတ်သည်၊ သဘောထား မည်သို့ရှိသည်၊ မည်သို့သောလုပ်ဆောင်ချက်ကို ပြုသည် စသည်ဖြင့် အထွေထွေအရပ်ရပ်ကို သိလို၊ မြင်လို၊ ကြားလိုသည့်အတွက် အောင့်အည်းသည်းခံ၍ နားထောင်သည်၊ မေးမြန်းသည်။

ဆရာသည် ထိုသူများနှင့် စကားပြောနေစဉ် အခြားသော ဆေးရှုသူများသည် ငြိမ်၍နေကြသည်။ မည်သို့သောအရသာများကို နှစ်သိမ့်ကျေနပ် ခံစားနေကြသည်မသိ၊ သူတို့အတွက် တကယ့်အဟုတ်အမှန်ယူဆသော စွဲမှတ်ချက်တော့ ရှိပေမည်။ ထူးကဲသော ဓမ္မလျော်ချက်များကို အပြည့်အဝ စားသုံးနေကြသည်ဖြစ်မည်။ မှန်ပွားပွား ပီးရောင်အောက်တွင် မျက်စိများကို မပွင့်တစ်ချက် ပွင့်တစ်ချက် မှိုန်းနေကြသည်။ သူတို့၏နားတွင် ဆူဆူညံညံအသံများကို မကြားလိုကြားရသည်ကိုလည်း နားမခံသာချေ။ တိတ်ဆိတ်မှုကိုသာ အလိုရှိကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။ ငြိမ်၍ ဆေးငွေ၏အရသာကို ခံစားနေကြသည်။ ဝန်းဝန်းခိုင်းခိုင်းအသံများသည် သူတို့၏စည်းစိမ်ကို နှောင့်ယှက်ရာ ရောက်သည်။ တကယ်ပင်လည်း သူတို့၏ အခွင့်အရေးဟု ဆိုအပ်သော ခံစားချက်အရသာကို ဖျက်ဆီးခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် ဆေးရှုသောအချိန်တွင် တိတ်ဆိတ်လေလေ၊ ဆေးငွေ၏အရသာသည် ပို၍ပို၍ကောင်းလေလေ ဖြစ်ပေသည်။ မျက်လုံးကလေး မှေး၍ စင်း၍နေကာ ဖိပ်ယူနေကြသည်မှာ သူ့နေရာနှင့် သူတော့ အဆင်ပြေလွန်းသည်။ စိတ်ကူးယဉ်၍ ကောင်းသည်။ စဉ်း

စား၍ ကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် ဆေးဋ္ဌေအရှိန်ရသော သူ၏စိတ်တွင် ငါးဆင့်ဘုံသူနတ်သမီးများသည် မိမိထံသို့ ဆင်းသက်၍လာနေရော သလားဟု ထင်ကောင်းထင်ကြမည်။ ဤသည်ကြောင့်ပင် ဆေးသမား တို့သည် ဆူညံမှုကို မနှစ်သက်ချေ။ ဆေးဋ္ဌေအရသာတွေ့နေချိန်တွင် ချွတ်ခနဲမြည်သံကိုပင် အသည်းထိတ်၍ စိတ်ကူးများ (အရသာများ) ပျောက်သွား၍ လွန်စွာစိတ်ဆိုးကြသည်ဟူသတတ်။ ထိတ်လန့်အောင် ပြုလုပ်ပါက သည်းခံနိုင်ခဲ့သူ ရှာမှရှားဘိခြင်းတည်း။

ဆေးဋ္ဌေအရသာခံယူနေစဉ် ထိတ်လန့်သွားပါက အချို့က 'ကုန်ရောဟေ့' အချို့က 'ကုန်ပါပြီကွာ' စသော အံ့သြခြင်း အာမေ ဒိုတ်စကားများသည် နှုတ်ဖျားမှ ရုတ်ခနဲ ထွက်ပေါ်လာတတ်သေး သည်။ လွန်စွာနုမြောတသသော သဘောတည်း။

“ဟေ့ . . . စကားမပြောကြနဲ့ကွာ၊ မင်းတို့ သိပ်ဆူတဲ့လူတွေ ပဲ၊ ဘယ်မှာ ဆေးအရသာရှိတော့မလဲ”

တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက လေသံမာမာဖြင့် ဆရာတို့ စကားပြောနေသည်ကို ဟန့်တားလိုက်သည်။ ဟုတ်ပေသည်။ တကယ်တော့ ဆေးခန်းတွင်းဝယ် စကားပင် ကျယ်ကျယ်မပြောရ။ အချင်းချင်းတောင် လေသံဖြင့်သာ ပြောကြသည်။ သို့ပါလျက် ယနေ့မှ အဘယ်ကြောင့် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့အောင် ပြောနေကြပါသနည်း။ ဆေးသမားအသစ်ကို မေတ္တာစကားဖြင့် မိတ်ဖွဲ့နေခြင်းကြောင့် ဖြစ် ပေသည်။ မိတ်ဖွဲ့သူကို အပြစ်မတင်၊ စကားများ၍ ဆူညံခြင်းကိုသာ ဆေးသမားတို့ဘာဝ အပြစ်မြင်လေသတည်း။

ဟုတ်ပေသည် . . . ။ သူ့အမြင်နှင့်သူဖြစ်၍ မငြင်းသာချေ။ ထို့ကြောင့် ဆရာတို့၏စကားပြောခန်းကို လှမ်း၍ ဖြတ်တောက်၍ အော်ငေါက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့နှင့် ဆရာသည် သူတို့၏ ဓလေ့

သဘာဝအတိုင်း အဆင်ပြေအောင် ငြိမ်၍နေရသည်။ တစ်ခန်းလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်လျက်သား။ အပ်ကျသံမျှကိုပင် ကြားနိုင်လောက်သည်။ ဆရာက သူတို့၏ ဘဝဓလေ့ ကျက်စားချက်များကို အသေအချာ မြင်နေရသည်။ မှတ်သား၍မဆုံးပြီ။ သို့သော် ဆရာသည် သူတို့မရိပ် စားမိအောင် သူတို့၏ဓလေ့အတိုင်း ပြုလုပ်လျက် စူးစမ်းခြင်းဖြစ်တော့ သည်။

ဆရာသည် ဆေးဋ္ဌေ၏အရသာအနံ့ကို ခံစားကြည့်၏။ အကျင့်မရှိ၍ အတော်ခံရခက်လှ၏။ သို့သော် ဟန့်မပျက် ဆေးကို ရှူသည်။ ဆရာက ဆေးရှူရင်း တစေ့တစောင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာသည်။ နားစွင့်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပြောင်းလှုပ်သံ၊ ရွှေ သံများကို ကြားရသည်။ အသက်ရှူသံများကိုပင် မကြားရလောက် အောင် တိတ်ဆိတ်သည်ဆိုသည်။ ဆရာလည်း အကဲခတ်၍နေလေ သည်။ ဆေးအရှိန်ဖြင့် ဖိမ်ရှိလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။ ပြောစရာမရှိပြီ။ လောကတွင် ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်လုပ်စတမ်းပေပဲလေ။

ငြိမ်သက်နေသောအခန်းတွင်းသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြင်းစွာ သောခြေသံတို့သည် ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာတော့သည်။ အတင့်ရဲ လှချေတကား။ အဘယ်သူတို့၏ ခြေသံများပါနည်း။ ဆိုင်ရှင်တရုတ် ၏ခြေသံလည်း မဟုတ်၊ ဆေးသမားတစ်ယောက်ယောက်ခြေသံ လည်း မဖြစ်နိုင်။ ထိုပတ်ဝန်းကျင်ကိုသိသောသူတို့သည် ထိုကဲ့သို့ မပြုလုပ်တန်ရာ။ ယခုမှ လွန်ကဲလှလွန်းချေပြီ။ ဪ . . . ရဲတင်း လွန်းနိုင်ပြီကော။

သူတို့တွေက ပုလိပ်အရာရှိတွေကို။ ဆေးသမားတို့ကို ပက် ပင်းတွင် ကြုံတွေ့နေလေပြီ။ တမင်လာခြင်းပင်လော။ ဘယ်မျောက် လောင်းကများ သွား၍တို့ပါသနည်း။ တို့အထဲကပဲ ဖြစ်လေမလော။

အမျိုးမျိုး တွေးတောကြ၏။ မဟုတ်ချေ။ ပုလိပ်အရာရှိတို့သည် ဝတ္တရားအရ မသက်သာ၍ ဝင်ရောက်ရှာဖွေခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ရာ . . . ခက်ကုန်ပြီ။ ရှိရင်းစွဲ ဆေးငွေအရသာခံစားမှုများ သည် လွင့်စဉ်ကုန်ချေပြီ။ လူတွေလည်း ဒုက္ခနှင့်ရင်ဆိုင်နေရလေ သည်။ အသို့ကြံကြမည်နည်း။ အကြံရခက်ချေပြီ။ မည်သို့မျှ မတတ် နိုင်။ ဆိုင်ရှင်တရုတ်ကလည်း မကယ်နိုင်တော့ပေ။ ဆေးသမားတို့၏ မျက်နှာတွင် သွေးတစ်စက်မျှမရှိ၊ ကြောက်ကြသည်ဖြစ်ခြင်းပင်တည်း။ သို့သော် ဆရာသည် မတုန်လှုပ်လှချေ။ မူမပျက်ပင် နေသည်။ ပုလိပ် အရာရှိများသည်လည်း ဆေးသမားအားလုံးကို ဌာနာသို့ ခေါ်သွားလေ သည်။

ဆရာသည် ဆေးသမားများနှင့်အတူ ပုလိပ်များခေါ်ဆောင် ရာသို့ ပါသွားလေသည်။ ဆရာစိတ်တွင် 'ဪ . . . ဒီလိုဖြစ်ရတာ ပိုပြီး ဗဟုသုတရတာပေါ့' ဟု ထင်မိသေး၏။ ဆရာသည် မည်သို့မျှ စကားမပြော။ အခြားဆေးသမားများနည်းတူသာလျှင် လိုက်သွားလေ သည်။ ပုလိပ်များသည် အချုပ်ခန်းထဲတွင် ဆေးသမားများကို သွင်း ထားသည်။ ဆရာလည်း မိမိ၏လုပ်ဆောင်ချက်အရ ဆေးသမားဖြစ်၍ အခန်းတွင်း၌ နေရသည်။ တစ်ည ကြာ၍သွားလေသည်။

မိုးချုပ်၍ အချိန်မဲ့သောအခါ အိမ်မှ ဆရာကတော်သည် မျှော်၏။ ဆရာသည် ဘယ်ကမှ ပေါ်၍မလာ။ ဆရာကတော်သည် သွားနေကျဖြစ်သော ဆရာအတွက် လုံးလုံးကြီး လျှပ်လျှူရှုမထားချေ။ အချိန်မဲ့လျှင် စိတ်ပူရသေးသည်။ ညသိပ်မနက်သေး၍ သူသွားနေကျ မဂ္ဂဇင်းတိုက်များ၊ အိမ်များသို့ သွား၍ပေးသည်။ မရှိ၊ အနီးအနားတွင် စုံစမ်းသည်။ မတွေ့။ စုံစမ်း၍မရသောအခါ လက်လျှော့သာနေလိုက်ရ သည်။ ထိုညအဖို့ ဆရာသည် ပြန်မလာတော့ချေ။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်များ။

သတင်းစာတိုက်များမှလည်း စာမူကို ခဏခဏလာ၍ ပေးကြသည်။ ဆရာကတော်က ဆရာမရှိကြောင်းသာ ပြောနိုင်သည်။ အဘယ်သို့ သွားသည်ဟု အတိအကျ မပြောနိုင်ပေ။ ဆရာကတော်သည် ဤည အဖို့၌ လက်မှိုင်ချ၍သာ နေရရှာတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးသောက်လေသည်။ သတင်းစာတိုက်များ၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက်များမှ အိမ်သို့လာ၍ စာမူများ တောင်းကြပြန်သည်။ ဆရာကတော်သည် အကျိုးအကြောင်းပြောသည်။ ဆရာသည် မနေ့ နေ့လယ်လောက်မှစ၍ ယခုအချိန်အထိ ပြန်မရောက်သေးကြောင်း၊ စာမူတောင်းလာသူများအား ပြောကြားသည်။ ထိုအကြောင်းကို ကြား ကြသော အယ်ဒီတာများသည် စာမူအရေးတကြီးအလိုရှိနေသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့တွင် နေရာအနှံ့အပြား လူလွတ်၍ လိုက်ရှာစေသည်။ မတွေ့ ပေ။ သုံးဆယ်သို့လည်း အကြောင်းကြားသည်။

စာမူလိုသော အယ်ဒီတာများမှာ ဒေါင်ချာစိုင်းနေကြတော့ သည်။ စာမူအလိုရှိကြသည်က တစ်ကြောင်း၊ လူချင်းခင်မင်၍နေ သဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်သည်ကတစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် စိတ်ပူကြသည်။ ဆရာကတော်သည် လိုက်၍ရှာသေးသည်။ အချည်း နီးသာပင်။ အယ်ဒီတာများကတော့ ဆရာ၏လေ့ကို ပတေ့နတေ့ မကြံ့ဖူးသေးချေ။ ဆရာကတော်သည်ကား ဆရာ၏ဘဝလေ့ လုပ် ဆောင်ချက်များကို အကြိမ်ကြိမ် ကြံဖူးခဲ့သူ ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ခင်ပွန်းဖြစ်၍ စိုးရိမ်သောကစိတ်သာ ဖြစ်သည်။ မိတ်ဆွေများသည် ယောအား မနေမနား လိုက်၍ရှာကြနေဆဲပင်။

ဆေးသမားတို့ကို တစ်ညချုပ်ထားပြီးလျှင် နံနက်ရောက် သောအခါ တရုတ်များသည် မိမိတို့နီးစပ်ရာ ဆေးသမားတို့ကို အာမ ခံ၍ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ ဆရာတစ်ယောက်သာ အချုပ်ခန်း

ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့လေသည်။ ပုလိပ်အရာရှိများသည် လည်း အခြားဆေးသမားများကဲ့သို့ နီးစပ်ရာတရုတ်များက လာရောက်၍ အာမခံခေါ်လိမ့်မည် ထင်ကြသည်။ သူတို့၏အတွေးနှင့် ဝေးလေစွာ ထင်သလိုမဟုတ်။ ဆရာအား မည်သူမျှ လာရောက် တွေ့သူမရှိ။ ဆရာသည် တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့သော်လည်း စိတ်အားငယ်ခြင်း မရှိချေ။ အချုပ်ခန်းကိုပင် အိမ်ထင်နေ၍ သာမန်နေရိုးနေစဉ်အသွင်ဖြင့် ခွေခွေလေး အိပ်၍နေသည်။ အစောင့်ကျ ပုလိပ်ကိုလည်း စကားတစ်ခွန်းမျှ မဆိုချေ။ ဌာနာသည် မည်သို့လုပ်ဆောင်မည်နည်းဟု တွေးတော မျှော်လင့်နေပုံရသည်။

နေအတော်ပြင်လာသောအခါ ဆရာအား အဘယ်တရုတ်ကမှ လာရောက်၍ခေါ်ငင်သည်ကို မတွေ့ရ။ တရုတ်နှင့်တူသူပင် ပေါ်ပေါက်၍ မလာချေ။ ဤဘိန်းစားသည် အေးဆေးလှချည့်လား။ အချုပ်ခန်းကိုပဲ မကြောက်ရွံ့လား။ သို့မဟုတ် စိတ်မှကောင်းရဲ့လား ဟု တွေးတောကြသည်။ ပုလိပ်အရာရှိတို့သည် ဤဆေးသမားကို ကြာကြာအချုပ်ခန်းတွင် မထားလိုကြ။ အလုပ်ရှုပ်သည်။ ဝတ္တရားအရ သာ ခေါ်လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။ မည်သို့သော ဆေးသမားဘိန်းစားပါနည်း ထင်ကြကုန်သည်။ သို့နှင့် အစောင့်ကျသော ပုလိပ်တစ်ယောက်က ဆရာထံပါးသို့ သွားရောက်သည်။

“ဟဲ့ ဘိန်းစား . . . မင်းကို ဘယ်သူမှ လာမခေါ်ပါလား။ မင်းကို တို့ ကြာကြာ ထမင်းကျွေးမထားနိုင်ဘူးကွ။ မင်း အာမခံမယ့် တရုတ် မရှိဘူးလားကွ”

အစောင့်ကျသောပုလိပ်သည် ဆရာအား မထေမဲ့မြင် မေးစမ်းအော်ငေါက်လေသည်။ ဆရာသည် ပုလိပ်က အော်ငေါက်သည်ကို သည်းခံသည်။ ဪ . . . ဒါလည်း သူ့သဘောတည်းဟု စိတ်

တွင်းက သတ်မှတ်လိုက်သည်။ ထိုသို့ ကြိမ်းသံ၊ ဟောက်သံများကို ဆရာသည် အပြစ်မယူချေ။ ပုလိပ်အား မခံချင်သောစိတ်မျိုးဖြင့် ပြန်လှန်၍ပြောဆိုခြင်းလည်းမပြု။ ဤသို့ မပြောမဆိုပါနှင့်ဟုလည်း မတားမြစ်ပေ။ ပြောဆိုသော ပုလိပ်ငယ်၏ အမူအရာနှင့် ဟန်ပန်သံထားများကို နှလုံးသွင်း၍သာနေသည်။ ရွှင်ပြုံးသောမျက်နှာထားနှင့်သာ ပုလိပ်ကိုကြည့်နေသည်။ ပုလိပ်ငယ်ထင်သည့်အတိုင်း ဘိန်းစားအသွင်ဖြစ်အောင် ပို၍ပင် ခွေခွေယိုင်ယိုင်အမူအရာဖြင့် နေလိုက်သေးသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲကွ ဘိန်းစားရဲ့ . . . မင်း အာမခံမယ့်လူ မရှိတော့ဘူးလား”

ပုလိပ်ငယ်သည် ထပ်၍တစ်ဖန် အသံခပ်မာမာဖြင့် ငေါက်မေးပြန်သည်။ ဆရာက မည်သို့မျှပြန်၍မပြောဘဲ ပြုံး၍သာနေသဖြင့် ပုလိပ်ငယ်သည် မချင့်မချဲဖြစ်ကာ ယင်းသို့ထပ်၍ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာက မခိုတရုံသော ဆေးသမားအသွင်ဖြင့် နောက်ထပ် မေးလိုက်သောမေးခွန်းကို နားထောင်၍နေသည်။ ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ခွေ၍ အိပ်နေရာမှ အသာအယာ ထထိုင်လိုက်သည်။

“ဪ . . . သူတို့မေးမှတော့ ပြောရတော့မှာပဲ” ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အတွက်လား။ ဟို ဗန္ဓုလဂျာနယ်တိုက်က ဗန္ဓုလဦးစိန်ကို သွားပြောပါ။ ကျွန်တော့်ကို အာမခံချက်ပေးပါလိမ့်မယ်”

ဆရာသည် လေသံအေးအေးဖြင့် ပုလိပ်ငယ်အား လေးလေးစားစား ပြောကြားလိုက်သည်။ ပုလိပ်ငယ်သည် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဘယ်လိုဘိန်းစားများပါလိမ့်ဟု တွေးလိုက်သည်။

“အောင်မယ် . . . ဘိန်းစားက လူပါးဝလို့ ဗန္ဓုလဦးစိန်

ကို အာမခံခိုင်းလို့ အောင်မယ်လေးဟာ ... တကယ်လူဟာ

ပုလိပ်ငယ်သည် ဟားတိုက်၍ရယ်ကာ ပြောလာသည်။ ဆရာက ဘယ်သို့မျှ မအောက်မေ့ချေ။ အခြေအနေကို သုံးသပ်တတ်သော ပညာဉာဏ်ဖြင့် ဖြစ်လေသည်။ ပြုံး၍သာ သူ့ ပုလိပ်ငယ်သည် ဆရာပြောသောစကားကို သဘောကျကာ ခံနိုင်နေသည်။ ဆက်လက်၍ပင် အသံမထွက်ဘဲ ပြုံးရယ် သူ့ ကိုရိုသေးသည်။ မတန်သောစကားကို ဘိန်းစားကဆိုသည်ဟု ပုလိပ်ငယ်က ထင်မည်မှာ သေချာ၍နေသည်။ ဆရာက မှန်ရာကိုသာ ပြောပြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါးက မိမိအပေါ်တွင် အလုပ်ကြီးသည်။ အထင်သေးသည်ဟုသောအချက်မှာ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ့်အလုပ်မဟုတ်ဟု သိထားသူ ဖြစ်သည်။

အစောင့်ပုလိပ်ငယ်သည်လည်း ဆရာအား သရော်တော်တော် အထူးအထူးစကားများကို ပြောပြီးနောက် အတန်ကြာအောင် ငြိမ်၍နေပြန်သည်။ တော်တော်ကြာပြန်သောအခါ ဆရာရှေ့သို့ လာ၍ စကားစမေးပြန်သည်။

“ဟဲ့ ဘိန်းစား ... ကောင်းကောင်းပြောစမ်း။ မင်း အာမခံမယ့်လူ ဘယ်သူရှိသလဲ”

ဟု ပုလိပ်ငယ်သည် မသင်္ကာ၍ ထပ်မေးပြန်သည်။

“ဪ ... ခုန ကျွန်တော်ပြောသားပဲဗျာ၊ ဗန္ဓုလဦးစိန်သာ သွားပြောချေပါ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားတို့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ သွားသာပြောချေပါဗျာ”

ဆရာသည် ချေငံစွာ ပုလိပ်ငယ်အား ပြောလိုက်သည်။ ပုလိပ်ငယ်သည်လည်း တစ်ကြိမ်ထက် နှစ်ကြိမ် ပြောလာမှတော့ ဘိန်းစားကပြောသည် ဟုတ်မဟုတ် စုံစမ်းလိုသောသဘောဖြင့် ဗန္ဓုလ

ကျနယ်တိုက်သို့ သွားသည်။ ဗန္ဓုလဦးစိန်၏အခန်းသို့ ဝင်ခွင့်တောင်း၍ သွားသည်။ ဦးစိန်နှင့်တွေ့သည်။

“ဦးဆီလာရတာကတော့ ကျွန်တော်တို့ဌာနမှာ ချုပ်ထားတဲ့ ဘိန်းစားတစ်ယောက်က ဗန္ဓုလဦးစိန်ကို အာမခံဖို့ သွားပြောပါဆိုလို့ လာရောက်ပြောရပါတယ်။ ဒီလိုပြောရတာကို ကျွန်တော့်အား ခွင့်လွှတ်ပါ ဦး”

ပုလိပ်သည် ဦးစိန်အား တွေ့လျှင်တွေ့ချင်းပင် ပြောလိုက်သည်။

ဦးစိန်လည်း အံ့အားသင့်သွားသည်။ ‘ဟင်း ... ဆရာပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ ဘယ်သူမှတော့ ဟုတ်မယ်မထင်’။ ယင်းသို့ ဦးစွာတွေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပုလိပ်ငယ်ကို ထိုဘိန်းစား၏ အင်္ဂါရုပ် လူပုံစံကို မေးသည်။ ပုလိပ်ငယ်လည်း ဆရာ၏အသွင်အပြင် လက္ခဏာကို ပြောပြသည်။ ဟုတ်ပေသည်။ ယခင်နေ့က ပျောက်၍ရှာမတွေ့သော ဆရာပီမိုးနင်းမှ ပီမိုးနင်းအစစ် ဖြစ်လေတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့် များ ဘိန်းစားနှင့်ရော၍ အချုပ်ခန်းထဲ ရောက်နေပါသနည်း။ ဆရာကတော့ လုပ်ရင် အရမ်းချည်းပဲ။ ခက်တဲ့ဆရာကိုး။ ဦးစိန်သည် ပုလိပ်ငယ်၏ပြောပြချက်အရ ဆရာပီမိုးနင်းဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းသိသဖြင့် ထ၍လိုက်သွားသည်။

ဗန္ဓုလဦးစိန် လိုက်သွားသောအခါ အချုပ်ခန်းထဲ၌ ဆရာမှာ တွေ့ခွေလေးအိပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဦးစိန်သည် ဆရာမြင်ရသည်မှာ အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်လိုများဖြစ်ပါလိမ့်ဟု ထင်လိုက်သည်။ ဆရာသည် ဦးစိန်ကိုမြင်သောအခါ အိပ်နေရာမှ ထထိုင်ပြီးအပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်နေသည်။ ဆရာကတော့ သူ့အဖို့ မဖြစ်ဆန်းသည်ဟု မမြင်။ ဦးစိန်ကသာ ဆရာ၏ အမြင်ဆန်းအဖြစ်

တွေကို မတွေ့တတ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဆရာရယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဆရာ”

ဦးစိန်က ဆရာအား မေတ္တာစိတ်အပြည့်ပါသောလေသံဖြင့် ဆရာအား မေးလိုက်သည်။ ဆရာ၏လေ့ကို မသိသော ဦးစိန်သည် ဆရာကို အံ့ဩ၍မဆုံး ဖြစ်နေပေတော့သည်။

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဦးစိန်၊ အာမသာခံလိုက်ပါဗျာ ... နောက်တော့ ပြောမှာပေါ့”

ဆရာသည် စိုးရိမ်ပူပန်မှုကင်းသော အမူအရာလေသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဦးစိန်သည် ပို၍ပင် ဆရာအား အံ့အားသင့်၍သွားသည်။ ဆရာက အေးဆေးပြီး အရေးမကြီးသောအနေဖြင့်ပြောသော လေသံကြောင့်ဖြစ်၏။

ဗန္ဓုလဦးစိန်သည် ဌာနာတွင် လိုအပ်သည်များကို ဆောင်ရွက်၍ အာမခံချက်ပေးကာ ဆရာကို အချုပ်ခန်းထဲမှ ထုတ်ခေါ်လိုက်သည်။ ဆရာကတော့ အပြုံးမပျက်။ မျက်နှာနည်းနည်းမျှ မညို။ ပကတိအခါတိုင်း အနေအထားကဲ့သို့ပင် ရှိသည်။

“ဒါဟာ ဘယ်သူထင်လို့လဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ကြားကြမှာပေါ့၊ နာမည်ကျော်စာရေးဆရာကြီး ပီမိုးနင်းဆိုတာ သူပေါ့”

ဦးစိန်သည် ယခင်က မိမိအား လာခေါ်သောပုလိပ်ကို ပြောပြလိုက်သည်။

ပုလိပ်ငယ်မှာ ဆရာအား အားတုံ့အားနာ ဖြစ်သွားသည်။ အံ့အားလည်း သင့်သွားသည်။ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည်။ မိမိသည် ပညာရှိတစ်ယောက်ကို ဖော်ကားမိသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆ၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ဆရာအား မိမိမှားကြောင်း ဝန်ခံသည်။ ဆရာကလည်း သည်းခံသည်။ ပြုံး၍သာနေသည်။ ပုလိပ်ငယ်သည်

ဆရာအား မိမိပြောမိ၊ ဆိုမိသည်များကို ခွင့်လွှတ်ပါမည့်အကြောင်း ရိုရိုးကန်တော့၍ တောင်းပန်သောဟူသတည်း။

A

(၁၅)

ဓာတ်ရထားကုလားနှင့် ဆရာတို့ တူဝရိုး

နံနက်ခင်း (၈) နာရီအချိန်ခန့် ဖြစ်လေသည်။

ရန်ကုန်မြို့တွင်းဝယ် လူအပေါင်း မော်တော်ကားအပေါင်း၊ လန်ချားအပေါင်း၊ ဓာတ်ရထားအပေါင်း များစွာသောင်းသောင်းတို့သည် လှုပ်ရှားလျက်နေကြသည်။

အိမ်ဦးခန်းတွင် မတုန်မလှုပ် စာရေးနေသော ဆရာပီမိုးနင်းကို တွေ့နိုင်သည်။ သင်ဖြူးဟောင်းတစ်ချပ်ပေါ်တွင် ဝမ်းလျားမှောက်လျက်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို နည်းနည်းမျှ အာရုံမကျ။ စာရေးနေသော ကလောင်သွား၏အပေါ်၌သာ ဉာဏ်ရထားက ခုတ်ဟောင်းနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ အသံပေါင်းစုံတို့ကို မကြား။ အိမ်ရှေ့တွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွသွားနေကြသော လူအပေါင်း၊ ယာဉ်အပေါင်းတို့ကိုလည်း မမြင်၊ ဂရုမပြု။ ယုတ်စွာအဆုံး မိမိနံ့ဘေးတွင် ထိုင်နေသူများပင် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ဟု မော်၍မရှုစား။ ဆရာသည် အာရုံတစ်ခုခု၌ ပက်ဝင်နေလျှင် ရုတ်တရက် အခြားသောအာရုံသို့ ပြောင်းလဲလွယ်ခဲသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သမာဓိခိုင်သူဟု ဆိုရပေမည်။ ဆရာသည် ကကိုရေးနေသည်မှာ အတော်ကြာ၍သွားလေပြီ။

ဇနီးသည်ဒေါ်စိန်တင့်သည်လည်း နံနက်လင်းကတည်းက သားရေးသမီးရေးများကို ဆောင်ရွက်ကျွေးမွေးနေရသည်။ ဆရာအားလည်း ဝတ္တရားကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ဒေါ်စိန်တင့်သည် အိမ်မှုကိစ္စများကို တလှုပ်လှုပ်လုပ်နေရသော်လည်း စိတ်ထဲတွင် အတွေးတစ်ခုသည် အမြဲလိုလို နံနက်ခင်းကတည်းက ဝင်ရောက် ကိန်းဝပ်လျက်ရှိသည်။ ဖျောက်ဖျက်၍မရ။ အခြားအတွေးသစ်များကို စဉ်းစား၏။ သူ့ မသွား။ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။ ထိုအစွဲသည် မြဲလှ ချဉ်းကလား။ ဒေါ်စိန်တင့်ကို အကျိုးပေးမလို့ထင်၊ မဟုတ်သေး။ ယနေ့အတွက် ဝမ်းရေးအခက်တည်းဟူသော အဖျက်သမားသည် ဒေါ်စိန်တင့်အား နှိပ်စက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

တွေ့လေပြီ ... အဘယ်သူနည်း။ နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်မှာ နေသောသူဖြစ်ပါသည်။ ကိုမီးဖိုလည်း မဟုတ်၊ မီးဖိုနှင့် သူငယ်ချင်း ကိုဆန်အိုးသည် ဗလာနတ္တိ ဝမ်းစာမရှိ ဖြစ်လေသည်။ ကိုဆန်အိုးက ဒေါ်စိန်တင့်အား ပူဆာတစ်ခု ပြုနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဆန်အိုးတွင် ဆန်ဟူ၍ တစ်စေ့မျှမရှိတော့ချေ။ ကြွင်းကျန်သောဆန်ကလေးကို နံနက်ကပြုတ်၍ ကလေးတို့အား တိုက်ကျွေးရလေပြီ။ အဘယ်မှာလျှင် ဒေါ်စိန်တင့် စိတ်ချမ်းသာအံ့နည်း။

သို့သော် ဆရာသည် မော်၍ပင်မကြည့်။ စာရေးမြဲတိုင်း ရေးနေသည်။ ဒေါ်စိန်တင့်သည် ခင်ပွန်းသည်အခြေအနေကို စောင့်၍ နေသည်။ အလိုက်သိသော ဇနီးသည်ပေကိုး။ နံနက်လင်းချိန်မှစ၍ ယခုအချိန်ထိ ခင်ပွန်းအား မီးဖိုချောင်အခြေအနေကို မပြောသေး။ ခပ်အေးအေးပင် ကူခြေရရနေသည်။ စိတ်တွင်း၌ကား ဗလောင်ဆန်၍နေသည်။ စိုးရိမ်လှ၏။ မိမိတို့အတွက်ကား အရေးမကြီး။ ရင်သေးများအတွက် လိုအပ်နေသည်ပင်။ ဆရာသည် မည်သည့်အိမ်မှု

ကိစ္စကိုမျှ စိတ်မဝင်စား။ အိပ်မက်ပင် မက်ဖူးမည်မထင်။ ဆရာကတော်၏ စိတ်တွင်း၌ ပူလောင်သလောက် ဆရာ၏စိတ်နှလုံးသည် ချမ်းမြေ့လျက်သာ။ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။ စာပေ၏အရိပ်အာဝါသအောက်တွင် နိမိခြင်းကြောင့်တည်း။

စာပေသည် ငြိမ်းချမ်းသည်။ ပညာသည် ငြိမ်းချမ်းသည်။ အေးရိပ်ဆာယာဖြစ်သည်။ အဘိဓမ္မာအရ ပညာ၏တရားကိုယ်မှာ ဆန္ဒဖြစ်သည်။ အကုသိုလ်မဟုတ်။ အကုသိုလ်မဟုတ်လျှင် ကုသိုလ်ဖြစ်မည်။ ကုသိုလ်သည် သတ္တဝါဟူသမျှတို့၏ ချမ်းသာကို ဒိဋ္ဌမျက်မှောက် အကျိုးပေးသည်။ ဤကား အမှန်တည်း။ ဆရာသည် စာပေ၏ ချမ်းသာကို ခံစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆရာကတော်ကတော့ ဝမ်းစာ၏ညှဉ်းဆဲမှုကို ခံနေရလေသည်။

နေအတော်ရင့်လာသဖြင့် ဆရာကတော်သည် အောင့်အည်းသည်းခံရန်မဖြစ်တော့သော အခြေအနေကို မြင်သည်။ သို့နှင့် နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်မှ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ထွက်လာသောအခါ ဆရာကို ဝမ်းလျားမှောက်၍စာရေးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒေါ်စိန်တင့်သည် အခန်းကူးတံခါးဘောင်နှစ်ဖက်ကို လက်တစ်ဖက်တစ်ချက်ဖြင့် ဖြန့်၍ ကိုင်လျက် ဆရာ၏အခြေအနေကို သုံးသပ်သည်။ ဦးခေါင်းတညိတ်ညိတ် ပြုနေသည်။ ဪ... အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်လိုက်ပါကိဟု စိတ်တွင်းမှ ပြောနေဟန်တူသည်။

“ဆရာလေး ဆရာလေး”

ဒေါ်စိန်တင့်သည် နှစ်ခွန်းဆင့်၍ ဆရာအား ခေါ်သည်။ ကြား။ အဘယ်ကြားလိမ့်မတုံး။ စာကိုသာ ကုန်းရေးနေတာကို။ ဪ... ခက်တော့တာပဲ၊ ဒေါ်စိန်တင့်က တွေး၏။ စိတ်ပျက်၏။ တော်ရုံတန်ရုံနှင့် မကြား။ ဘာကလေး... အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်လိုက်ပါကိဟု စိတ်တွင်းမှ ပြောနေဟန်တူသည်။

နားလေးသလော။ ဤသို့လည်းမဟုတ်။ စာတွင် အာရုံစိုက်လွန်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်စိန်တင့်သည် စိတ်ရှည်၏။ ဆရာအပေါ်၌သာ သည်းခံ၏။ ငြိငြိင်သောစိတ် မည်သည့်အခါမျှမထား ဟူသတည်း။

ဒေါ်စိန်တင့်သည် ဆရာစာရေးသည်ကို အနှောင့်အယှက်ပြုမည်ကို စိုးရိမ်၏။ သို့သော် မပြောလည်းမပြီးသော ကိစ္စမဟုတ်။ မိမိတတ်နိုင်သော အရာမဟုတ်။ မိမိသာ တတ်နိုင်လျှင် ဆရာသိစရာမလို။ ကိစ္စပြီးပြောက်ဖွယ် ဖြစ်သည်။ ယခုမှ ဆရာမပြုလျှင် မပြီးသော အိမ်ထောင်ရေးမီးဖိုချောင်ပြဿနာ ဖြစ်သည်။ မပြောချင်သော်လည်း ဇွတ်မှိတ်၍ပြောရချေတော့မည်။

ဆရာစာရေးနေသောအနားတွင် တူကလေး မောင်အုန်းခင်က ထိုင်၍ ဟိုငေးသည်ငေးနှင့် ဘာကိုတွေးနေသည်မသိ။ မောင်အုန်းခင်မှာ အသက် (၁၄) နှစ် (၁၅) နှစ်မျှသာ ရှိသေးအံ့ထင်။ ဦးကြီးနှင့်လာ၍ အတူနေသည်။ ဦးကြီးသွားရာသို့ များသောအားဖြင့် လိုက်ပါလေ့ရှိသည်။ စာရေးလျှင်လည်း ရေးပြီးသောစာရွက်များကို ကောက်ဖတ်နေတတ်သည်။ ယခုမှ မောင်အုန်းခင်သည် ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ တူကလေးကလည်း မီးဖိုချောင်အခြေအနေကို သိသင့်သလောက် သိ၏။ သို့သော် လုံးလုံးနားမလည်။

မောင်အုန်းခင်ကလေးသည် အဒေါ်၏ခေါ်သံကို ကြားလိုက်၏။ နောက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။ အဒေါ်က ဆရာအား လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ မောင်အုန်းခင်က ဦးကြီးကိုခေါ်မှန်း သိသည်။

“ဆရာလေး . . . ဆရာလေး”

ဒေါ်စိန်တင့်က ထပ်ဆင့်၍ ခေါ်ပြန်သည်။

ဆရာက မကြားသေး။ ခက်ပြီ . . . ဒုက္ခပဲ။ နီးနီးကပ်ကပ် ခေါ်သည်ကို မကြား။ အဘယ်ကြားနိုင်အံ့နည်း။ ယခုဝိညာဉ်စိတ်

မဖြစ်ဘဲကိုး။ ကြားသိစိတ်မဖြစ်ခင် မကြားခြင်းပင်တည်း။ ဒေါ်စိန်တင့်သည် နှစ်ခွန်းဆင့်ခေါ်ပြီးလျှင် ဆရာဆီသို့လာသည်။ ဆရာကား မသိ။

မောင်အုန်းခင်သည် ဆရာ၏ပခုံးကို နှစ်ချက်သုံးချက် ဆင့်၍ ပုတ်လိုက်သည်။

“အင် . . . ဘာလဲကွ”

သည်တော့မှ ဆရာသည် ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲထောင်၍ ဟောကြည့်ပြီး မေးတော့သည်။

“အဒေါ်ခေါ်နေတယ် ဦးကြီး”

ကိုအုန်းခင်သည် ဆရာကတော်ခေါ်နေကြောင်း ဆရာ၏ နံဘေး၌ ရပ်နေသော ဒေါ်စိန်တင့်အား ကြည့်၍ပြောသည်။

ဆရာသည် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ နှစ်ခွန်းသုံးခွန်း ကျယ်ကျယ်ခေါ်ရုံဖြင့် မကြားခြင်းမှာ အကြောင်းတော့ရှိပေမည်။ လောကတွင် အကြောင်းကင်းသောအရာဟူ၍ မရှိစကောင်း။ အကြောင်းကြောင့်သာလျှင် အကျိုးသည် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဘယ်အကြောင်းပါနည်း။ ဆရာသည် စာပေ၌ ဝါသနာလွန်ကဲသည်၊ မြဲသည်၊ စွဲသည်။ သို့ကြောင့် စာဖတ်နေသည်ဖြစ်စေ၊ စာရေးနေသည်ဖြစ်စေ၊ စာရေးစရာကို တွေးနေသည်ဖြစ်စေ ဆရာအား စကားပြောပါက ဆရာသည် ကြားရိုးထုံးစံမရှိ။ ခေါ်ဝေါ်ပါက ဆရာမသိ။ ဟန်ဆောင်ခြင်းမဟုတ်၊ ဟိတ်ဟန်လုပ်ခြင်း မဟုတ်။ ဆရာအလေ့အကျင့်တစ်ခု ဖြစ်နေလေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဆရာကတော်နှင့် တူ ကိုအုန်းခင်တို့ကတော့ ဆရာ၏ စာတ်ကြောကို သိပြီးသားမို့ မဆန်းတော့ချေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာကတော်ပင်လျှင် ဆရာအား သိလျက်သားနှင့် ခပ်ကျယ်ကျယ် လှမ်း၍

ခေါ်တတ်သည်။ ယခုလည်း ဆရာကတော်သိ၏။ သို့သော် ကြား
လိုကြားနိုး ခေါ်ကြည့်၏။ ဘယ်ရမလဲ... ဆရာက သဘာဝဖြစ်နေ
ပြီကိုး။

တူ မောင်အုန်းခင်က ဆရာ၏ ဓာတ်အသိဆုံးသောသူ ဖြစ်
သည်။ အဒေါ်က ထမင်းစားအခါခိုင်းလျှင် ဘယ်သောအခါမျှ
'ဦးကြီးရေ ထမင်းစားမယ်' ဟု နှုတ်မှ မခေါ်ချေ။ အနီးရောက်အောင်
အရင်သွားပြီးမှ တစ်နေရာကို လက်ဖြင့် နှစ်ချက် သုံးချက်ပုတ်သည်။
'ဟင်' ဟု ခေါင်းထောင်၍ သူ့ကို သတိဝင်စားလာမှ ထမင်းစားခေါ်
လေ့ရှိသည်။ စာရေးစာဖတ်နေတုန်းတွင် တစ်အာရုံထဲ၌ စူးစိုက်
တတ်သည့်အလေ့အကျင့်သည် ဆရာ၌ ရှိပြီးဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ဆရာသည် ဇနီးသည်အား မော့၍ကြည့်လိုက်သည်။

“ဆရာလေးရေ ဆန်တော့ကုန်နေပြီ၊ ခုမနက်တောင် ချက်
စရာ မရှိတော့ဘူး”

ဒေါ်စိန်တင့်သည် မော့ကြည့်နေသော ဆရာအား လေ
အေးလေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အေး အေး... ရမှာပေါ့ကွာ”

ဆရာသည် လေသံအေးအေးဖြင့်ပင် ပြန်၍ပြောလိုက်သည်။
ဪ... လိုက်ဖက်ညီသော ဇနီးမောင်နှံပါတကားဟု ဆို
ချင်သည်။

ဆရာသည် ပညာရှိပီသပေသည်။ သတိရှိသောပုဂ္ဂိုလ်
ဖြစ်သည်။ လောကဝံလှိုင်းကြမ်း ရိုက်ခတ်သရွေ့ကို ခံနိုင်သော သတိ
တည်းဟူသော ကျောက်ကမ်းကျောက်ဆောင်များရှိသောသူ ဖြစ်
သည်။ မည်မျှပင် တုန်လှုပ်စေသောစကားကို ကြားသော်လည်း
ဟန်မပျက် ဟန်ဆောင်ခြင်းမျိုး မဟုတ်။ ပကတိ အေးချမ်းစွာထား

တတ်သောစိတ်ဓာတ်မျိုးကို ရင့်ကျက်အောင် လုပ်လာခဲ့သောကြောင့်
ဖြစ်သည်။ ဆရာ၏အလေ့အကျင့်ကို မှီလျက် ဆရာကတော်ကလည်း
အတော်ပင် လောကဝံလှိုင်း၏ဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိလာလေပြီ။ သို့
ကြောင့်ပင် နှစ်ဦးစလုံးသည် အေးဆေးစွာနေတတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာကတော်သည် နောက်ထပ်၍ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြော
တော့ဘဲ ဆရာကဲ့သို့ပင် အေးချမ်းလှသော အနေအထားဖြင့် မတ်
တတ်ရပ်လျက်နေသည်။ ဆရာသည် စာရေးလက်စစာကြောင်းကို
အဆုံးသတ်လိုက်သည်။ စာရွက်ခဲတံ စသည်များကို ထားနေကျနေရာ
၌ သွား၍ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် အနီးမှ အင်္ဂလိပ်သတင်းစာ
တစ်စောင်ကို ကောက်ယူပြီး အခြားလိုအပ်သည်များကို ပုဆိုးခါး
ပိုက်ထောင် (ခါးပုံစ) တွင် ထည့်သည်။

“ဟေ့ကောင်ရေ... ဗန္ဓုလတိုက်က ပိုက်ဆံယူပြီး မောင်
အုန်းခင်ကို ပေးလိုက်မယ်ဟေ့၊ မောင်အုန်းခင်... ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

ဆရာသည် ပြောပြောဆိုဆို တူ မောင်အုန်းခင်ကို ခေါ်ကာ
အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေသည်။ မောင်အုန်းခင်လည်း ဆိုင်းမဆင့်
ပုံမဆင့် အဝတ်အစားမလဲရဘဲ ထ၍လိုက်သွားသည်။ ဆရာသည်
မည်သည့်အဝတ်အစားကိုမျှ လဲလှယ်ခြင်းမပြု။ ဆရာကတော် ပြော
လိုက်ပြီးကတည်းက စာရေးလက်စကို အဆုံးသတ်ပြီး ယခုလို ထ
သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာကတော်လည်း ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ
ရပ်၍သာကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

(ဆရာပီပိုးနင်းက ဇနီးသည် ဒေါ်စိန်တင့်အား ‘ဟေ့ကောင်’
ဟု ခေါ်သည်။ ဒေါ်စိန်တင့်က ဆရာအား ကျောင်းဆရာ လုပ်ခဲ့ဖူး
သဖြင့် ‘ဆရာလေး’ ဟု ဆရာဘဝက ခေါ်နည်းအတိုင်း ခေါ်ကြောင်း
ဆရာဦးအုန်းခင်က ပြောပြခြင်းဖြစ်ပါသည်)

ဆရာသည် ဓာတ်ရထားသွားသောလမ်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ တူမောင်အုန်းခင်က နောက်မှ ယောင်ပေယောင်ပေလိုက်လာသည်။ ဆရာ၏ပုံပန်း ဤသို့တွေ့နိုင်သကော။ ဦးခေါင်းမှဆံပင်သည် ဖိုးရိုးဖားရား ရှုပ်ဖွားဖွား၊ ဆီမရှိ ပျားမရှိ ခပ်နီကြောင်ကြောင်။ ဝတ်ထားသောအင်္ကျီမှာ လက်နှီးရောင်မကျတကျ ညစ်ထပ်ထပ်ဖြစ်သည်။ ဆရာအယူနှင့်အမြင်မှာ လှနေတော့သည်။ အခြားအမြင်မှာတော့ တင့်တယ်ပုံမပေါ်။ အင်္ကျီက ပုံမကျပန်းမကျ ပွရောင်းရောင်းနိုင်လှသည်။ လုံချည်မှာ ခပ်တိုတိုဝတ်ထားသည်။ ပုဆိုးနွမ်းဖြစ်သည်။ အချို့နေရာတွင် အရောင်ပင်မှိန်၍နေ၏။ ဆရာအသွင်မြင်သူတိုင်းသည် အောက်တန်းစားဟု ထင်ကြမည်။ အနံ့ညာတမှတ်ကြမည်။ ဤအရာတွေကို ဆရာက စိတ်မဝင်စား၊ ပကာသနသည် အလကား၊ အဝတ်အစားကို ဆရာက အရေးမထား။ ဆရာအရေးထားသောအရာကား စာပေသာဖြစ်သည်။

ဆရာသည် ဓာတ်ရထားကို တက်၍စီးသည်။ မောင်အုန်းခင်ကို အနီးတွင် ထိုင်ခိုင်းသည်။ ဓာတ်ရထား ဆက်၍မောင်းသည်။ ဆရာတို့ထိုင်သောအခန်းတွင် ဆရာတူ မောင်အုန်းခင်နှင့် အခြားဝတ်ကောင်းစားလှနှင့်လူနှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ အခြားအခန်းဘက်တွင် လူများပြည့်နက်လျက်ရှိသည်။ ဆရာသည် မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်ဘဲ ဓာတ်ရထားပေါ်ရောက်လျှင် သတင်းစာကို ဖတ်၍နေသည်။ အခြားဘက်ခန်းမှ ခရီးသည်တို့သည် ဆရာတို့အား လှမ်း၍မြင်နိုင်သည်။ အချို့က ကြည့်ကြ၏။ အံ့သြ၍သွားကြ၏။ အနီးမှ ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် လူနှစ်ယောက်ကလည်း တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက်ကြည့်၍ ပြုံးကြသည်။ အဓိပ္ပာယ်ပါသောကြည့်ခြင်းမျိုး ဖြစ်လေသည်။ အဘယ်ကလာသောသူများပါနည်း။ ဓာတ်ရထားပင် မစီး

ဖူးသလော၊ မထိုက်တန်သောနေရာတွင် အမြိုက်သားဝင်၍ ထိုင်နေကြပါပကော။ ဓာတ်ရထားပိုက်ဆံတောင်းကုလားနှင့် စကားများတော့မယ်၊ အောင်မယ်လေး၊ ဟဲ့လူတွေ မသိသားဆိုးလိုက်ကြပါကလား။ နေရာကိုမှ မကြည့်ကြဘူးထင်ရဲ့၊ အသေအချာကြည့်ဖို့ ကောင်းသေးသား။ ကြည့်လည်းမကြည့် မစဉ်းစားလည်း မစဉ်းစားကြဘဲ အခန့်သား ထိုင်နေလိုက်ကြတာ' ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် လူနှစ်ယောက် တွေးကောင်းတွေးပေလိမ့်မည်။ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲ တွေးတွေး ခေါ်ခေါ် ထင်ထင် ဆရာ့အတွက် အကြောင်းရင်းမဟုတ်၊ အကြောင်းများလည်း မဟုတ်၊ ဘယ်အကြောင်းမှ မဟုတ်ချေ။

ဆရာသည် သတင်းစာအဖတ်မပျက် ဖတ်၍နေသည်။ အခြားအခန်းမှ ခရီးသည်များလည်း ကျွက်စီကျက်စီ ဆူညံဆူညံဖြင့် ဓာတ်ရထားရပ်သောအခါ ဆင်းကြတက်ကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် ဆရာ့အဖို့ ကြားလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ သတင်းစာကို ငြိမ်၍ဖတ်နေသည်။ အတန်ကြာသော် ဓာတ်ရထား ပိုက်ဆံတောင်းကုလားသည် ဆရာတို့ဘက်ခန်းသို့ လာသည်။ ဝတ်ကောင်းစားကောင်းနှင့် လူနှစ်ယောက်ထံမှ ဓာတ်ရထားခကို ကုလားဘာသာဖြင့် ပြော၍တောင်းသည်။ ထိုသူတို့ကလည်း အသီးသီး ထုတ်ပေးကြ၏။ ကုလားလည်း မည်သို့မျှမပြော။ ဆရာတို့ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ဆရာ့ကို မြန်မာဘာသာ မပီတပီဖြင့်ပြောသည်။ သိကြသည့်အတိုင်း ဆရာက တော်ရုံတန်ရုံနှင့် မကြား၊ အနားမှ တူ မောင်အုန်းခင်က ဆရာ့အား လက်ဖြင့်ပုတ်၍ ပြော၏။ ကုလား၏မျက်နှာထားက ခပ်ထန်ထန်။ အလို . . . ဘယ်အချိုးအစားများပါလိမ့်။ ခရီးသည်ချင်းအတူတူ စီးနိုင်ကြသူချည်းပင်တည်း။

“ဟိုဘက်သွားပြီးထိုင်ပါ”

ကုလားသည် လေသံပြင်းပြင်းဖြင့် ဆရာအား အခြား ရိုးရိုး တန်းခရီးသည်များစီးသော အခန်းဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်၍ပြော သည်။

ကုလားသည် ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့်လူများကိုတော့ ကုလား စကားဖြင့်ပြောသည်။ ဆရာတို့တူဝရီးကျတော့ မြန်မာစကားဖြင့် ခပ် ထန်ထန်ကလေးပြော၍ အခြားဘက်သို့ နှင်ထုတ်သည်။ တယ်ထူးခြား ပါဘိ။ ကုလားက တစ်မျိုးပဲလား။ ဆရာတို့က တစ်မျိုးပဲလား မပြော တတ်။ အချိုးချင်းမတူ၍ တစ်မျိုးဖြစ်ခြင်းသာတည်း။

လူဆိုသောလူသည် အလွန်ခက်၏။ အင်မတန်ခက်၏။ အဘယ်မျှလောက် ခက်သနည်း။ ခက်ချင်သလောက် ခက်သည်။ အကန့်အသတ်မရှိ ခက်တတ်သည်။

အခက်ပေါင်းများစွာရှိသည်။ များစွာအနက် အထင်သေး ခြင်း၊ အထင်ကြီးခြင်းဟူသော အချက်နှစ်ချက်သည် လောက၌ အလွန် ဆိုး၏။ အထင်သေးခြင်းလည်း ဆိုး၏။ အထင်ကြီးခြင်းလည်း ဆိုး၏။ အဘယ်ဆိုးခြင်းမျှ မကောင်း။ အဆိုးနှစ်ခုအကြားမှ အကျိုးယူတတ် မှသာလျှင် ကောင်း၏။ သို့သော် လူတို့ကား အမှန်တရားကို မမြင်နိုင် ကြချေ။

ဓာတ်ရထားကုလားလည်း လောကထဲကလူ ဖြစ်သည်။ အဘယ်သို့ ရှောင်ဖယ်ကင်းကွာ၍ မရ။ အထင်နှစ်မျိုးတွင် တစ်မျိုး မလိုက်လျှင် အခြားတစ်မျိုးဘက်သို့ လိုက်မည်ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့်ပင် ဆရာတို့အား အခြေအနေအရ ဆက်ဆံလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆရာအဖို့၌ မည်သို့မျှ ထူးခြားခြင်းမရှိချေ။ ကုလား၏ဆက်ဆံရေးကို မြင်လိုက်မိ၏။ သိမိ၏။ သဘောတရားကို နားလည်လိုက်၏။

“အေး...အေး”

ဆရာသည် ကုလားကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး သတင်းစာ ကို ဖတ်မြဲဖတ်နေသည်။ ကုလားသည်လည်း တစ်ဖက်သို့ လျှောက် သွားလေသည်။ အနားမှ လူနှစ်ဦးက ဆရာတို့အား ကြည့်၍ပြုံးသည်။ အခြား ရိုးရိုးတန်းမှခရီးသည်များလည်း ဆရာတို့အား ကြည့်၍ ပြုံး သူပြုံး။ လက်တို့၍ပြောသူပြောပင်။

ဆရာသည် သူလုပ်လိုသောအလုပ်ကို တစ်သဝေမတိမ်း ဖြောင့်ဖြောင့်လုပ်တတ်သည်ကား သူ၏လေ့ဝါသနာဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ကြသည်။ ဆရာတို့သည် ဓာတ်ရထား အထက်တန်းတွဲအခန်း၌ ဓာတ်၍ထိုင်နေကြသောကြောင့် ခရီးသည်အားလုံးက အမြင်တစ်မျိုး ဖြင့် မြင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ရိုးရိုးတန်းမှစီးပါမူ ထင်စရာ မြင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ယခုမူ လူအဝတ်၊ တောင်းအကွပ်ဟူသော စကားကို အယူစွဲရှိသောကြောင့် ခရီးသည်များက ပြယ်ရယ်ပြုခြင်း ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့အမြင်နှင့်သူတို့လည်း မှန်သည်။ ဆရာအမြင်နှင့် ဆရာ လည်း မှန်သည်။ ဆရာသည် လူ့သဘောတရားကို သိသည်။ တစ် နည်း...နက်နဲသောအသိပညာဖြင့် မြင်သူဖြစ်သည်။ ပကာသန ဟူသော အကျယ်တဝင့် အတင့်အတယ်ကို ဆရာက နားမလည်။ စိတ်မဝင်စား။ သို့သော် လူဟူသမျှသည် ဆရာကဲ့သို့ မဟုတ်ချေ။ ပကာသနကို မုန်းသောသူလည်း ရှာမှရှားမည်တည်း။ ထို့ကြောင့် ညစ်ထပ်ထပ်၊ စုတ်ပေပေအသွင်ရှိသော ဆရာတို့တူဝရီးနှင့် အထက် တန်းတွဲမှ အလှအပအဆင့်အတန်းနှင့် ဂုဏ်မဟပ်မိဖြစ်နေသည်ဟု အများကမြင်သည်။ ယူဆကြသည်။

သို့သော် ဆရာအဖို့ကား လောကတွင် လူနှင့်မတန်သော

အရာ၊ မထိုက်သောအရာဟူ၍ မရှိ။ အားလုံးသည် လူတို့အဖို့သာ တည်း။ ပကာသနပေါ်တွင် အထင်ကြီးမှုသည် အပေါ်ယံအတွေးပင် ဖြစ်သည်။ အယောင်ဆောင်မပါသော သဘာဝဖြစ်စဉ်သည် အမှန် တရားပင် ဖြစ်သည်။

အတန်ကြာသော် ဓာတ်ရထားကုလားသည် ဆရာတို့တူဝန်း ထံသို့ တစ်ဖန်လာပြန်သည်။ နံဘေးမှ လူနှစ်ဦးကလည်း တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ ပြုံးစိစိလုပ်ကြ၏။ မျက်စိပစ်၍ပြသည်။

“ဟိုဘက်ကိုသွားပြီး ပြောင်းထိုင်ပါ”

ကုလားသည် လာ၍ပြောပြန်သည်။ အနားမှ တူ မောင်အုန်း ခင်က အနည်းငယ်ရှက်လာသည်။ ဘေးကလူများကလည်း ကြည့်ကြ သည်ကို တွေ့လာသည်။ သို့ကြောင့် ဆရာအား လက်တို့၍ပြော၏။

“အေး . . . အေး”

ဆရာသည် မော့၍ကြည့်ပြီးပြော၍ သတင်းစာကို ပြန်ဖတ် မြဲဖတ်နေသည်။ ကုလားလည်း တစ်ဖက်ခန်းသို့ ပြန်သွားပြန်သည်။ ဓာတ်ရထားကလည်း ရပ်လိုက် သွားလိုက်နှင့် ခရီးသည်များကို တစ် နေရာမှတစ်နေရာသို့ သယ်ဆောင်သွားလျက်ရှိသည်။ ဆရာသည် လည်း သတင်းစာကို ပြန်ပြန်ကြီးဖတ်၍ ကောင်းဆဲပင်။ ပတ်ဝန်းကျင် ကသာ ဆရာ့ကို မြင်ကြ၊ ထင်ကြ၊ တွေးကြပေမင့် ဆရာကတော့ ပကတိအတိုင်းသာ အေးချမ်းလျက်ရှိသည်။ ဆရာက မလှုပ်ရှား။ ပတ်ဝန်းကျင်ကသာ လှုပ်ရှားခြင်း ဖြစ်နေတော့သည်။ အတန်ကြာ သော် ဓာတ်ရထားကုလားသည် စိတ်ဆိုးသောအမှုအရာဖြင့် ဆရာ တို့ဘက်ခန်းသို့ ကူးလာလေသည်။ ကုလား၏ခြေလှမ်းသည် မာန်ပါ လှသည်။

“ဟိုဘက်ပြောင်းထိုင်ပါဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား။ ခင်ဗျား

တို့ ဟိုဘက်ကို သွားထိုင်ပါ။ ဒါဟာ အထက်တန်းအခန်းဗျ”
ကုလားသည် ကုလားသံခပ်ဝဲဝဲဖြင့် စိတ်ဆိုးသံနှင့် ခပ်မာမာ ပြောလိုက်သည်။

ဤအခါတွင် ဆရာသည် ကုလားအသံက ကျယ်၍လော မပြောတတ်၊ ကုလားပြောသည်ကို ကြား၍သွား၏။ ကုလားပြော သည်ကို စိတ်မဆိုး၊ ခေါင်းကိုထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ ကုလားသည် ဒေါသဖြစ်သောမျက်နှာထားနှင့် ကြည့်နေသည်။ ဆရာက မော့၍ ကုလားကိုပြုံးပြသည်။ ကုလားမျက်နှာထား တကယ်ဆိုးပါကလား။ ဪ . . . လူဆိုတာ ဒီလိုကိုး။ သူ့သဘော သူသာဆောင်သည်။ ဆရာက မှတ်ချက်ချလိုက်မိ၏။ ဆရာ၏မျက်နှာတွင် အမျက်ထွက် သောအရိပ်အယောင် လုံးဝကင်းလျက်ပင်။ ကုလားအပြစ်မဟုတ်ဟု သိထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဆရာသည် ပြုံးနေရာမှ ခေါင်းငုံ့၍ ခါးပိုက်ဆောင်ကို ဖြည့်၍ ဖြူဖွေးဝန်းဝိုင်းသော ငွေသားငါးမူးစေ့ကို ထုတ်ယူသည်။ လက်ညှိုးနှင့် လက်မဖြင့် ငါးမူးစေ့ကို ညှပ်၍ကိုင်ကာ ကုလားရှေ့တွင် ထောင်ပြ လိုက်သည်။

“ပိုက်ဆံပေးစီးရင်ကော မစီးရဘူးလားကွာ”

ဆရာသည် အေးချမ်းသောနှလုံးသားမှ ထွက်ပေါ်လာသော တိုး၍ အေးဆေးညင်သာသည့်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ကုလားသည် မည်သို့မျှ ထပ်၍မပြောတော့ချေ။ ပိုက်ဆံကို ခပ်မြန်မြန်ယူ၍ ထွက်သွားလေသည်။ ဆရာအား အားတုံ့အားနာ ဖြစ်သွားသောကြောင့်သာတည်း။

(၁၆)

ဝမ်းမဝတာနှင့် နာမည်ရစာရေးဆရာ

တစ်နေ့သောနေ့ခင်းဖြစ်သည်။

နေမင်းကလည်း ပူလှသည်။ လူတို့အား ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ညှိုးအောင်ဖန်တီးသည်ဟု ထင်ရသည်။

နေခင်းကျောင်းဆင်းချိန်ဖြစ်သည်။ ဆရာပီမိုးနင်း၏ သား အငယ်ဆုံး ကိုဝင်းမောင်သည် ကျောင်းမှပြန်လာ၏။ ကိုဝင်းမောင်မှာ ကိုးနှစ် ဆယ်နှစ်ခန့်သာရှိသေးသည်။ ကိုဝင်းမောင်သည် အပြေးတစ် ပိုင်း လာ၏။ အိမ်ပေါ်သို့တက်လာ၏။ ကလေးတို့ဘာဝ ပျော်ရွှင်မြဲ ဖြစ်သည်တည်း။

ဆရာသည် သားငယ်ကိုတွေ့၍ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဝမ်း နည်းသောအသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိသည်။ နှလုံးသားမှ ပေါ်ထွက်လာ သော ဝမ်းနည်းခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာ၏မျက်နှာသည် နေထိသောပန်း ပမာ ညှိုးနွမ်းနေ၏။

သားကလေးကိုဝင်းမောင်သည် ဖခင်၏ မျက်နှာထားအရိပ် ကို အဘယ်လျှင် သိနိုင်အံ့နည်း။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းက လွှမ်းနေ ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကလေးမို့လည်း အရိပ်အကဲကို ရုတ်တရက် ခတ်တတ်မည်မဟုတ်။ ကိုဝင်းမောင်သည် အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွား ပြီးလျှင် မီးဖိုချောင်သို့ဝင်၏။ ထမင်းကိုစားရန် ပြင်ဆင်၏။ အိုးများကို ဖွင့်လှစ်၏။ စိတ်ညစ်၍သွားရှာ၏။ သနားဖွယ် အဖြစ်ပင်။ ရင်နှင့်စရာ ကောင်းလ၏။ ထမင်းဖြူသာ အိုးထဲတွင် မင်းမူနေ၏။ ဟင်းမူကား

နုတ္တိ။ ကိုဝင်းမောင်ကလေးခမျာ ဝမ်းကဆာလှ၏။ စားစရာလည်း မပြည့်။ အခက်ကြုံလျက်နေ၏။ ထမင်းကို တစ်ခဲကောက်၍ ကိုက် ကာစားလိုက်သည်။ နောက် စိတ်မချမ်းသာသောအမှုအရာဖြင့် အိမ် ရှေ့သို့ထွက်လာ၏။

“ဖေဖေ . . . အိမ်မှာလည်း ဘာမှမချက်ပါလား။”

ကိုဝင်းမောင်သည် ဝမ်းနည်းသောအသံ၊ မကျေနပ်သော အသံ၊ နွဲ့ဆိုးဆိုး၍ပြောသောအသံများ ရောပြွမ်းသည့် ညည်းညည်း ညူညူလေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။ နှုတ်ခမ်းကလေးက ခပ်စူစူ ကလေးနေ၏။ ကလေးဖြစ်သည်ပင် အလိုက်ကန်းဆိုး ဘာမျှမသိ သေး။ စားဖို့သာအာရုံကျသော အရွယ်တည်း။

သားကလေး ကိုဝင်းမောင်၏ ညည်းညူသံကို ကြားလိုက် ရသော ဆရာသည် ရင်တွင်း၌ ပြင်းစွာသောဝေဒနာကို ခံစားလိုက် ရသည်။ သူ၏ ကြည်လင်နေသောမျက်လုံးများသည် ရီဝေ၍သွား သည်။ မျက်နှာမှာ ပိုင်းမှုန်၍သွားသည်။ မိမိ၏ဘဝကို မိမိ နာကြည်း နေသည်ဖြစ်လိမ့်မည်။ စကားတစ်လုံးမျှမပြောဘဲ အတန်ကြာအောင် ဝေးဝေးရှောင်ရှောင်နေလေတော့သည်။ ဆရာ့အတွေးများသည် တသီတတန်း ကြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဆရာသည် ဘေးမှ မတ်တတ်ရပ်၍ ဘာလုပ်ရ မှန်းမသိသော သားကလေး၏အခြေအနေကို စောင့်၍နေသည်။ ထို့ မျောက် ဆရာသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ရုတ်တရက် သတိရသွားဟန်တူပါ သည်။ သားကလေးဘက်သို့ ကွက်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အေးကွယ် သားရယ် . . . အိမ်မှာ ပိုက်ဆံမရှိလို့ ဘာမှ မချက်ရသေးဘူး။”

ဆရာသည် ဖြည်းဖြည်းနှင့် အေးအေးလေသံဖြင့် ပြောလေ သည်။ ဆရာ၏အသံမှာ ကြောက်သောအသံဖြစ်သည်။ ကလေးသည်

ခြင်းလည်း ရောနှောနေသည်။ မသက်မသာဖြစ်သော ဝေဒနာကို ဆရာသည် အလူးအလိမ့် ခံစားလိုက်ရသည်။ နောက်ထပ်၍ မည်သည့်စကားကိုမျှ မပြောတော့ဟန်တူသည်။ ဘဝင်မအေးဘဲ ရင်လေးလျက် ရှိနေသောကြောင့်တည်း။ ဆရာတို့၏ ဘဝဖြစ်အင်သည် ဆိုးလှချေတကား။ ဘယ်အဖြစ်မျိုးနှင့်များ ရင်ဆိုင်နေကြရပါလိမ့်။ တကယ့်သနားစရာတည်း။

သားကလေးကိုဝင်းမောင်သည် ဖခင်၏အဖြေသံ ကြားလိုက်ရသောအခါ စိတ်အပျက်ကြီးပျက်သွားသည်။ ဝမ်းလည်းနည်းသည်။ ကလေးတို့ဘာဝ စိတ်လည်းဆိုးသည်။ သို့သော် အကဲခတ်ပါးသော ကိုဝင်းမောင်သည် ဖခင်၏မျက်နှာကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။ ဖခင်၏မျက်နှာမှာ သိမ်ငယ်နေ၏။ ညှိုးနေ၏။ ထိုအခြေအနေကို သိ၏။ ဖခင်ကို သနားစိတ်ဝင်လာ၏။ ဝမ်းဆာသည်က တစ်ကြောင်း၊ ဖခင်ကို သနားမိသည်က တစ်ကြောင်း ကိုဝင်းမောင်သည် ငိုချင်စိတ်ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် အံ့ကိုကြိတ်၍ခံ၏။ ယနေ့နေ့ခင်းတော့ ရေပဲသောက်၍သွားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဖခင်ကိုလည်း နောက်ထပ်ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြော၊ မပူဆာတော့ချေ။ လွယ်အိတ်ကလေးကို ကောက်လွယ်ကာ ကျောင်းသို့ပြန်သွားရန် ခြေလှမ်းလိုက်လေသည်။

“ဟေး ဟေး ... နေဦး”

ဆရာသည် သားကလေးအား ခပ်လောလောကလေး ခေါ်လိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုသောအကြံရလေသလော၊ သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ခုသောပစ္စည်းကိုပဲ ပေးလေမလော မပြောတတ်ချေ။ ဟုတ်ပေသည် ...။ သတိရသွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ တိုင်တွင်ချိတ်ထားသော တိုက်ပုံအင်္ကျီဟောင်းရှိ အိတ်၌ သွား၍နှိုက်သည်။ အပြင်ဘက်အိတ်နှစ်လုံးကို စမ်း၏။ ဘာမျှမရှိ၊ အတွင်းညာဘက်အိတ်ကို ရှာ၏။

မတွေ့။ လက်ဝဲဘက်အတွင်းအိတ်ကို မွှေ၏။ ဟောင်းလောင်းသာတည်း။ အပေါ်ဆုံးအိတ်၏ အတွင်းထပ် နာရီအိတ်ထဲတွင် ကပ်နေသည်ကို တွေ့လေတော့သည်။ အဘယ်အရာပါလိမ့်။ ကျပ်တန်လော၊ ဒဂါးလော၊ ငါးမူးစေ့လော။ မဟုတ် ... ကြေးပိုက်ဆံ နှစ်ပြားသာတည်း။

ဆရာ၏မျက်နှာသည် တိမ်စင်သောလနယ် ရွှင်လန်းသွားသည်။ ဪ ... မိဘမေတ္တာ ဖြစ်ပေသကဲ့။ သားအတွက်ဆိုတော့ ပိုက်ဆံနှစ်ပြားနှင့်ပင် တအားတက်၍သွားရှာ၏။

“ရှေ့ ... အဲဒါ မုန့်ဝယ်စားပေါ့ကွာ”

ဆရာသည် သားကလေးအား လှမ်း၍ပစ်ပေးလိုက်သည်။ ကိုဝင်းမောင်သည်လည်း ပိုက်ဆံနှစ်ပြားကိုယူ၍ ကျောင်းသို့စိုင်းလေသည်။

ဆရာသည် ထိုခေတ်ထိုအချိန်က အနုပညာ စာရေးဆရာကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း အထူးပြောစရာ မလိုပြီ။ မောင်ကျော်၊ ပိုက်ဆံကြီး၊ ပီမိုးနင်း စသော ကလောင်အမည်များဖြင့် နိုင်ငံတွင် ကျော်ကြားခဲ့သော်လည်း ငွေကြေးရှိသူမဟုတ်၊ စုမိဆောင်းမိ မရှိ၊ စုဆောင်းသည်လည်း မရှိ၊ တမင်တကာလည်း မစုဆောင်းပေ။ ယနေ့ငွေရသော်လည်း မနက်ဖြန်တွင် ငွေသည် ပြတ်သွားတတ်သည်။ သို့နှင့် လုံးလည်ပတ်လည် ဆင်းရဲသံသရာတွင်းဝယ် လည်နေရ၏။ တော်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့် ဆင်းရဲစွာ စခန်းသွားနေရရှာ၏။

ဆရာသည် ထိုခေတ်ထိုစဉ်က ထိုမျက်မှောက်ခေတ် အခြေအနေထက် ကျော်လွန်နေသော စာပေအနုပညာများကို ရေးသားခဲ့၏။ အမြင်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် ဖြန့်၍ရေး၏။ စာပေကို အသွင်ပြောင်း၍ တီထွင်၏။ ခေတ်အမြင်၊ ကမ္ဘာ့အမြင်ဖြင့် ရေး၏။ သဘာဝကျကျ

တင်ပြ၏။ ခေတ်ပီသော၊ နိုင်ငံတကာအဆင့်အတန်းပီသော စာပေ
မျိုးကို ဆရာက ကလောင်သွက်သွက်ထက်ထက်ဖြင့် ရေးခဲ့၏။ သို့သော်
ဆရာအမြင်က တစ်မျိုး။ စာထုတ်လုပ်သူတို့၏အမြင်က တခြား။
ပထမနိုင်သည်သာ။ ဆရာ၏စာမူများကို စာအုပ်ထုတ်သူတို့က သူတို့
နှစ်သက်မှသာ ယူကြ၏။ ကောင်း၏မကောင်း၏ကိုကား မတွေးတော
ချေ။ အရောင်းတွင်ဖို့သာ အာရုံထားကြ၏။

သို့သော်လည်း ဆရာသည် အားမလျော့။ လှေခွက်ချည်း
ကျန် အလံမလဲအောင် ကြိုးစား၏။ ဆရာရေးထားသော စာပေ
အနုပညာရပ်များသည် ပတ္တမြားနှင့်တူသည်။ ပတ္တမြားဆန်ကျိုး အဖိုး
ပြည့်တန် ဆိုသကဲ့သို့ ဆရာ၏စာတစ်ပိုဒ်သည် ဘဝတစ်သက်တာလုံး
အသုံးကျသွားနိုင်သည့်တန်ဖိုးကို တွေ့နိုင်သည်။ သူ၏ အနုပညာ
ပန်းပင်များကို မြေတောင်မြောက်ပေးရန် ရှာခဲ့၏။ မနေမနား ရှာ၏။
တွေ့သူတို့ကလည်း အကဲမဖြတ်တတ်ကြ။ သူတို့ကိုလည်း အပြစ်
မတင်သာ။ အသိဉာဏ်အမြင် မမီကြသေးသောကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်
မည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ဆရာသည် အပယ်ခံဘဝတွင် အတော်ကြာညောင်း
စွာ နေခဲ့ရသေးသည် ဟူသတည်း။

ဆရာသည် သားကလေးပြေးထွက်သည်ကို နောက်မှ ငေး
၍ကြည့်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဆရာသည် အေးအေးချမ်းချမ်းနေ
တတ်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သားသမီးရင်သွေးများနှင့်ပတ်သက်၍
အနည်းငယ်တော့ လှုပ်ရှားသေးသည်။ မိမိတို့ကား ရေသောက်၍
ဗိုက်မှောက်နေရသော်လည်း အရေးမကြီးလှ။ ကလေးများအတွက်သာ
အရေးကြီး၏။ မိမိကိုယ်ကိုယ် မထူထောင်နိုင်သေးသောအရွယ် ရောက်
ဆဲပင် ဆရာသည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွားဟန်တူသည်။
အပေါ်အကျိုးဟောင်းကလေးကို ကောက်၍စွပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်

ထိုတွင်ချိတ်ဆွဲထားသော ဖဲထီးဟောင်းတစ်လက်ကို လှမ်းယူလိုက်
သည်။ သားကလေး ထမင်းဆာလောင်နေသောပုံအသွင်ကို မျက်လုံး
စိမ်တွင် မြင်ယောင်လျက် နေသေး၏။ နံနက်က သားကလေး
အရန် လုံလုံလောက်လောက်မရှိ။ ညနေစာကား ဝေးလှ၏။ သား
ကလေး ညစာစားဖို့ကို တွေး၍ စိတ်မချမ်းသာဖြစ်၏။ သို့ကြောင့်
မိမိကတွက် စာမူခရရန်ရှိသော တိုက်များသို့ သွားရောက်ရန် အိမ်မှ
ပျက်လာခဲ့သည်။

နေ့လယ်ခင်းနေ့ဖြစ်၍ ပူပြင်းလှသည်။ ခြစ်ခြစ်တောက်
တောက်ပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာသည် တစ်တိုက်ဝင် တစ်တိုက်ထွက်ခဲ့
၍ အဘယ်တိုက်ကမျှ မိမိအတွက် အကျိုးမပြုနိုင်သေးကြောင်း၊
အဘယ်တိုက်ကမျှ အကြောင်းတို့ကို တွေ့ရရှာသည်။ နေပူကွဲကွဲတွင် လှည့်
လှည့်သွားနေရသောကြောင့် ပင်ပန်း၏။ နွမ်းရိ၏။ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ
ပျက်နေ၏။ ခေတ္တနားရန် အရိပ်ကိုရှာ၏။ ဟိုဟိုဤဤ ကြည့်၏။
... ဝေ့လေပြီ။ စိမ်းလန်းစိုပြည်နေသော ... နှစ်ကြီး
သည်။ အယုတ် အလတ် အမြတ်မရွေး ဝင်နိုင် ... အရိပ်ကို
ရှာ၏။ စိတ်ပန်းလှပန်း ဖြေနိုင်၏။

အရိပ်ဟူသမျှ အေးချမ်းသည်ချုပ် ဘုရား အစရှိသော
အရာသုံးပါး၏အရိပ်သည် ငြိမ်းချမ်း၏။ မဟာဆရာတို့၏ အရိပ်သည်
အေး၏။ ပညာ၏အရိပ်သည်လည်း အေးချမ်း၏။ ဆွေမျိုး
တို့၏အရိပ်သည်လည်း ပူလောင်ခြင်းကင်း၏။ မိတ်ဆွေတို့၏
အရိပ်သည် အေးသင့်သလောက် အေးချမ်း၏။ သစ်ရပ်ဝါးရိပ်သည်
အေးမြ၏။

ယင်းအရိပ်များထဲတွင် ဆရာသည် ပညာတည်းဟူသော
အရိပ်အောက်တွင် ခိုလှုံနေသူကား မှန်၏။ အလွန်အေးချမ်း၏။

သို့သော် ပညာ၏အရိပ်ကို ပတ်ဝန်းကျင်က ဆွဲယူဖယ်ရှားလိုက်သော အခါ တစ်နည်းအားဖြင့် နှောင့်ယှက်လိုက်သောအခါ ဆရာသည် ဆင်းရဲခြင်းနှင့်ရင်ဆိုင်ရသည်။ ယခု ဆရာသည် ပညာအရိပ်အောက်တွင် မဟုတ်သေးဘဲ ပညောင်ပင်၏ အေးမြသော ဩကာသလောက၏အရိပ်အောက်သို့ ခေတ္တဝင်ရောက်လိုက်၏။ အဖောဖြေလိုက်၏။ တစ်ချက် တစ်ချက် ရှိုက်သွင်းလိုက်သော လေအေးလေးကြောင့် အသည်းအေးသွား၏။

ဆရာသည် ပညောင်ပင်ရိပ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ နေပူဒဏ်ကြောင့် ပေါက်ဖွားလာသော နဖူးမှ ချွေးစို့များသည် အောက်သို့ စီးကျလာ၏။ ဆရာသည် ချိုင်းကြားတွင်ညှပ်ထားသော ဖဲထီးအရွက်ကလေးဖြင့် နဖူးကချွေးများကို သုတ်ချလိုက်သည်။ ဆရာတွင် အကယ်ပင် လက်ကိုင်ပဝါမရှိသောကြောင့်လော၊ ကသုတ်ကရက် ထွက်လာ၍ မယူခဲ့အားသောကြောင့်လော မပြောတတ်။ လက်ကိုင်ပဝါမျှပင် ဝယ်၍မကိုင်နိုင်သော အခြေအနေ၌ ရပ်တည်၍မနေဘူးဟု မည်သူသည် အတိအကျ ပြောနိုင်အံ့နည်း။ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်စရာတည်း။

ဆရာသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိ။ မိမိကိုယ်ကိုယ်လည်း ဘယ်လိုဘယ်အသွင် ဖြစ်နေသည်ဟု အာရုံမပြု။ သူမြတ်နိုးလှသော စာပေအနုပညာကို အကောင်းအဆိုး ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်စွမ်းမရှိသော စာအုပ်ထုတ်ဝေသူ၊ အယ်ဒီတာတို့၏ ပြုမူချက်ကိုသာ တွေးလျက် စိတ်နှာကြည်းနေမိ၏။ မိမိကိုယ်ကိုယ်လည်း မိမိဒေါသဖြစ်နေမိသည်။

ဆရာသည် မိမိကိုယ်ကိုယ်မိမိ ဘယ်ကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်ကို သတိမထားမိသော်လည်း ပညောင်ပင်အောက်သို့ ဖြတ်သွားသောသူ

တို့ကတော့ ဆရာကို သတိရှိစွာဖြင့် မြင်မိကြသည်။ တွေးမိကြသည်။ ဘာကိုမြင်နေမိကြသည်မသိ။ ဖြတ်သွားသူတို့သည် ဆရာကိုကြည့်၍ ပြုံးစိစိလုပ်သွားကြသည်။ ဆရာက မသိ။ ဘယ်သိမတုံး။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဖြစ်နေသည်ကို။ နွမ်းပါးလှသော အဝတ်တန်ဆာတို့ကြောင့် ဆရာကို အရူးတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်ကြရောလေလား။

ဆရာထိုင်နေသော ပညောင်ပင်ကြီး၏အနီးမှ ကွမ်းယာဆိုင်ကုလားသည် ဆရာဖြစ်အင်ကို မြင်၏။ အလွန်ရယ်ချင်လှ၏။ သို့သော် ပြုံး၍ပင် စိတ်ကိုထိန်းထား၏။ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။ ဆရာမျက်နှာ၏ ထူးဆန်းသောအချက်ကြောင့်ပင်။ ကွမ်းယာကုလားသည် ဆရာကို ကြည့်၍နေရသည်မှာ တိုး၍ တိုး၍ ရယ်ချင်လာ၏။ ကုလားသည် ကြာကြာစိတ်ကိုအောင့်အည်းမထားနိုင်ဘဲ ဝါးခဲနဲ တဟားဟား ရယ်ချလိုက်မိတော့၏။ ဆရာကား အမှုမထား။ မိမိကိုပင် ရယ်နေသည်ဟု မထင်မိ။ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ပမာသာ။ သူ့အာရုံကျနေသော အကြောင်းကို တွေး၍နေလေသည်။

ကွမ်းယာကုလားသည် အူတက်မတတ်ပင် ရယ်နေ၏။ အားရပါးရ ရယ်၏။ ကြာတော့ အားနာသွားဟန်တူသည်။ အနည်းငယ် ပြန်၍စိတ်ထိန်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကုလားသည် ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ဆရာထံလာ၍ မျက်နှာတွင်ပေကျံနေသော ဖဲထီးစုတ်မှ ကျွတ်လာသည့် ကြောင်ကြောင်ကျားကျား မည်းမည်းဆေးစက်များကို လက်ညှိုးထိုး၍ပြလိုက်လေသည်။ သည်တော့မှ ဆရာသည် မိမိ၏မျက်နှာကို လက်ဖမိုးဖြင့် ပွတ်သပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ချွေးကြောင့် ဆေးကျွတ်သဖြင့် ကပ်နေသော ဆေးနက်များသည် လက်ဖမိုးတွင်ကပ်ပါမှ ငိုကားထက် ရယ်အားသန်ဖြစ်နေတော့သည်။ ဆရာသည် မိမိ၏ဖြစ်ကပ်ကို သဘောကျ၍ စိတ်မထိန်းတော့ဘဲ ကွမ်းယာကုလားနှင့်အတူ

ရော၍ တဝါးဝါး ရယ်ချလိုက်မိလေသတည်း။
 ဆရာသည် အမောပြေ၍သွားလျှင် မိန်းမစိတ်ကျမ်း ဒုတိယ
 အကြိမ် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေသောသူထံသို့ သွားသည်။ ရှေးခေတ် ထုတ်
 ဝေသူတို့သည် ယခုခေတ်အခါကဲ့သို့ စာရေးဆရာများအား ကိုယ်ချင်း
 စာနာသော၊ သနားညှာတာသော စိတ်ဓာတ်များ မထားကြ။ ထုတ်ဝေ
 သူများသည် ကျမ်းစာအုပ်၊ စတ္တု စသည်တို့ကို ပထမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်
 လျှင်သာ ရသင့်ရထိုက်သော ဉာဏ်ပူဇော်ခများကို ပေးတတ်သည်။
 ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေလျှင် စာရေးဆရာများအား
 ဉာဏ်ပူဇော်ခများကို မပေးဘဲ နေတတ်ကြသည်ဟူ၏။

ထိုနေ့သည် ဆရာအဖို့ ငွေအလွန်အသုံးပြတ်နေသောနေ့
 ဖြစ်သည်။ အခြားနေ့များ ငွေပြတ်သည်ဆိုသော်လည်း အနည်းအတန်
 ရှိသေး၏။ ယနေ့မှာ ထူးထူးခြားခြားပင် ငွေများက ဆရာအား ရှောင်
 ရှားသွားကြသည်။ သို့ကြောင့် မရှက်သုံးပါးကို ရင်ဆိုင်ရတော့သည်။
 ငတ်မရှက်တည်းသောလက်နက်ကို ဖွတ်တိုး၍ ဆွဲကိုင်ရတော့သည်။
 ငါဝမ်းပူဆာ မနေသာသည့်အတိုင်း ဆရာသည် မိန်းမစိတ်ကျမ်း
 ဒုတိယအကြိမ် ရိုက်နှိပ်သည့်အတွက် မိမိအကျိုးခံစားခွင့်ကလေးကို
 ရလိုခြင်း ထုတ်ဝေသောတိုက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာသည် ထုတ်ဝေသောတိုက်သို့ ဝင်လိုက်၏။ တိုက်ပို
 ရှင် ထုတ်ဝေသူသည် နည့်သည်တစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေ
 ဆရာဝင်လာသည်ကို မြင်၏။ သိ၏။ မသိဟန်ဆောင်၍နေ၏။ အ
 ပျော်ဟန်ဆောင်သောသူကို နှိုးရန် ခက်ဘိသကဲ့သို့တည်း။ တယ်
 တဲ့လူပါလား။ နည့်ဝတ်တရားကို မကျေပွန်၊ လူ့ဝတ်တရားပါ လျစ်
 ရှု ဖြစ်နေပါပကော။ ဘယ်လိုတိုက်ပိုင်ရှင်ပါလိမ့်။ မျက်နှာထား
 ခပ်တည်တည်။ အောင်မယ်လေးဟဲ့ တိုက်ပိုင်ရှင် ... လူလူ

ဘယ်သင်းကများ သာနေလို့တုံး။ သူ အရေးမစိုက်ပုံမှာ အမြင်ကတ်
 စရာ။

ဆရာသည် မျက်နှာပူပူနှင့် နေရ၏။ အို ... ဆရာအတွက်
 ခက်ပြန်သည်။ နေရာထိုင်ခင်းလည်း မပေး။ အိမ်ရှင်က စကားပြော
 နှုတ်ဆက်လည်း မလုပ်တော့ နည့်သည် အနေရကျပ်လှ၏။ လူဆို
 သည်ကား ဤနည်းအတိုင်းများ ဖြစ်တတ်ရောလား။ လူတိုင်းကော
 မဟုတ်တန်ရာ။ မေတ္တာကင်းသူများ၏ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းသာ။ လူ့
 အသိဖြင့် မသိသောသူတို့၏ အကျင့်ဆိုးသာ ဖြစ်မည်။

ယခု ဤတိုက်ပိုင်ရှင်သည် အဘယ်အသိမျိုးရှိသော လူ
 စာရင်းထဲ၌ ပါဝင်နေပါလိမ့်။ မြင်လိုက်ကတည်းက မျက်နှာက ခပ်
 တင်းတင်းပင်။ နည့်သည်နှင့် စကားပြောပင် မပျက်ချေ။ ဆရာဘက်သို့
 မျက်စောင်းပင် လှည့်၍မကြည့်။ ဆရာခမျာသည် သနားစရာဖြစ်၏။
 ဆရာသည် ထုတ်ဝေသူ၏အမူအကျင့်ကို ခံပြင်းလှပေ။ မခံချင်သော
 မာန်က တစ်ဟုန်ထိုး ဝင်လာ၏။ သို့သော် ရှေ့ရေးနောက်ရေးကို
 မြော်မြင်၍ စိတ်ကို တင်းထားရ၏။ ပေါက်သည့်နဖူး မထူးသော
 သဘောဖြင့် ဘာမျှမပြောဘဲ အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ်နေ၏။

အရေးပါသောအိမ်ရှင်က အဖက်မလုပ်သဖြင့် ညှိုးငယ်
 သောအသွင် ဖြစ်နေသောဆရာကို ဘဝတူစာရေးဆရာ မင်းဆွေက
 မကြည့်ရက်နိုင်။ မြင်ရသည်ကိုလည်း စိတ်မချမ်းသာ။ တိုက်ပိုင်ရှင်နှင့်
 စကားပြောနေသော်လည်း စိတ်မဝင်စားနိုင်။ ဆရာ၏ဖြစ်အင်ကို
 ရင်ထုမနာ ဖြစ်နေ၏။ အချိန်ကြာလာသော် ဆရာမင်းဆွေသည်
 ဆရာအား ကြည့်မနေနိုင်တော့ချေ။

“ဆရာ ... ဘယ်ကလာသလဲ”

ဆရာမင်းဆွေက ဆရာအား စကားစ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဟိုဘက်က လှည့်လာတာပဲဗျာ”

ဆရာသည် မချိပြီး ပြုံးပြီးလျှင် အေးအေးပင် အဖြေပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါကျတော့မှ ကိုရွှေတိုက်ပိုင်အုပ်သည် နှုတ်ပိတ်ရေငုံ မနေသာတော့ချေ။

“ဘာလိုချင်လို့လဲဗျ”

တိုက်ပိုင်သည် သိလျက် လေသံမာမာဖြင့် မလွဲမကင်းသာ မေး မေးလိုက်သည်။ မေးသော်လည်း စေတနာတစ်ပြားသားမျှ မရှိ။ အပေါ်ယံ ရွှေမှုန်ကြဲမျှသာ ဖြစ်သည်။ အတွင်းကတော့ နောက်ချေးခံလျက်ပင်။ ဆရာအပေါ်တွင် မကျေမနပ်ဖြစ်နေ၏။ စိတ်ကွက်၍နေ၏။

“စာမူခလေး၊ ဘာလေး ပေးပါဦးဗျာ”

ဆရာက အောက်ကျိခံသောလေသံဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ဟင်း”

ဆောင့်အောင့်သောလေသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် ထုတ်ဝေသူတိုက်ပိုင်ရှင်သည် ရှုတင်းတင်းနှင့် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ တိုင်တွင်ချိတ်ထားသော တိုက်ပုံအင်္ကျီထဲမှ ပိုက်ဆံသားရေအိတ်ကို ထုတ်ယူသည်။

ဆရာ၏မျက်နှာသည် ဝင်းဝင်းတောက်သွား၏။ ဝမ်းသာသွား၏။ အင်း... ဒီတစ်ခါတော့ ရမည်၊ စိတ်ထဲက ထင်လိုက်၏။ စိတ်ကွက်ကွက်၍ မှန်းကြည့်လိုက်သည်။ ဟုတ်ပြီ... ငွေစက္ကူများသည် တိုက်ပိုင်ရှင်ကိုင်ထားသော သားရေအိတ်ထဲမှ ခုန်ထွက်လာကြ၏။ စိမ်းစိမ်း ပြာပြာ ညိုညို စသောအထပ်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဟော... တစ်ရာတန်ပါလား။ ဟာ... မဟုတ်သေးဘူး။ တစ်ဆယ်

တန်ဖြစ်မည် ထင်သည်။ တိုက်ပိုင်ရှင်က ဖယ်၍ထားလိုက်သည်။ ဒါဖြင့် ငါးကျပ်တန်ပဲ... မဟုတ်သေး။ ငွေဒဂါးထင့်၊ သူက ကောက်၍မကိုင်။ ဘယ်လောက်များ ပေးမလို့ပါလိမ့်။ သားရေအိတ်အတွင်း၌ကျန်သော အခြားငွေစက္ကူများထဲမှများ ပေးမလို့ထင့်။ ဆရာက ထင်တစ်လုံးနှင့် မျှော်နေ၏။ ယုံစားနေ၏။ သို့သော် ဆရာအတွေးနှင့် တိုက်ပိုင်ရှင်၏အပေးသည် မိုးနှင့်မြေ ဝေးကွာ၍သွား၏။ ဆရာမျှော်လင့်ထားသော အဘယ်ငွေစက္ကူမျိုး၊ ဒဂါးမျိုးတို့သည် တိုက်ပိုင်ရှင်ထံမှ ပေါ်ထွက်မလာချေ။

“ရောဗျာ”

တိုက်ပိုင်ရှင်သည် စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်ပေးလိုက်သည်။

စားပွဲပေါ်တွင် တိုက်ပိုင်ပစ်ချလိုက်သော အသပြာသည် မွတ်နေအောင် လည်၍ကျသွားသည်။ ဆယ်ကိုးပတ် လည်ပြီးမှ ရပ်နား၍သွားသည်။ အဘယ်မျှလောက်သော ငွေစက္ကူများ ဖြစ်ပါသနည်း။ ငွေခဲငွေဒဂါးများလား မဟုတ်ပါ။ ဖြူဖွေးသော မတ်စေ့ကလေးတစ်စေ့ ဖြစ်ပါသည်။ တော်လည်းတော်တဲ့ တိုက်ပိုင်ရှင်။ ယိုသူမရှက်၊ မြင်သူရှက်မိအောင်ပင် လုပ်ခဲ့ပါပေရဲ့။ သူလိုလူများ ရှိကြသေး၏။

ထိုရှုကွက်ကိုမြင်လိုက်သောအခါ ဆရာသည် ရင်ထဲ၌ နှင့်သွား၏။ ဒေါသလည်း ထွက်သွား၏။ ဤမျှယုတ်မာသော တိုက်ပိုင်ရှင်ပါကလား။ သည်းမခံနိုင်အောင်ပင် ဆရာသည် စိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။ သို့သော် ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းဖြစ်မည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။ သို့ကြောင့် တိုက်ပိုင်ရှင်ထုတ်ဝေသူ၏ရှေ့တွင် ကြာကြာ မနေတော့ဘဲ အံသွားကို တစ်ချက်ကြိတ်လိုက်ပြီး နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်၍ထွက်သွားလေသည်။

ထုတ်ဝေသူ၏အနားတွင်ရှိသော ဆရာမင်းဆွေသည်လည်း

ဆရာ၏ဖြစ်ရပ်ကိုမြင်သောအခါ တိုက်ပိုင်ရှင်ထုတ်ဝေသူအား ဒေါသထွက်သွားသည်။ ရိုင်းစိုင်းလှချည်လား၊ ဘယ်လိုလူစားပါလိမ့်၊ သိပ်လူပါးဝတံ့လူ စသည်ဖြင့် တွေး၍နေ၏။ စာရေးဆရာဘဝတူချင်းဖြစ်၍ သည်းမခံနိုင်သောစိတ်ဓာတ်က တဖြည်းဖြည်း ပြင်းထန်လာ၏။ ကြာကြာမြင်နေရလျှင် ထုတ်ဝေသူအား စိတ်လိုက်မာန်ပါ တစ်ခုခုလုပ်မိသွားပါက မကောင်းဖြစ်မည်။ မိမိတို့သာ အလွန်ဖြစ်မည်။ ကျောင်းအမတ်သည်ကိုသာ လူသိမည်။ ငါးကင်ကြောင်စားသည်ကို လူမသိဟူသောအဖြစ်ကို ရောက်မှာစိုးသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာမင်းဆွေသည် စာနာမှုကင်း၍ မယဉ်ကျေးသောသူနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်တော့ဘဲ ပြန်သွားသော ဆရာပီပိုးနင်းကိုသာ လှမ်း၍ကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် တိုက်ပိုင်ရှင်အား နှုတ်ပင်မဆက်တော့ဘဲ မနှစ်မြို့သောအမှုအရာဖြင့် ရုတ်တရက် ထ၍ အိမ်သို့ပြန်သွားလေတော့သတည်း။

[ဤကား ဆရာပီပိုးနင်း၏ သားအငယ်ဆုံး ဦးဝင်းမောင်၏ပြောပြချက်ကို ရေးသားခြင်းဖြစ်ပါသည်။]

A

(၁၇)

ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ်ပိုက်ဆံကြီးကိုယ်တော်

ဖန်နေဝန်းအနီကြီးသည် ယွန်းလုနီးလေပြီ။ အနောက်ဘက်ပိုးကုတ်စက်ဝိုင်း၏ အစွန်းဝယ် ရွှန်းရွှန်းတောက်၍နေ၏။ နေမင်းသည်

တစ်နေ့တာအချိန်ကို မေးထောက်၍ တွေးကြည့်ဟန်တူသည်။ နေမင်းက ပြန်၍လှည့်ကြည့်ကာ စဉ်းစားမည်ဆိုက စဉ်းစားနိုင်သည်။ သူမြင်သည့်အတိုင်းလည်း ဟုတ်ပေသည်။ ဤကမ္ဘာကြီးသည် အလွန်အထူး ထွေပြားသည်၊ ဆန်းကြယ်သည်၊ ရှုပ်ထွေးသည်။

ကမ္ဘာကြီးသည် အဘယ်မျှ ပွေလီပါသနည်း။ အဘယ်မျှ ထွေလီကာလီ ပေါပါသနည်း။ ပြောရလျှင် 'ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင်' ဟူသော စုံနဲ့သာမြိုင် လင်ပျောက်ရှာမင်းသမီး၏ လွမ်းတေးအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အနည်းငယ်အားဖြင့်သော လူတို့၏ ဓလေ့ကလေးများကို ပြောပြလိုပါသေးသည်။

လူဟူသည် လောဘသားချည်း ဖြစ်၏။ လောဘဟူသည် အသိဉာဏ်တရားလမ်းကြောင်းကို ပိတ်ပင်တတ်၏။ အဘိဓမ္မာစကားဖြင့်ဆိုရလျှင် အဝိဇ္ဇာပင်ဖြစ်သည်။ အဝိဇ္ဇာသည်လည်း ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း မတွေးနိုင်ခြင်း၊ ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင်ခြင်း၊ အမှားအမှန်ကို မဝေခွဲတတ်နိုင်ခြင်းတို့ဟုပင် အတိုချုပ်ဆိုနိုင်၏။ လူအချို့သည် မိမိတို့၏ကိုယ်ကို ထင်တစ်လုံးနှင့် နေတတ်ကြသည်။ မိမိတို့လုပ်သည်မှ မှန်သည်၊ မိမိတို့တွေးသည့်အတိုင်း ဟုတ်သည်၊ မိမိတို့၏တွက်ကိန်းနှင့် မိမိတို့ ချိန်သားကိုက်လျက်ရှိတတ်သည်။ သို့သော် ဤကား အမှား။ ဤကားအမှန်ဟု တွေးတောခြင်းငှာ မပြုလုပ်နိုင်သူတို့သည် အထူးသဖြင့် ထင်တစ်လုံးနှင့် စိတ်ကူးချော်သူတို့ဖြစ်ကြသည်။ စိတ်ကူးယဉ်သည်လည်းမဟုတ်၊ စိတ်ကူးရိုင်းသည်လည်းမဟုတ်၊ စိတ်ကူးချော်ရုံသာမက စိတ်ကူး၍ရူးသူများဟုဆိုသော် အပြစ်တော့ မရှိတန်ရာ။

ယင်းစိတ်ကူးဖြင့် ထူးချွန်၊ ထူးချော်သူတို့ကို နေမင်းသည် ပြုံးမှု၊ ပြယ်မှု၊ ပြက်ရယ်မှုများ အပြည့်ဆောင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ရှုစားနေပေသည်တကား။

နေမင်း၏ဆွေစစ် လေမင်းက ညင်းညင်းသာသာ ခတ်သွေး
၍နေသည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင်းက သရက် ဥယျာဉ်ပန်းမာလ် စသော
သစ်ပင်ကြိုသစ်ပင်ကြားဝယ် လေပြည်က ကစား၍သွားသည်။ လေ
ပြည်အဆော့တွင် ဖျော့တော့တော့ရွှေရောင်သည် မှန်နံ့သာခြယ်
သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေသည်။

ဖိုမော်တော်ကားနက်ကလေးတစ်စီးသည် တဖြည်းဖြည်း
မောင်းနှင်၍လာသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။ ကွေ့ကာတစ်လီ ကောက်ကာ
တစ်လှည့် မောင်း၍လာနေသည်။ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်၍
လည်း လာသည်။ ဘယ်လမ်းချိုးလိုက်၊ ညာလမ်းချိုးလိုက်လည်း
မောင်း၍လာသည်။ ကားစီးသူနှစ်ဦး၏ ရည်မှန်းချက်ရောက်လိုသော
ဌာနသည် အတော်ကလေး ဝေးသေး၏။ သို့သော် အရှိန်ပြင်းပြင်း
မမောင်းဘဲ ခပ်မှန်မှန်ပင် လာသည်။ ကားထဲတွင် အဘယ်သူတို့
ပါလိမ့်။ ကားမောင်းသူကား ကားမောင်းသမားမဟုတ်၊ ငွေကြေး
ကြွယ်ဝသောသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်ပိုင်ကားကို မောင်းလာခြင်း
ဖြစ်သည်။ အရွယ်အားဖြင့် ၄၀ ပတ်ဝန်းကျင်လောက်ဟု ခန့်မှန်းရ
သည်။ ထိုမောင်းသူ၏ဘေးတွင် အသက် ၄၀ နီးပါးဟုပင် ခန့်မှန်းနိုင်
သော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ထိုင်လျက်နေ၏။ သူတို့ကား
ဇနီးမောင်နှံတစ်စုံ ဖြစ်ကြသည်။ အထက်တန်းလွှာများဖြစ်ကြ၍
အဝတ်အစားမှာ အထူးပြောစရာမလို။ စိန်ရွှေစသည်တို့လည်း ရှေး
ခေတ်ထုံးစံအတိုင်း ညွတ်ကျအောင်ဆင်ထားသည်။

ထိုမောင်နှံတစ်စုံသည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်
ကြည့်ကာ ကားစီးလာကြ၏။ ကားပေါ်တွင် အမြိုက်သားပင်တည်း။
ပျော်မဆုံး တပြုံးပြုံးအသွင်ထင်။ အဘယ်ကို နှစ်သိမ့်ကြည်နူးနေကြ
ပါသနည်း။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချစ်ကြည်နူးနေမိသောကြောင့်လော။

ကြည်နူးဖွယ်တွေကို စကားထား၊ စကားဝှက်တို့ဖြင့် မှန်းနေကြ၍လော။
ချစ်စ၊ ခင်စ၊ ကြင်နာစအချိန် ဖြစ်နေပေ၍လော။ တစ်ခုမဟုတ်လျှင်
တစ်ခု ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ဤသို့သောအကြောင်းများနှင့်
လုံးလုံးအကျုံးမဝင်၊ ရိုးရိုးအကြောင်းမဟုတ်ပေ။ ရိုးရိုးအကြောင်း
မဟုတ်လျှင် ဆန်းဆန်းအကြောင်းတော့ ဟုတ်မည်ထင်သည်။

ဖိုကားလေးသည်လည်း စက်သံကလေးတစ်စီနှင့် ဝတ္ထုရား
ကျောပွန်စွာ ပြေးလျက်နေသည်။ ကားကလေးသည် ရိုးရိုးသယ်ဆောင်
ပို့ရုံသာမက သူ၏ပိုင်ရှင်များ၏ ပြုမူချက်များကိုလည်း ပြေးရင်း
လွှားရင်း တစေ့တစောင်း ကြည့်နေမိသေးသည်။

“ခုမှပဲ မိတော့ စိတ်ချမ်းသာသွားတယ်၊ ကိုယ်က လိုက်ပို့
မယ် လိုက်ပို့မယ်နဲ့ အထမမြောက်နိုင်ဘူး၊ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဆိုတာ
ကြုံခဲ့တာ ကိုရဲ့”

အမျိုးသမီးကြီးက လေသံအေးအေးလေးဖြင့် သူ၏ခင်ပွန်း
သည်ကို ပြောကြားလိုက်သည်။ အားရဝမ်းသာနေသော အသံသည်
ကား ဝမ်းဝယ် ပြည့်နှက်၍သွားလေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏စကားသည် မှန်၏။ သတ္တဝါဟူသည်
ကား ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ မိမိ၏ နှစ်သက်ရာသာ
ကောင်းစမြဲတည်း။ မိမိနှစ်ခြိုက်ပါက အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေ၏။
ကျေနပ်လျှင် စိတ်ချမ်းသာလေတော့၏။ ချမ်းသာလျှင် သုခကြီးပင်ဟု
ဆိုအံ့လော။ သဘောဟုတ်၏ထင်။

“မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်ကွာ၊ ကိုယ်ကလည်း မအားတော့
စိတ်ကတော့ သွားချင်ပေမယ့် လူက မရောက်ဘဲကိုးကွ၊ ခုတော့
ရောက်ပြီပေါ့ကွာ၊ ကဲ . . . အဲဒါနဲ့ မင်းတို့ပြောပြောနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက
ဘယ်လိုထူးဆန်းတာလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကို ပြောစမ်းပါဦး၊ ကိုယ်လည်း

သိချင်တာ အတော်ကြာပြီ”

ခင်ပွန်းသည်သည် ဇနီးအား စုံစမ်းလိုက်သည်။ ထိုအမျိုးသားသည် တကယ်ပင် သိလိုသလော၊ အမှန်ကို သိလိုသလော၊ ဇနီးသည်၏ယုံကြည်ချက်ကို သိလို၍လော အတိအကျမဆိုနိုင်။ သို့သော် ယောက်ျားဟူသည် ယုံစရာတစ်ခုကို ယုံကြည်ခဲ့သော အစွမ်းသတ္တိရှိသော သတ္တဝါမျိုးဖြစ်သည်။ ယောက်ျားတိုင်းကိုတော့ မဆိုလို၊ စုန်းပြုံးသည်လည်း ရှိကောင်းရှိပေလိမ့်မည်။ အမျိုးသမီးဟူသည် ယုံလွယ်တတ်သောသဘောသည် ကေနံ ရှိ၏။ အဘယ်သူ ငြင်းနိုင်အံ့နည်း။ အမျိုးသမီးတိုင်း မဟုတ်ချေ။ သို့သော် တစ်ရာလျှင် ကိုးဆယ့်ကိုးသည် ယင်းသဘောကို ဆောင်လျက်ရှိသည်။ အဘယ်အခါကစ၍ သန္ဓေတည်ခဲ့ပါသနည်း။ လောကကြီးက စ၍တည်ကတည်းက ပါလာသောစိတ်ဟုဆိုလျှင် သင့်အံ့ပင်။

“ကိုက မိပြောတာ မယုံလိုလား”

“မဟုတ်ပါဘူး... သိချင်လို့ပါ။ ကိုယ်ကလည်း မင်းတို့လိုပဲ သူ့ကို ရိုသေလေးစားပါတယ်။ ကိုးကွယ်ပါတယ်ကွာ”

ခင်ပွန်းသည်သည် ဇနီးသည် ကျေနပ်လောက်သော စကားလုံးကို ပေးခွဲလိုက်သည်။ ဇနီးသည်၏မျက်နှာသည် ဝင်း၍သွားတော့သည်။

“မိတို့အိမ်နားက လူတွေကပြောတာတော့ တော်တော်ကို အားကိုးစရာကောင်းတာပဲတဲ့၊ ကြည်ညိုစရာလည်း ကောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ ... သတ္တဝါတွေကို ကျွတ်တမ်းဝင်အောင် ချွတ်ဖို့လည်း ကျင့်တယ်တဲ့ သာသနာတော်ကြီး သာယာအောင် သူက ရှေ့ဆောင်ပြီးလုပ်မယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့တပည့်အဖြစ် ခံယူတဲ့သူတွေကို ချမ်းသာအောင်လုပ်ပေးတယ်၊ တချို့ သူ့တပည့်တွေဟာ ချမ်းသာ

ပြီ။ လူ့လိုက်တန်းလိုက်နဲ့ ဟိုနေ့က ပဲခူးမှာလူ့တဲ့အလှူရှင်ဟာ သူ့တပည့်တဲ့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ရတနာသုံးပါးကြည်ညိုတဲ့လူ၊ လောဘမရှိတဲ့လူမှ မတယ်လို့ ပြောတယ်”

ဇနီးသည်သည် မြိန်မြိန်ရှက်ရှက် ပြော၍နေတော့သည်။ အမျိုးသားသည် ကားစီယာတိုင်ကို မှေးကိုင်၍မောင်းရင်း နားထောင်လျက်နေ၏။ စဉ်းစားနေ၏။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် သဘောတရားက မဟာ ဟုတ်၏။ ချမ်းသာအောင် လုပ်နိုင်သည်။ ဤသည်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ချမ်းသာခြင်းဟူသော လူတို့၌ နဂိုက ရှိရင်းစွဲစိတ်သဘာဝ ဖြစ်သည်။

သို့သော် လူတို့က ရှိ၍ရှိမှန်း မသိကြပေ။ ထိုချမ်းသာခြင်းကိုလည်း အသိဉာဏ်ကသာလျှင် ညွှန်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ပညာအလင်းဟူသော သူက ပညာဖြင့်မေးလျှင်တော့ လူတို့သည် ချမ်းသာခြင်းကို မျှော်လျှင် ခံစားနိုင်သည်ပင်။ ဤသို့ ခင်ပွန်းသည်က တွေးလိုက်မိ၏။

“မင်းတို့ရဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သူ့တပည့်တွေကိုမတယ်၊ ချမ်းသာအောင်လုပ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲကွာ၊ စိတ်ချမ်းသာအောင်လား၊ လူချမ်းသာအောင်လား၊ ဥစ္စာပစ္စည်း ကြွယ်ဝအောင်လား၊ ရာထူးတွေကို အောင်မြင်အောင်လား၊ သိန်းထီကြီး ပေါက်အောင်လား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း သူကပဲ ချမ်းသာတဲ့နည်း၊ ချမ်းသာတဲ့ဆေးတွေပေးနေတာလား၊ မင်း ဘယ်လိုကြားထားသလဲကွာ”

ခင်ပွန်းသည်ယောက်ျားသည် ကားစီယာတိုင်ကို လက်တစ်ကိုင်လျက် ပြာကြွေကျလုနီးဖြစ်နေသော ပိုလိုစီးကရက်ကို လက်တစ်ဖက်ကယူ၍ လှုပ်ခါလိုက်ပြီး မေးလိုက်သည်။ ခင်ပွန်းသည် သိလိုသောအချက်သည် နည်းမှန်လှ၏။ အကယ်လည်း မေးထိုက်၏။ နှင့် မေးသည်မဟုတ်၊ သဘောယုတ္တိကို မေးခြင်းဖြစ်သည်။ အမျိုး

သားသည် စီးကရက်ကို ပါးစပ်တွင် ပြန်တပ်လိုက်ပြီးနောက် ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းရင်း ဇနီးသည်၏စကားကို နားစွင့်နေသည်။

“ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သူ့ဆီလာတဲ့လူတွေကို မေတ္တာရေစင်လို့ ခေါ်တဲ့ သူ့ရဲ့သောက်ရေအိုးထဲကရေကို တိုက်တယ်၊ ပြီးတော့... သူ့ရဲ့တပည့် ဖြစ်လိုသူတွေကိုတော့ အင်မတန် အရသာနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ရွှေဝါဖီးကြမ်းငှက်ပျောသီးတစ်လုံးကို ကျွေးတယ်၊ အဲဒီငှက်ပျောသီးကို စားရတဲ့သူဟာ တပည့်ဖြစ်သွားတယ်၊ သူ့ တပည့်ဖြစ်သွားမှ သူက စောင့်ရှောက်တာကိုး”

ဇနီးသည်က တပည့်အဖြစ် ခံယူချက်အကြောင်းကို ပထမ ဦးစွာ ရှင်းပြနေပေသည်။

“တပည့်ဖြစ်ပုံဖြစ်နည်းကတော့ ဟုတ်ပါပြီ ကဲ... ချမ်းသာ အောင် မ,တဲ့အကြောင်းက ဘယ်လိုလဲကွာ”

ခင်ပွန်းသည်အမျိုးသားသည် သူသိလိုသောအကြောင်းကို ထပ်၍မေးပြန်သည်။

“အဲဒီငှက်ပျောသီးကို စားရသူဟာ ၃ ရက်လောက် အစာ မစားဘဲ နေနိုင်တယ်”

“အဲဒါလည်း ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ လောကမှာရှိတဲ့ သက်ရှိ သက်မဲ့ဟူသမျှသည် ကိုယ့်အစွမ်းကို ကိုယ်ဆောင်နေကြတာပဲ၊ အစွမ်း ဆိုတာ တန်ခိုးပဲ၊ တန်ခိုးဆိုတာ အစွမ်းပဲ၊ ရှိသလောက်တော့ ရှိကြ တာချည်းပဲ၊ ယုံကြည်လည်း ယုံကြည်ပါတယ်၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ချမ်းသာ အောင် တပည့်တွေ မ,စတဲ့အကြောင်း ကဲ... ပြန်ဆက်စမ်းပါဦး”

ခင်ပွန်းသည်က မိမိ၏အစွဲရင်းဖြစ်သောဆန္ဒကို ဖော်ပြ လိုက်ပြန်သည်။

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ အိတ်ကြီးတစ်လုံး

ရှိတယ်တဲ့၊ လွယ်အိတ်ပေါ့လေ၊ ဒီလွယ်အိတ်ထဲမှာ တပည့်တွေက ရွှေကိုအလိုရှိရင် ရွှေစရွှေနများကို သွားထည့်ထားရတယ်၊ နောက် တစ်နေ့ကျရင် ရွှေစရွှေနတွေ ရွှေတုံးကြီးတွေ ဖြစ်သွားတယ်၊ နောက် ငွေကိုအလိုရှိရင်လည်း ငွေအနည်းငယ်ကို အဲဒီအိတ်ထဲမှာ သွားပြီး ထည့်ထား၊ နောက်တစ်နေ့ သွားကြည့်ရင် နှစ်ဆပြန်ပြီးရတယ်တဲ့၊ ဥပမာ ၁၀၀ တန်ထည့်လျှင် ၂၀၀ ပြန်ရတယ်၊ တစ်ခါတလေမှာလည်း သုံးဆ, လေးဆများတောင် ငွေဟာ ပြန်လာတတ်တယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို လူတွေဟာ ဒီလောက်တောင် အားထားကိုးကွယ်ကြ တာပေါ့၊ ပိုက်ဆံကို လိုသလောက်ကို တပည့်တွေကို မ,စကြည့်ရှု တယ်တဲ့၊ သူကတော့ တပည့်တွေရဲ့ကျွေးမွေးတာကိုပဲ ရောင့်ရဲတင်း တိမ်ပြီး တရားနှလုံးသွင်းနေတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် တန်ခိုးကြီးတာပေါ့ နော်”

ဇနီးသည်သည် ခင်ပွန်း၏မျက်နှာကို ကြည့်လျက် ထောက်ခံ လိုက်သောစကားရိပ် ပြ၍ ပြောလိုက်လေသည်။

ခင်ပွန်းသည်အမျိုးသားသည် မော်တော်ကားကို တစ်လမ်း ပြီးတစ်လမ်း ဖြတ်ကျော်မောင်းနှင်လာရင်း ဇနီးသည်၏ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ တန်ခိုးကြီးမားသောတရားကို နာလျက်လာရသည်။ ဟုတ်သည်, မဟုတ်သည်ကိုကား မည်သူသည် မြင်နိုင်အံ့နည်း။ မြင်ရုံနှင့်လည်း မသိနိုင်၊ သိရုံနှင့်လည်း မဝေခွဲနိုင်။ ဝေခွဲ၍ ယုတ္တိတန်ပါလျှင်လည်း ဆုံးဖြတ်ရန်မလွယ်။ သူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏အလုပ်ကို ဟုတ်၏ မဟုတ်ဘူး ဆိုရန်ကား လွယ်သောအလုပ် မဟုတ်။ တကယ်တော့ ကိုယ်တိုင်ခံစား တွေ့ကြုံ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရမှသာလျှင် အဖြစ်မှန်ကို သိနိုင်သည်သာတည်း။ ယခုမူ ကြားရုံနှင့် အဘယ်မှာလျှင် ဆုံးဖြတ် ပြောရုံနည်း။ ရော်ရမ်းမှန်းခြင်းသည်ကား အကျိုးမရှိ၊ အစွန်းငြိသာ ရှိ

သည်။ ထိုခင်ပွန်းယောက်ျားသည် ယုန်ထင်ကြောင်ထင် ဖြစ်နေသည် တကား။

“မင်းပြောစကားအရတော့လည်း အံ့လောက်စရာပဲ”

အလိုက်သင့် ပြန်ကြားလိုက်ပြီး မော်တော်ကားကို ညာဘက် သို့ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။

“ဟာ ... ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ လမ်းထိပ်တောင် ချိုးကွေ့ဝင် သွားပြီ၊ ဟိုရှေ့လမ်းဆုံးခါနီးလောက်မှာ ရှိတယ်လို့ သိတဲ့လူတွေက ပြောပြလိုက်တယ်၊ ဒီလမ်း ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

ဇနီးသည်သည် ရွှင်မြူးသောအသွင်ဖြင့် အားပါးတရ မေး မြန်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကားအတွင်း၌ပါလာသော စက္ကူအထုပ် များ၊ သစ်သီးများ၊ ပိတ်ဖြူလုံကွင်း စသည်တို့ကို လက်ဖြင့် လှမ်း၍ ပြုပြင်နေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒီလမ်းပါပဲ၊ ပြောတဲ့လူက အတိအကျ သေသေချာချာ ပြောလိုက်တာပဲ”

ခင်ပွန်းသည်သည် ကားစီယာတိုင်ကိုထိန်းလျက် ပြောလိုက် သည်။ ရှေ့တည့်တည့်သို့သာ ကြည့်၍ ကားကို ခပ်သာသာပင် မောင်း နေသည်။

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း မိ”

ကားမောင်းနေသောခင်ပွန်းသည်က ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်လိုက်သဖြင့် ဇနီးအား ပြောလိုက်သည်။ ဇနီး သည်လည်း ရှေ့တည့်တည့်သို့မျှော်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ ... အစစ်ပါပဲ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ အင်မတန် ကြံ့ခဲတဲ့သူ ကို တွေ့ရတာဟာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်မဟုတ်ဘူး ကိုရဲ့”

ဇနီးသည်သည် သိန်းထိပေါက်သလောက် ဝမ်းသာသော

လေသံထက်ပင် ဝမ်းသာသောလေယူလေထားဖြင့် ပြောလေတော့ သည်။

ထိုဇနီးမောင်နှံတို့သည် အဘယ်သို့သောပုဂ္ဂိုလ်ကို မြင်နေပါ သနည်း။ သူတို့သည် ရည်ရွယ်ချက်နှင့်လာသောသူတို့ ဖြစ်ကြသည်။ သာမန်လူမျိုးကိုတော့ တွေ့မြင်လိုသည်မဟုတ်။ သူတို့အာရုံစူးစိုက် သောသူကိုသာလျှင် တွေ့လိုသည်ဖြစ်မည်။ ဤကား လောက၏ အစဉ်သော တရားတည်း။

မော်တော်ကားသည် တဖြည်းဖြည်း နီး၍နီး၍ လာလေ သည်။ ထိုသူတို့မြင်နေရသော ထင်ယောင်ထင်မှား မှုန်မွှားများ အသွင် သည်လည်း တစ်စ တစ်စ ပေါ်၍လာလေသည်။ ထိုသူသည် ထိုဇနီး မောင်နှံတို့ တွေ့လိုသောသူဖြစ်သည်။ သူတို့က အကြွင်းမဲ့ယုံကြည် လျက်နေကြ၏။ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။ သူတို့စိတ်က ကြည်ညိုထား သော လက္ခဏာပုံပန်းအဆင်အယင်ကို တွေ့ရသောကြောင့်တည်း။

ထိုမောင်နှံတို့ မြင်နေရသောပုဂ္ဂိုလ်သည် အိမ်ရှေ့တွင် တစ်တတ်ရပ်၍ ထိုထိုဤဤ ကြည့်နေသည်။ သူ၏အရပ်မှာ ယောက်ျားတိုင်း၏အရပ်ထက် မမြင့်သောအရပ် ရှိသည်။ နဖူးက နှယ်ကျယ်၊ အသားက မညိုတညို၊ ကိုယ်ဟန်က ခပ်ထွားထွားပင်။ ကားသည်ဆိုရာ၌ ပိန်သူတို့ထက် အနည်းငယ်ပို၍ကြီးသည်မှတစ်ပါး လွန်အမင်းထွားကျိုင်းသော ခန္ဓာကိုယ် မဟုတ်ချေ။ ဥပဓိရုပ်ခေါ် ဟာ လူတို့၏အသွင်အလျာသည် တည်ကြည်၏။ အမြဲလိုလို ကြည့် ခံသောမျက်နှာထားလည်း ရှိသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဖြူသောအဝတ် ဝတ်ထားသည်။ ပိတ်ဖြူလုံကွင်းမဟုတ်၊ ဗလေကတ်ပုဆိုး ဖြစ်လေ သ်။ အသစ်မဟုတ်၊ လုံချည်အဆင် အနက်ကွက်အကြောင်းကွ များပင် ပျောက်ကွယ်သွားလောက်အောင် ဟောင်းနွမ်းနေမေ

သည်။ ပုဆိုးကို ခြေမျက်စိဖုံးလှမတတ် ဝတ်ထားသည်။ ကိုယ်ပေါ်တွင် အင်္ကျီ မရှိ၊ စွပ်ကျယ်တစ်ထည်ကို ပခုံးပေါ်၌ တင်ထားသည်။ ဦးခေါင်းတွင် အမဲအူတဘက်အဖြူကို ပေါင်းချောင်ပတ်ပတ်၍ ပေါင်းသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ညနေခင်း၏လေညင်းအရသာကို ခံစားနေသူဖြစ်သည်။ မိမိတွေးတောလိုသောအကြောင်းတွေကို တွေးကာ အေးအေးလူလူ ရပ်နေသူတည်း။ ဤသူကား အခြားပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ပါ။ စာရေးဆရာကြီးပီမိုးနင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ဘုရားသိကြားမတာပဲ ကိုရေ၊ ဟိုရှေ့ကဟာ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲကဲ... မော်တော်ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းသာမောင်းသွားပြီး အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ပေရော့”

ဇနီးသည်က ခင်ပွန်းအားပြောလေသည်။ ထို့နောက် မိမိယူရန် သစ်သီးများ၊ ပိတ်ဖြူလုံချည်နှင့် အခြားလှူစရာများကို အသင့်ပါလာသော ကျောက်ကာလက်ဆွဲခြင်းထဲသို့ ထည့်နေသည်။ ခင်ပွန်းသည်သည် ယုံသည်၊ မယုံသည်ကို အပထား၍ မိမိဇနီးသည်ကဲ့သို့ပင် ဝမ်းသာရွှင်ပျသော အမူအရာများ ဖြစ်နေသည်။

မကြာမီပင် ဖိုကားအနက်ကလေးသည် ဆရာပီမိုးနင်း၏ ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ဆရာလည်း မိမိသိသောမိတ်ဆွေများ ဟု ထင်၍ကြည့်နေသည်။ ခင်ပွန်းယောက်ျားသည် ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ထွက်လာသည်။ ဇနီးသည်လည်း ပစ္စည်းဝတ္ထုများ ထည့်သောလက်ဆွဲခြင်းကို ကိုင်လျက် ထွက်လိုက်လာသည်။

“ဒီအိမ်မှာ ပိုက်ဆံကြီးပုဂ္ဂိုလ် ကြွရောက်နေပါသလားခင်ဗျာ”
ခင်ပွန်းယောက်ျားက ဆရာအား ရိုရိုသေသေ မေးသည်။
ဇနီးသည်ကလည်း ဆရာအား အကဲခတ်နေသည်။ အိမ်ပေါ်သို့လည်း

တောင်တောင်မြောက်မြောက် ကြည့်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာသောအကြည့်မျိုးဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို ဆရာက ရိပ်စားမိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီအိမ်ပါပဲ ခင်ဗျာ”
ဆရာသည် ခါးထောက်လျက် ထိုဇနီးမောင်နှံတို့အား လေးစားသောအသံဖြင့် ဖြေကြားလိုက်သည်။

“ပိုက်ဆံကြီးပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အခုရှိပါသလား ခင်ဗျာ”
ခင်ပွန်းသည်သည် ဆရာအား မိမိတို့ တွေးထင်ထားသည့် အတိုင်း ဟုတ်၊ မဟုတ် သိလိုသဖြင့် မေးမြန်းပြန်သည်။

“ကျုပ်ပါပဲခင်ဗျာ၊ ဘာများကိစ္စရှိကြလို့ပါလဲခင်ဗျာ”
ဆရာက ဧည့်ဝတ်ပျူငှာစွာ ဖြေကြားပြောဆိုလိုက်သည်။
ဆရာ၏အသံကိုကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်တို့သည် ဆရာအား လက်ယှက်၍ ဦးတိုက်ရိုခိုးကြတော့သည်။

ရော... ခက်ချေပြီ။ ဆရာသည် ဇနီးမောင်နှံတို့ကို ယခင်ကလည်း မသိ၊ ယခုလည်း မသိ၊ မြင်လည်းမမြင်ဖူးခဲ့။ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့်မျှ ဆက်စပ်၍လည်း မမြင်ဖူးခဲ့။ သို့ပါလျက် ထိုဇနီးမောင်နှံတို့သည် အဘယ်ကြောင့် မိမိကို ရိုခိုးနေသည်ကို နားမလည်။ အဘယ်သဘောပါလိမ့်။ တစ်ကြိမ်မျှ မမြင်ဖူးသူတို့ကို အဘယ်သို့ ပြောရမည်နည်း။ အားနာစရာလည်း ကောင်းလှ၏။ သို့သော် အကြောင်းမဲ့ မိမိကို ရိုခိုးနေခြင်းကိုတော့ ဆရာသည် လက်မခံလို။ အရိုအသေလည်း ခံသူမဟုတ်။

ဤလင်မယား၌ အကြောင်းထူးတော့ ကေန်ရှိမည်။ အကြောင်းမရှိဘဲတော့ ယင်းသို့ပြုကြမည်မထင်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆရာတွင် လက်ငင်းခံစားနေရသော ပြဿနာကို ဖြေရှင်းရန်လို၏။

ထိုလင်မယား ရှက်သွားမည်ကိုလည်း သတိထားမိပြန်သည်။ တစ်ဖန် မိမိအား အထင်မှား၍ပြုခြင်းလည်း ဆရာက ထင်မိပြန်သည်။ ဆရာမှာ အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်ကာ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်။ သွေးကြောများအတွင်းမှ သွေးများ ပူထူ၍သွားလေသည်။ သို့သော် ဣန္ဒြေ ဆည်၍ကား နေရသေး၏။ မည်သို့ကြံရမည်ကို ခက်နေ၏။ ကြောင်၍ နေသည်ပင်။

“ပိုက်ဆံကြီးကိုယ်တော်ဘုရား... တပည့်တော်မတို့ အရှင် ဘုရားထံသို့ ကြီးစားပြီး လာရောက်ရပါတယ်ဘုရား။ အရှင်ဘုရား၏ မေတ္တာရေစင်ကို သောက်သုံးလိုပါတယ်ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ကို သနား၍ ချီးမြှင့်တော်မူပါဘုရား။ အရှင်ဘုရားအား လှူရန် ရွှေစင်များ လည်း ပါပါတယ်၊ ငွေစင်များလည်း ပါပါတယ် ဘုရား”

ဇနီးသည်က ရှိခိုးလျက် ဆရာအားပြောကြားနေလေတော့ သည်။ ဆရာသည် ပို၍ခက်သွားသည်။ အတော်အကျပ်ရိုက်သွား သည်။ အကြံရ မလွယ်ပေတကား။ သို့သော် ဆရာသည် သူတို့ပြော သော ပိုက်ဆံကြီးကိုယ်တော်ဟုဆိုသော စကားသံကို ကြားရမှ အသက်ရှူချောင်၍ သွားတော့သည်။ အချောင်ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

“ကျုပ်ဟာ လိုသမျှကိုပေးနိုင်တဲ့ ပိုက်ဆံကြီးပုဂ္ဂိုလ်၊ ပိုက်ဆံ ကြီးကိုယ်တော် မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ ပိုက်ဆံကြီးဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံပါတယ်၊ ပိုက်ဆံကြီးဆိုတဲ့ အမည်ကို ခံယူပြီး စာပေရေးသားနေတဲ့လူပါ။ ကျုပ်က စာရေးဆရာပိုက်ဆံကြီး ဖြစ်ပါ တယ်၊ မိတ်ဆွေတို့ အယူမှားကြပါနဲ့၊ ကျုပ်ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်သည်ခံ ကြပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

ဆရာသည် ထိုဇနီးမောင်နှံတို့အား အကျိုးအကြောင်းကို

ရှင်းပြသောအခါ အားလုံးပြေလည်၍ သွားကြသည်ဟူသတည်း။

(ဆရာပိမိုးနင်း ကလောင်ကို နိုင်နိုင်ကြီးရေးသားနေချိန် တွင် ပိုက်ဆံကြီးပုဂ္ဂိုလ်၊ ပိုက်ဆံကြီးပုဂ္ဂိုလ်ဟု ကျော်ကြားနေသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ရှိသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ရွှေငွေဖြစ်အောင် လုပ် တတ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ ထိုကျော်ကြားသော ပိုက်ဆံကြီး၏ အမည်ကို ကလောင်အမည်ယူ၍ရေးသားသည့်အတွက်ကြောင့် ဆရာ ပိမိုးနင်းသည် ရယ်စရာလည်း မကျတကျ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ကြုံတွေ့ရ ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။)

A

(၁၈)

ရွှေရငွေရ အင်္ဂိုရတ်ဆရာကြီးပိမိုးနင်း

ဆရာပိမိုးနင်းသည် စာပေနယ်တွင် မိမိကလောင်ကို တွင် တွင်ကျယ်ကျယ် မွှေ့ယမ်းနိုင်စွမ်းရှိသောအခြေအနေ၌ ရပ်တည်နေဆဲ အချိန်ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆရာသည် ရေကျော် မက်သဒစ်ကျောင်းအနီး တိုက်တန်းလျားတွင် ငှားရမ်းနေသည်။ ဆရာနှင့် တူမောင် မောင်အုန်း ခင်ကလည်း အတူနေသည်။ မောင်အုန်းခင်က အင်္ဂိုရတ်ဖိုထိုး ဝါသနာ ပါ၏။ တရူးရှူး တရဲ့ရဲ့နှင့် နေ့စဉ်ပင် ဖိုထိုးနေ၏။ ဆရာက မနှစ် သက်ချေ။ သို့သော် မည်သို့မျှမဆို၊ အရိပ်အခြည်သာ ကြည့်နေ၏။ မောင်အုန်းခင်၏မိဘများက မောင်အုန်းခင်၏လုပ်ငန်းကို

တွေ့သောအခါ အလွန်စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ကြ၏။ ဆရာအား ဆုံးမရန် ပြောကြား၏။ ဆရာက ဝန်မခံ၊ သူ့သဘောအတိုင်း သူ့စိတ်ကူးနှင့် သူ လုပ်သည်ကို အတားအဆီးမလုပ်သင့်ဟုပင် ဆို၏။ မောင်အုန်းခင်၏မိဘများက စိတ်ဆိုးကြ၏။ ဆရာက မောင်အုန်းခင် အဂ္ဂိရတ်ထိုးနေသည်ကို လေ့လာ၏။ စူးစမ်း၏။ သဘောတရားကို စဉ်းစား၏။ တစ်နေ့သောအခါ ဆရာသည် အကြံအစည်တစ်ခုကို ရုတ်တရက် သွား၍တွေ့မိတော့သည်။

ဆရာသည် မောင်အုန်းခင်ကဲ့သို့ အဂ္ဂိရတ်ထိုးဖို့ရန် ဖားဖိုကို ပြင်၏။ သတ္တုများကို ရှာ၏။ ရော . . . ခက်ချေပြီ။ ဆုံးမရန် ဦးလေးအား မောင်အုန်းခင်၏မိဘများက တာဝန်ပေးခဲ့၏။ ယခုမူ ဆရာကိုယ်တိုင်က အဂ္ဂိရတ်ထိုးနေလေတော့သည်။ ဆရာသည် ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ်ကို လို၍ ဖိုထိုးသလော။ မဟုတ်ပါ။ ထွက်ရပ်လမ်းခေါ်သော လမ်းသို့ရောက်အောင် ပြဒါးရှင်လုံးကို လို၍ ဖိုထိုးသလော။ ဝေးသေး၏။ ကာယသိဒ္ဓိ၊ ဓနသိဒ္ဓိ စသောအကျိုးကို လို၍ထိုးသလော။ အလိုမရှိ၊ နားမလည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဆရာသည် အဘယ်အကျိုးကို လို၍ အဂ္ဂိရတ်ထိုးပါသနည်း။ ပိုက်ဆံလို၍ ဖိုထိုးပါသည်။

ဆရာထိုးသော အဂ္ဂိရတ်မှာ ပြဒါးသေအောင်၊ သံသေအောင် ထိုးသောနည်းမဟုတ်။ အဂ္ဂိရတ်ဆိုသည်မှာ မီးပင် ဖြစ်သည်။ မီးဖြင့် မိမိအလိုရှိသော သတ္တုများ၊ သံများ အစရှိသည်တို့ကို လိုရာပုံပန်း သဏ္ဍာန်အသွင်သို့ ကူးပြောင်းယူနိုင်ရန်သာ ထိုးသော အဂ္ဂိရတ်နည်း ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာထိုးသော အဂ္ဂိရတ်မှာ ပန်းတိမ်ဖို၊ ပန်းဘဲဖိုတို့တွင်ထိုးသော အဂ္ဂိရတ်မီးဖိုကို ဆိုလိုပေသည်။

ဆရာသည် တရှူးရှူး တရှဲရှဲမြည်နေသော အဂ္ဂိရတ်ဖားဖိုတွင် အာရုံစိုက်၍သာနေသည်။ မီးအတွင်းသို့ သတ္တုချောင်းကလေး

များကို သွင်းထားလိုက်၊ ဖားဖိုကို တစ်ဖန်ပြန်၍ဆွဲလိုက် လုပ်နေသည်။ မီးအရှိန်နှင့် သတ္တုချောင်းများ၏အခြေအနေကိုကြည့်၍ ဖိုထဲမှ ဆွဲထုတ်ယူသည်။ သတ္တုချောင်းများကို သတ္တုချောင်းကလေးများဖြစ်အောင် ဖန်တီးယူသည်။ သတ္တုချောင်းကလေးများမှာ မီးခြစ်ဆံတစ်လုံးမျှသာ ရှိသည်ဟူ၍။ မီးခြစ်ဆံတံအလုံးမျှရှိသော သတ္တုချောင်းရှည်ကလေးများကို များများရအောင် ဖိုဖြင့် လုပ်ဆောင်ယူသည်။ သတ္တုချောင်းဆိုရာဝယ် ဒန်သတ္တုချောင်းများ မဟုတ်။ ကြေးသတ္တုချောင်းများသာ ဖြစ်သည်။

(ဆရာ၏ညီ ဦးစိုးရွှေ၏ပြောပြချက်အရ နေဖြူမှထွက်သော သတ္တုချောင်းများကို ဝယ်၍ အထူးသဖြင့် လုပ်သည်ဆိုသည်။)

သတ္တုချောင်းကလေးများကို ၂ လက်မခွဲခန့်စီ ညီအောင် ဖြတ်သည်။ ထိပ်ဖျားကို ချောအောင်လုပ်သည်။ နောက် အဂ္ဂိရတ် လုံထဲတွင် ငွေကိုထည့်၍ မီးအပူပေးသည်။ ငွေရည်ပျော်လာသော အခါ သတ္တုချောင်းကလေးများ၏ထိပ်တွင် ငွေရည်ဖူးကလေးဖြစ်အောင် လုပ်ယူသည်။ သတ္တုချောင်းအဖျားတစ်ဖက်တွင် မီးခြစ်ဆံဖူးမျှရှိသော ငွေဖူးကလေးများကို တွေ့ရသည်။ ဆရာသည် ထိုငွေရည်ဖူးတပ်ထားသော သတ္တုချောင်းကလေးများကို စက္ကူဘူးကလေးများဖြင့် ဒါဇင်လိုက် ဘူးသေး၊ ဘူးလတ်၊ ဘူးကြီး စသဖြင့် စနစ်တကျ ထုပ်သည်။

ဆရာသည် ငွေရည်ဖူးတပ် သတ္တုချောင်းများကို အတော် ကလေးပြုလုပ်မိသောအခါ ကြော်ငြာများကို သတင်းစာများတွင် ထည့်၍ကြေညာသည်။ 'ဓာတ်ကျပ်တံ' ဟုခေါ်၍ နားပင်း၊ နားထိုင်၊ နားကိုက်၊ နားနာ၊ နားပြည်ယို စသော နားနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် ရောဂါ ဘယများ ပျောက်ကင်းကြောင်း ကြော်ငြာသည်။ ကြော်ငြာသည်

အလွန်ကောင်းသည်။ နားကို ကျပ်ရုံမျှဖြင့် ချက်ချင်းသက်သာလာကြောင်း၊ အထူးတလည် ဖော်စပ်ထားသော ဓာတ်ဆေး၊ ဓာတ်တံများ ဖြစ်ကြောင်း စသဖြင့် ယခုချက်ချင်း ယူပစ်၍ပျောက်သကဲ့သို့ ရောဂါပျောက်မည်ထင်လောက်အောင် ကြော်ငြာတွင် ရေးထား၏။

စာရေးဆရာကလည်းဖြစ်၍ ကြော်ငြာသည် အခြားကြော်ငြာများနှင့်အတူ လူပိန်းများ ထင်းခနဲ၊ ကွင်းခနဲ၊ လင်းခနဲ မြင်နိုင်၊ နားလည်နိုင်အောင် ရေးသားထားသဖြင့် ကြော်ငြာရုံဖြင့် လူကြိုက်များလာလေသည်။ ဆရာကြီးဦးစိုးရွှေက ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းဟာက ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါကွာ၊ ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလား”

ဟုပြောသောအခါ ...

“ဟေ့ ... ကြော်ငြာကောင်းရင် ပြီးတာပဲကွာ၊ ပျောက်တာ၊ မပျောက်တာကတော့ တိုက်ဆိုင်မှု ရှိ၊ မရှိပေါ်မှာ တည်တာပဲကွာ”

ဟု ပြောဖူးသည်။

ဆရာသည် သတင်းစာများတွင်ကြော်ငြာ၍ များမကြာမီ နယ်များက အစမ်းသဘောဖြင့် ငွေလွှဲစာများဖြင့် ဓာတ်ကျပ်တံများကို မှာယူကြသည်။ နှာယူသုံးစွဲကြသောအခါ ထိုဓာတ်ကျပ်တံသည် နားရောဂါသည်များအား အထူးသက်သာစေသဖြင့် နောက်ထပ်ပို့ရန် မန်နီအော်ဒါများဖြင့် မှာယူကြပြန်သည်။ ဓာတ်ကျပ်တံများမှာ နားရောဂါကို သက်သာသည်ဟု ဆိုပင်ဆိုကြသော် အမှန်အားဖြင့် ထိုဓာတ်ကျပ်တံများတွင် မည်သည့်ဆေးဝါး ဓာတ်သဘောမျှ အနည်းငယ် မပါဝင်ချေ။ အဘယ်မြန်မာဆေး ဓာတ်နည်းကိုလည်း ရောစပ်ခြင်းမပြု။ အနောက်တိုင်း ဆေးစပ်နည်း၊ ဓာတ်စပ်နည်းလည်း မပါဝင်။ သို့သော် အဘယ်ကြောင့် ဤဓာတ်ကျပ်တံများမှာ နားရောဂါကို သက်သာသည်

ဟု ဆိုကြသည်မသိ။ မြန်မာ့အယူအဆအရ ဆရာပီမိုးနင်းသည် ဆေးဝါးလိုက်သောကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ အကျိုးပေးသောကြောင့်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်နိုင်ရာသည်။ သို့မဟုတ် ဝေဒနာရှင်များ၏ စိတ်အထင်ကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ တိုက်ဆိုင်မှုများကြောင့်သော်လည်းကောင်း ထိုဓာတ်ကျပ်တံများသည် နာမည်ကျော်၍ သွားခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

ထိုအချိန်က ဆရာသည် ရေကျော် မက်သဒစ်ကျောင်းအနီး တိုက်တန်းလျား၌နေစဉ် "Forward Company" ဟူသော ကုမ္ပဏီတစ်ခု ဖွင့်လှစ်ရောင်းချသေးကြောင်း သိရသည်။ ထိုကုမ္ပဏီသည် ကုမ္ပဏီဟုဆိုသော်လည်း စတိုးဆိုင်ကလေးသာသာပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုကုမ္ပဏီ၌ ဓာတ်ကျပ်တံများကို အဓိကထား၍ ရောင်းချသည်။ ထို့ပြင် အခြားသောကုန်ပစ္စည်းများကိုလည်း ရောင်းချသေးသည်ဟု သိရသည်။

ထိုအချိန်က ညီတစ်ဝမ်းကွဲတော်သူ ဦးစိုးရွှေသည် ဆရာနှင့် အတူ သွားရောက်နေသည်။ ဦးစိုးရွှေသည် ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ် ဆရာစံအရေးတော်ပုံကြောင့် ဆရာပီမိုးနင်းထံသို့ သွားရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆရာကြီးဦးစိုးရွှေက ပြောပြသည်။

ဆရာပီမိုးနင်းသည် ငွေကို အလွန်သုံးသည်။ ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများနှင့် အကြောင်းသင့်လျှင် သင့်သလို သုံးသည်။ နေ့စဉ်စာပင် မထားချေဟု ဦးစိုးရွှေကဆိုသည်။ ဓာတ်ကျပ်တံများ အရောင်းတွင်ချိန်တုန်းက နံနက်မိုးလင်းလာလျှင် နယ်ကိုယ်စားလှယ်များ မှာသော မန်နီအော်ဒါအလားကိုသာ စောင့်နေသည်။ မန်နီအော်ဒါများလည်း တစ်နေ့လျှင် ၁၅ စောင်နှင့် အစောင့် ၂၀ ကြားတွင် ရှိသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆရာ၌ ငွေကြေးအတော် ရှင်၏။

သို့သော် ဆရာက ငွေကို ခင်မင်သူမဟုတ်။ သို့ကြောင့် ငွေကလည်း ဆရာကို ခင်မင်မှုကင်းသည်ပင်။

ထိုဓာတ်ကျပ်တံများ အရောင်းတွင်ချိန်၌ ဆရာသည် ဓာတ်ကျပ်တံများသာမက ရွှေရည်စိမ် ငွေရည်စိမ်လုပ်ငန်းပညာကို ဆရာကောင်းများအား အိမ်သို့ပင့်ခေါ်ယူ၍ သင်ယူသည်။ နည်းနာခံသည်။ နောက် မိမိကိုယ်တိုင် ထိုလုပ်ငန်းကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်သေးသည် ဟု ဦးစိုးရွှေကပြောဖူးသည်ကို မှတ်သားရပါသည်။

ထိုလုပ်ငန်းသည် ဓာတ်ကျပ်တံများလောက် အကျိုးမပေးသဖြင့် မကြာမီပင် စခန်းသိမ်းလိုက်ရသောဟူ၏။ ဓာတ်ကျပ်တံများကား ဆရာဘဝတစ်သက်တာတွင် မမေ့နိုင်အောင် အကျိုးပေးခဲ့သော ဘဝမိတ်ဆွေများပင်တည်း။

ဆရာ၏ အခြားမလေ့ကား ယင်းသို့တည်း။

ဆရာပီမိုးနင်းသည် နှုတ်ရေးသမားမဟုတ်၊ လက်ရေးသမားဖြစ်သည်။ လက်တွေ့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ စမ်းသပ်လိုသောဝါသနာ ထုံခဲ့သူဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် အဘယ်အရာမဆို ဆရာသည် လက်တွေ့ စမ်းသပ်မှုတည်းဟူသော လက်နက်ဖြင့်သာ အသုံးပြုလေ့ရှိသည်။ သူ၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးစနစ်ဖြင့် ထူထောင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

A

(၁၉)

ဇာတ်ညွှန်း ဒါရိုက်တာ ပီမိုးနင်းနှင့် စတန့်မင်းသား ကျော်စိုး

ဘဝအတွေ့အကြုံ စုံအောင်ရှာဖွေရာတွင် ဆရာပီမိုး နင်း၏ ဘဝဇာတ်လမ်းစုံလောက် စုံအောင်ရှာနိုင်မည် မထင်ပေ။ ဆရာသည် လေ့လာရာ၌ သူမတူအောင် စွမ်းသည်။ ရန်ကုန်မြို့တော်နှင့် မြို့ကြီးပြကြီးများမှ ကျေးရွာကောက်ရိုးပုံအထိ မည်သို့ဖြစ်တတ်သည်ကို နှံ့စပ်သိမြင်အောင် ရှာဖွေသူဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ဆရာသည် ယခင်ခေတ်က ခေတ်ပေါ်ရုပ်ရှင်များကို စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။

ဆရာသည် ငယ်စဉ်ကစ၍ အနုပညာကို လေးစားသူဖြစ်သည်။ လိုက်စားသူဖြစ်သည်။ သို့သော် ပါရမီပြည့်အောင် မဖြည့်၍ မထွန်းကားချေ။ ရုပ်ရှင်အနုပညာကို ဆရာသည် အထူးစိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်ရကား မိမိ၏သား မောင်ကျော်စိုးကို ရုပ်ရှင်နယ်ထဲသို့ တွန်း၍ ပို့ဆောင်ပေးသည်။ သားမောင်ကျော်စိုးကလည်း ဖခင်နည်းတူ အနုပညာထုံသူဖြစ်၍ ရုပ်ရှင်လောကတွင် နာမည်ကျော်ကြားခဲ့သည်။ စတန့်မင်းသား မောင်ကျော်စိုးဆိုလျှင် ယခုတိုင်ပင် ရုပ်ရှင်ပညာရှင်များနှင့်တကွ အနုပညာရှင်များ၊ အနုပညာကို ဝါသနာစူးစိုက်သူများသည် လေးစားမှတ်သားလျက် ရှိကြသည်။

ဆရာသည် ရုပ်ရှင်ပညာကို စိတ်ပါဝင်စားရုံသာမက သူကိုယ်တိုင်ပါဝင်ခဲ့ဖူးသည်။ ဇာတ်ညွှန်းဆရာ ဒါရိုက်တာအဖြစ်ပင် လုပ်ဆောင်ခဲ့သေးသည်။

မောင်ကျော်စိုးသည် မြန်မာ့အဆွေကုမ္ပဏီတွင် ရုပ်ရှင်

ဇာတ်ဆောင်အဖြစ် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီး၊
မြင်းစီး အလွန်ကျွမ်းကျင်သည်ဟု သိရသည်။ ရုပ်ရှင်လောကတွင်
မောင်ကျော်စိုးသည် ထင်ရှားသောသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။
ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်ကလည်း လက်ခံ၍လာသောအပိုင်းသို့ ရောက်
ချိန်တွင် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာနှင့် အဆင်မပြေမှုဖြစ်လာသည်။

မောင်ကျော်စိုးသည် ရုပ်ရှင်အနုပညာကို နှစ်နှစ်ကာကာ
မြတ်နိုးသူ ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် သည်းခံ၍ ထိုရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတွင်
လုပ်ကိုင်နေသေးသည်။ သို့သော် သည်းခံသင့်မှ ခံမည်ဟူသောဝါဒကို
နှလုံးပိုက်၍ မမှန်သောသည်းခံမှုမျိုးကို လက်ခံကျင့်သုံးခြင်း မပြု
တော့ဘဲ ထိုရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှ ဆရာပီမိုးနင်းမသိအောင် အလုပ်ထွက်
လိုက်လေသည်။

ဆရာသည် မောင်ကျော်စိုး အလုပ်မဆင်း၍ ကြိမ်းမောင်း၏။
မောင်ကျော်စိုးက မသွား၊ မည်သို့မျှလည်း မပြော။ အိပ်၍သာနေ၏။
ရက်ကြာသည်ထက်ကြာလာသဖြင့် ဆရာက သားမောင်ကျော်စိုးကို
အကျိုးအကြောင်းမေးသည်။ မောင်ကျော်စိုးလည်း မကွယ်သာတော့
သဖြင့် အလုံးစုံကို ဖွင့်ဟပြောပြသည်။ ဆရာသည် အတော် စိတ်
မကောင်းဖြစ်သည်။

“ဟင်း... ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တာမျိုးပဲကွာ၊ ဝမ်းနည်းစရာ
တော့ မရှိပါဘူး”

ဟုသာ ဆိုသည်။ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကိုလည်း အပြစ်မဆိုချေ။
ဆရာသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ပြောဆိုရာ၌ ‘ဆိုခဲစေ မြစေ’
ဟူသောစကားကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထားသော ပညာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်
သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်၏အပြစ်သည် ကေနိရှိသည် ဖြစ်စေကာမူ
အပြစ်ဟုတ်သည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ မိမိ၏အပြစ်ကို မမြင်ဘဲ သူတစ်ပါး

၏အပြစ် ပြောခြင်းသည် ပညာရှိတို့ မနှစ်မြို့ဖွယ်ရာသာ ဖြစ်သည်ဟု
ယူဆဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်ကျော်စိုးအားလည်း အပြစ်
သိပ်မတင်ချေ။ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကိုလည်း အထူးတလည် မဆိုပေ။

သို့သော် ဆရာသည် သားမောင်ကျော်စိုး၏ ရုပ်ရှင်အနုပညာ
အညွန့်တုံးသွားမည်ကို စိတ်ပူပန်မိသည်။ သို့ကြောင့် ဆရာသည်
ဗြိတိသျှဘားမား ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီနှင့် အဆက်အသွယ် ပြုလေသည်။

ဗြိတိသျှဘားမားရုပ်ရှင်တွင် ဆရာသည် မိမိလည်း ပါဝင်၍
ဆောင်ရွက်လိုစိတ် ထက်သန်လာသဖြင့် ဒါရိုက်တာလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။ သားမောင်ကျော်စိုးကို ဇာတ်လိုက်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရန်
တိုက်တွန်းသည်။ ဗြိတိသျှဘားမားကလည်း သဘောတူသည်။ ဆရာ
သည် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းကို သူကိုယ်တိုင်ရေးသည်။ ‘ချစ်တဲ့သူရယ်’
ဇာတ်ကို ရိုက်ကူးသည်ဆို၏။

ဇာတ်ကားကို စရိုက်သောအခါ မောင်ကျော်စိုးသည် ဇာတ်
လိုက်မင်းသမီးနှင့်အတူ တွဲဖက်ရသည်ကို စိတ်မလုံတလုံ ဖြစ်နေ၏။
ရဲရဲတင်းတင်းမရှိသဖြင့် သဘာဝမကျဘဲ ဖြစ်နေသည်ဆို၏။ ထိုအခါ
ဆရာသည် ဒါရိုက်တာအဖြစ် ညွှန်ကြားနေရာက ထလာပြီးလျှင်
“ဒီလိုဖက်ရတယ်၊ ဒီလိုဆွဲခေါ်ရတယ်ကွ’ ဟုဆိုကာ မင်းသမီးနှင့်
သူကိုယ်တိုင် သရုပ်ဆောင်၍ ပြသောဟူ၏။ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကြသော
လုပ်သားများမှာ ဆရာ၏ ရသအပြည့်ပါသော သရုပ်ဆောင်ချက်များကို
ပွဲကျ၍မဆုံး ဖြစ်နေလေသတည်း။

ဆရာသည် ရုပ်ရှင်ပညာကို မြတ်နိုးသူဖြစ်သည်။ ကြီးပွားတိုး
တက်ရန်လည်း များစွာအားထုတ်သည်။ သို့သော် ဆရာနှင့် ရုပ်ရှင်အနု
ပညာသည် ကြာရှည်စွာ စခန်းမသွားနိုင်ဘဲ မကြာမီ ခွဲခွာယုတ်ကြရ
သည်ဟု ဆိုကြသည်။

မောင်ကျော်စိုးသည် ဆရာပိမိုးနင်း၏သားပီပီ ဖခင်နှင့် ဓလေ့ချင်းတူ၏။ ဖအေတူသားဖြစ်သည်။ ဖခင်ကဲ့သို့ သတ္တိလည်း ရှိသည်။ စွန့်စားရဲသူလည်း ဖြစ်သည်။ အသက်ကိုပင် ပဓာနမထားဘဲ စွန့်စားနိုင်သူတည်း။ မောင်ကျော်စိုးသည် မိမိကဲ့သို့ မဟုတ်မခံစိတ်ဓာတ်ရှိသူ ဖြစ်သည်ဟု ဆရာကသိသည်။ ကိစ္စတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ရာ၌လည်း ကောင်း၊ ပညာတစ်ခုကို သင်ကြားရာ၌လည်းကောင်း အစသတ်အောင် သို့မဟုတ် ဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်ကြားပြုလုပ်လိုသောဆန္ဒရှိသော မောင်ကျော်စိုးဟု ဆရာကမြင်၏။ သို့ကြောင့် အဘယ်အရာကိုပဲလုပ်လုပ် ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်မှုရှိအောင် ဖန်တီးလေ့ရှိသည်။

မောင်ကျော်စိုးသည် မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးရာ၌ သူမတူအောင် ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သည်ဟု မိလိုက်သူတို့က ဆိုကြသည်။ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရာတွင်လည်းကောင်း၊ အလွတ်ပြင်ပတွင်လည်းကောင်း၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးရာ၌ လှလည်းလှ၊ မြန်လည်းမြန်၊ ဟန်လည်းပါသဖြင့် မြင်သူတိုင်း ရှုမောရသော မောင်ကျော်စိုးဖြစ်သည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးသောအခါ အလွန်အမင်း စီးသည်ဆို၏။ ဖခင်ဖြစ်သူက ခဏခဏ သတိပေး၏။ မရ။ မောင်ကျော်စိုးသည် မိမိ၏ကျွမ်းကျင်မှုကို ယုံကြည်သောသူ ဖြစ်တန်ရာသည်။ မိဘစကားကို နားမထောင်ခြင်းတော့ မဟုတ်ပေ။

တစ်နေ့သောအခါ ဗန္ဓုလဂျာနယ်တိုက်က ဆရာပြန်လာသည်။ တိုက်ရှေ့တွင် မောင်ကျော်စိုးနှင့်တွေ့၍ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နောက်က ဝင်၍ထိုင်သည်။ သားအဖနှစ်ယောက် စီး၍လာ၏။ ဆရာသည် စိတ်ကူးတစ်ခုဖြစ်လာ၏။ အဘယ်စိတ်ကူးပါနည်း။ သားမောင်ကျော်စိုးကို သတ္တိစမ်းလိုခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်း ဘယ်လောက်သတ္တိရှိသလဲ ... စီးပြစမ်း”

ဟု ဆရာသည် မောင်ကျော်စိုးအား ခိုင်းသည်။ ထိုအခါ မောင်ကျော်စိုးသည် ဖြည်းဖြည်းမောင်းနှင်နေရာက စက်ကုန်ဖွင့်၍ နှင်လေတော့၏။ ဆရာသည်ပင် အသည်းတုန် အူတုန် တစ်ချက်တစ်ချက် ဖြစ်သွားမိသည် ဟူ၏။ ထိုကဲ့သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်မြန်မြန် မောင်းနှင်လာရာ စပတ်လမ်းအကွေ့ရောက်သောအခါ ကားတစ်စီးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိလေ၏။ ဘရိတ်ကိုဖမ်း၍ ရှောင်လိုက်ရာ ဆိုင်ကယ်စွပ်ကြောင်းကြီး ဝါးနှစ်ရိုက်လောက်ထင်၍ ကျန်ခဲ့၏။ ဆရာ၏ ခေါင်းပေါင်းလည်း ကျွတ်ကျကျန်ခဲ့သည်။ သားမောင်ကျော်စိုးက ပြန်၍ ခေါင်းပေါင်းကိုကောက်မည်ပြုရာ ...

“မကောက်နဲ့ ... ဆက်သာစီး”

ဟုခိုင်းသတည်း။ သို့နှင့် အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ ...

“မင်း သိပ်မိုက်တယ်၊ မြန်မြန်သေလိမ့်မယ်”

ဟု သားကိုပြော၏။ သားအဖနှစ်ယောက်တို့ကား လိုက်ဖက်တူညီ ရှိကြပေစွ။

ဆရာသည် သားကြီးမောင်ကျော်စိုးကို ပိုမို၍ချစ်သည်ထင်။ ဓလေ့ချင်းတူ၍ ချစ်သလော၊ သတ္တိချင်းတူ၍ ချစ်သလော မတွေးတောတတ်ပေ။ မောင်ကျော်စိုးသည် သူတစ်ပါး၏ဓားချက်ဖြင့် သတိမမူမိသောကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံးသွားရသည်ကို လူတိုင်းသိကြမည်ပင်။ အသက် ၂၂ နှစ်လောက်တွင် ကွယ်လွန်သည်ဟု ညီအစ်ကိုနို့တစ်လုံးကြားတော်သူ ဦးတင်အုန်းက ပြောသည်။ မောင်ကျော်စိုးသေဆုံးသောအခါ ဆရာသည် မတ်တတ်မေ့နေသည်ဆို၏။

“သေမျိုးချည်းမို့ မနှမြောပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ နာမည်တက်တုန်း၊ ပညာလည်း တက်တုန်း အရွယ်ကလေးမို့ နှမြောတာပါကွာ” ဟု ဆရာပြောသည်။ ဆရာသည် အခြားလောကခံများကို

တော့ ကြံကြံခိုင်ခိုင် ရင်ဆိုင်၍လာခဲ့သူဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ယခု သားအတွက်ဆိုတော့ နှလုံးသားအက်၍ သွားပြီတကာ။

တစ်ဖန် ဆရာ၌ သားသမီးများအပေါ်ဝယ် ဓလေ့တစ်မျိုး ဤသို့ရှိပြန်သည်။ ဆရာသည် သားများကို မိဘတို့၏ဓမ္မတာအတိုင်း လွန်စွာချစ်၏။ မိမိကဲ့သို့ အရာရာကို ကြိုးကြိုးပမ်းပမ်း ဆောင်ရွက် စေလို၏။ သို့သော် သားများသည် ကလေးငယ်များသာ ဖြစ်နေ၍ ဆရာဖြစ်လိုသောအဖြစ်မျိုးကို မပြုလုပ်နိုင်ရှာကြ။ ဆရာသည် သား များအပေါ်၌ စေတနာထား၏။ သို့သော် ဆရာသည် စေတနာတခြား အလုပ်တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သားများကို ကျောင်းသို့ပို့သည်။ ပညာသင်ကြားစေ၏။ ကလေးများမှာ ကျောင်းမှန်မှန် မတက်ကြချေ။ ကျောင်းပြေးကြ၏။ ကျောင်းပြေးသည်ကို သိ၍ အခြားဖခင်များကဲ့သို့ ရိုက်နှက်ခြင်းကို အသုံးမပြု။ ကလေးများကိုခေါ်၍ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြ၏။ မကြိမ်း မောင်းချေ။ ထိုနောက် ကလေးများသည် ကျောင်းမတက်ဘဲနေကြပြန် ၏။ ဆရာက မည်သို့မျှမဆို၊ ကလေးများသည် ကျောင်းသို့ တက်ချင် သောအချိန်တွင် ကျောင်းတက်ကြ၏။ ကျောင်းမတက်ချင်သောအချိန် တွင် ကျောင်းသို့မသွားဘဲ ခြံဥယျာဉ်များထဲသို့ သွား၍ ငှက်ပစ်လေ့ရှိ ကြ၏။ ဆွေမျိုးများက ကလေးတို့ ကျောင်းမတက်ဘဲ နေသည်ကို တွေ့ကြ၏။ ကလေးတို့ကို ဆူ၍မာန်၏။ ဆရာထံသို့ သွားရောက် ပြော၏။ ဆရာက ငြိမ်၍နေ၏။ မည်သို့မျှမပြော။ ဆွေမျိုးများသည် နောင် အခါ ကလေးများ ကျောင်းမတက်ဘဲ လျှောက်သွားနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ စကားတစ်ခွန်းမျှ မဟာတော့ချေ။ ဆရာထံသို့လည်း မတိုင်ကြားတော့။ အကြောင်းကို သိပြီးဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ဆရာက လာရောက်တိုင်ကြားသော ဆွေမျိုးများကို ရန်ပူသောကြောင့်

မဟုတ်။ ဆရာ၏သဘောကို သိသွားကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကလေးများ ကလေးကချေသွားနေသည်ကို မြင်၍ မကြည့် ရက်နိုင်သော ဆွေမျိုးများက ...

“ပိုးနင်း ... နင့်ကလေးတွေ ကြည့်ဆုံးမဦးမှပေါ့၊ ပြောဦးမှ ပေါ့ဟဲ့”

ဟု ဆိုကြ၏။

“ကျွန်တော်က သူတို့ကို ပညာပေးတယ်၊ သူတို့က မယူ တာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ သူတို့လည်း သူတို့စိတ်ကူးနဲ့သူတို့ စခန်းသွား ကြတာ၊ ကျွန်တော်လည်း ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်တော်စိတ်ကူးနဲ့ ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့တယ်၊ ခုလည်း သူတို့ ဒီလိုလုပ်ချင်တာနဲ့ တူတယ်၊ သူတို့လည်း နောက်တော့ အရောက်အရောက် ဖြစ်လာကြမှာပေါ့ဗျာ”

ဆရာသည် လေအေးအေးလေးဖြင့် ပြောသည်ဟူသတည်း။ ဆရာသည် မိမိသားကလေးများကို ကလေးတို့သဘောအတိုင်း ထား သည်။ စာကျက်ကြဟဲ့ဟုလည်း မပြော၊ ကျောင်းသွားကြတော့လေ ဟုလည်း မဆို။ ကလေးတို့စိတ်တိုင်းကျ လုပ်နေသည်ကိုပင် ကြည့်ရှု ပြီးနေတတ်ကြောင်း ဆရာ၏ညီဝမ်းကွဲ ဆရာကြီးဦးစိုးမန်းက ပြောဖူး ပါသည်။ ဆရာသည် သားများကို အလိုလိုက်သည်မဟုတ်၊ ကလေး တို့၏ဓလေ့အတိုင်း ထားကြည့်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

သို့ကြောင့်ပင် သားကြီးမောင်ကျော်စိုးသည် စတုတ္ထတန်း (အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ စတုတ္ထတန်း) ၌ သင်ကြားနေဆဲ ကျောင်းမတက်ဘဲ ရုရှားဆပ်ကပ်သို့ သွားရောက်ကြည့်ရာ ဘားကျွမ်းသမားများနှင့် ရင်းနှီးသွားသဖြင့် အသက် ၁၂ နှစ်အရွယ်၌ ရုရှားဆပ်ကပ်ထဲသို့ လိုက်သွားသည်။ လိုက်သွားမည်ဟု ခွင့်ပန်သောအခါလည်း ဆရာက အသာတကြည် ခွင့်ပြုသည်ပင်။

ရုရှားဆပ်ကပ်တွင် မောင်ကျော်စိုးသည် ၃ နှစ်ကြာသည် ဆို၏။ ၃ နှစ်အတွင်း ဘားကျွမ်းအတတ်၊ လက်ဝှေ့အတတ်၊ မြင်းစီးအတတ်နှင့် မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးအတတ်တို့ကို အထူးသဖြင့် ကျွမ်းကျင်စွာတတ်မြောက်လာခဲ့သည်။ ယင်းပညာခံကြောင့် ရုပ်ရှင်ပညာလောကတွင် လူသေသော်လည်း အမည်မသေဘဲ စတန့်မင်းသား မောင်ကျော်စိုးဟု ယခုတိုင် သိရှိကျော်ကြားလျက် နေသေးသည်။

ဤသို့ မောင်ကျော်စိုး ကျော်ကြားထင်ရှားလာခြင်းသည် ဆရာပီမိုးနင်း၏ သားများအပေါ်၌ ခွင့်လွှတ်ခြင်းနှင့် ဥပေက္ခာပြုနိုင်သော သတ္တိစိတ်ဓာတ်ကြောင့်ဟု တွေးရမည်လော၊ စဉ်းစားစရာတည်း။

A

(၂၀)

အများအကျိုးကိုသာ လိုလားတဲ့

ပကာသနသမားမဟုတ်တဲ့ သဘာဝသမား ဆရာ

ဆရာပီမိုးနင်းသည် အများအကျိုးကို လိုလားသူဖြစ်သည်။ အမှန်တရားကို နှစ်သက်သူလည်း ဖြစ်သည်။ မတော်သည်ကို မြင်လျှင် မိမိနှင့် တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်သော်လည်းကောင်း၊ မသက်ဆိုင်သော်လည်းကောင်း ကူညီဆောင်ရွက်လေ့ရှိသည်။ မတရား ဖော်ကားခံနေရသည်ထင်လျှင် မိမိကိုယ်တိုင် ပါဝင်ကူညီသည်။ တုတ်တုတ်ချင်း၊ ဓားစားချင်း ဖြစ်သော်လည်း အမှုမထားဘဲ တရားသည်သာ

ပဓာနထား၍ ပြုလုပ်တတ်သည်။ အများအကျိုးနှင့် ကိုယ်ကျိုး နှစ်ရပ် ယှဉ်ပြိုင်လာလျှင် ကိုယ်ကျိုးကိုစွန့်လွှတ်သောသူ ဖြစ်သည်။

ဆရာသည် ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးနှင့် နေလေ့ရှိသော အထက်တန်းလွှာများကို လွန်စွာမုန်းတီးသူဖြစ်သည်။ လူ့အခွင့်အရေးများကို အချင်းချင်း မတရားအမြတ်ထုတ်သူများကို လွန်စွာစက်ဆုပ်သည်။ မီးရထား၊ မော်တော်ကားများပေါ်၌ အချို့ခရီးသည်တို့သည် စိတ်နေမြင့်ပြီး ဟန်တစ်လုံးပန်တစ်လုံးနှင့် သွားတတ်သည်။ ခရီးသွားရာတွင် အစိုးရပိုင်ပစ္စည်းများကို မတရားအသုံးပြုခြင်း၊ တစ်ဖက်သားခရီးသည်တို့၏ အခွင့်အရေးများကို ကိုယ်ချင်းစာနာမှုကင်းစွာ မိမိကယူထားခြင်း စသည်တို့ကို မကြာခဏ တွေ့တတ်သည်။ ထိုမျှသာမက ယဉ်ကျေးမှုကင်းမဲ့စွာ ပြုလုပ်တတ်ကြသေးသည်။ ယင်းသို့ပြုမူသော အကျင့်လေ့များကို ဆရာသည် ပစ်ပစ်ခါခါ ရွံသူဖြစ်သည်။ အပြစ်တင်သည်၊ ရှုတ်ချသည်။

ဆရာပီမိုးနင်းသည် တစ်ခါက သာရဝေါသို့သွားသော မီးရထားဖြင့် လိုက်ပါသွားသည်။ သာရဝေါသို့ သွားသည်မဟုတ်။ ညောင်ဝိုင်းဟူသော တောမကျ မြို့မကျ စည်ကားလှသည့် တောမြို့ကလေးသို့ သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုညောင်ဝိုင်းတွင် အလယ်တန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိသည်။ ထိုကျောင်း၌ ဆရာ၏ညီ ကိုလူကားသည် အလယ်တန်းဆရာအဖြစ် လုပ်ကိုင်နေသည်။ ယခုလည်း ဆရာသည် ညီထံသို့ သွားခြင်းဖြစ်သည်။

မီးရထားသည် လူကျပ်သဖြင့် မတ်တတ်ရပ်၍ ခရီးသည်များ လိုက်ရသည်။ ဆရာသည်လည်း အများနည်းတူ လိုက်ရ၏။ နေရာမရသူများလည်း တချို့ ထိုင်ခုံတွင်မဟုတ်ဘဲ ပါလာသောအထုပ်ကို ခုထိုင်သူက မရှာ၊ ထိုင်ခုံနောက်မှိုများကိုမှို၍ မတ်တတ်ရပ်သူတို့လည်း

ရှိ အမျိုးမျိုးတွေ့ရသည်။ ခရီးသည်များသည် မိမိတို့လိုရာသို့ရောက်
အောင် ဒုက္ခအမျိုးမျိုးခံ၍ သွားကြရရှာသည်။

ဆရာသည်လည်း ခရီးသည်များနှင့်မခြားနား လူထဲက လူ
ပေကိုး။ ဆရာက ဤသို့မြင်၏။ ဆရာသည် မီးရထားတွဲတွင် အမျိုး
မျိုးကိုလေ့လာ၏။ ရှုကြည့်၏။ ဆင်ခြင်၏။ ခရီးသည်များလည်း ကိုယ့်
အတွေးနှင့်ကိုယ်သာ လိုက်ပါလာကြ၏။

မီးရထားထွက်၍ အချိန်အတော်ကြာသောအခါ ဆရာသည်
ဟိုကြည့်သည်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရာ အမြင်မတော်သော နေရာတစ်
နေရာသို့ သွား၍မြင်မိလေ၏။ ဟိရိသြတ္တပွတရား အရှက်အကြောက်
နှင့်ပတ်သက်သော အရာလည်းမဟုတ်။ လူသူလေးပါး မမြင်ဖို့ မရှုစွဲ
လောက်သော အခြေအနေမျိုးလည်း မဟုတ်။ သို့သော် ထိုထက်သာ
မက သာ၍ဆိုးဝါးသော၊ အကျင့်ယုတ်သော၊ ယဉ်ကျေးမှုကင်းသော၊
ကိုယ်ချင်းစာတရားမရှိသော မြင်ကွင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဤကား အခြားမဟုတ်ပါ။ ခရီးသည်နှစ်ယောက် ထိုင်ခွင့်
ရှိသော မီးရထားထိုင်ခုံပေါ်တွင် တစ်ယောက်တည်း အမြိုင်သားနေ
သောသူ ဖြစ်သည်။ ထိုသူသည် အသက် ၃၀ ကျော်လောက်ရှိ၏။
အရောင်အသွေးကို အကဲခတ်ရသော် အထက်တန်းလွှာထဲက ဖြစ်
သည်။ ငွေကြေးတောင့်တင်း၍ မာရေကျောရေလုပ်နိုင်သော အခြေ
ရှိသူ ဖြစ်တန်ရာသည်။ ထိုင်ခုံကို မှိုင်းလုံးကော်ဇောတစ်ချပ်ကို ခင်း၍
မိမိတိုးဘွားပိုင်ကုလားထိုင်ကဲ့သို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမပြုဘဲ ခပ်တည်
တည်ပင် အိပ်၍လိုက်ပါလာ၏။

ထိုသူ၏ ဘေးဘက်၊ ဦးခေါင်းဘက်တို့တွင် မတ်တတ်ရပ်နေ
သူတို့မှာ ဒုနှင့်ဒေးရှိသည်။ ထိုသူသည် ဘဝတူခရီးသည်များကို အဖက်
မတန်ဟု ထင်သည်။ ခရီးသည်များလည်း မိမိတို့၏အခွင့်အရေးကို

ရယူလို၏။ သို့သော် ထိုသူအား ပြောပါက အဆင်ပြေလျှင်တော်ခဲ့၊
မပြေလည်ပါလျှင် အချင်းဖြစ်ပွားမည်။ အချင်းဖြစ်ပွား စကားများပါက
ခရီးသွားရာတွင် မသင့်ဟု ခရီးသည်တို့က စကားအရှည်အရှည် မပြော
ချင်၍ ငြိမ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ခရီးသည်များက မည်သို့ပင်သဘောထား
ထား ထိုသူကတော့ အရေးမစိုက်။ မီးရထားလည်း ခုတ်မြဲတိုင်းခုတ်၊
သူလည်း အိပ်မြဲတိုင်းအိပ်၍ လာလေသည်။

နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံပေါ်၌ တစ်ယောက်တည်းအိပ်နေသော
မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသော ဆရာပိယုန်းနှင့်သည် လွန်စွာစိတ်မချမ်း
သာ ဖြစ်သွားသည်။ စိတ်အတော်ထိခိုက်သွားသည်။ မခံချင်စိတ်လည်း
ရှုတ်ခြည်းပေါ်ထွက်လာ၏။ စိတ်ကိုထိန်းထား၍ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်
နေ၏။

ဘူတာတစ်ဘူတာတွင် မီးရထား ဆိုက်ရောက်၏။ အချို့
ဆင်းကြ၏။ အချို့တက်ကြ၏။ တက်သူနှင့် ဆင်းသူတွင် တက်သူက
များ၏။ ရဟန်းတော်များ ပါလာကြ၏။ လူအိုလူမင်းများ အတွဲအမ
တို့ဖြင့် တက်လာကြ၏။ လူရွယ်လူလတ်ခရီးသည်တို့က နေရာမပေး၍
အချို့ မတ်တတ်၊ အချို့ ကြမ်းပေါ်၌ ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ဤခရီးသည်
တို့၏ဆင်းရဲကို ထိုနှစ်ယောက်ထိုင်ခုံပေါ်တွင် အိပ်နေသူကား မမြင်မရှိ
မြင်၏။ သို့သော် သူ့စတိုင်လ်နှင့်သူ အချိုးပြောလျက်နေ၏။ မည်သူ
ကိုမျှ အမှုမထား မတရားသားကျသောသူတည်း။

ထိုဖြစ်အင်ကို မြင်သောဆရာပိယုန်းသည် ရင်နှင့်မိ၏။
ထိုသူကို မိမိအရပ်ထဲတွင်သာဆိုလျှင် စပ်စပ်ကလေးထိသွားအောင်
ဆုံးမလိုက်လို၏။ ယခုမူ ခရီးသွားနိုက်ပါတကား။ သို့နှင့် ဆင်ခြင်၍နေ
ပြန်၏။ နောက်တစ်ဘူတာ၌ မီးရထားဆိုက်သောအခါ ယခင်နည်း
အတိုင်း ခရီးသည်များက ဆင်းကြတက်ကြပုန်လေသည်။ ထိုသူသည်

ဦးခေါင်းပင် ထောင်ရွံ့မကြည့်။ အိပ်မြဲတိုင်းသာ။ တက်ရွံ့လာသော ခရီးသွားအမျိုးသမီးတစ်ယောက်မှာ မပေါ့မပါး ကိုယ်လေးလက်ဝန် ရှိသူ ဖြစ်သည်။ အတော်ကလေး မသယ်မပိုးနိုင်သောအခြေအနေ ဖြစ်နေသည်။

ဆရာသည် မည်သို့ကူညီရမည်ကိုတွေး၏။ ကြံဆ၏။ ဤ အမျိုးသမီး ဤအတိုင်းသာ မတ်တတ်ရပ်ရွံ့ လိုက်ရချေသော် ကေန ခုကွတွေ့တော့မည် စသည်ဖြင့် စဉ်းစားနေ၏။ သို့စဉ်းစားနေစဉ် ထိုအမျိုးသမီး၏ခင်ပွန်းသည်ဟုထင်ရသော အမျိုးသားသည် နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံ၌ တစ်ယောက်တည်းအိပ်နေသော ခရီးသည်ကို မြင်မိ ၏။ ထိုအခါ သွား၍ အကျိုးအကြောင်းကိုပြော၏။ အိပ်နေသော ခရီးသည်က သဟောကံသဟ ပြန်၍ပင် ပြောလိုက်သေး၏။ သွား၍ ပြောသောအမျိုးသားသည် ရန်စရှည်မည်စိုး၍ အသာနောက်ဆုတ်ပြီး ဖြန်ခဲ့သည်။

ဤအဖြစ်ကိုမြင်ရသော ဆရာသည် ရင်ထုမနာဖြစ်၏။ လူ မဆန်သော ထိုလူကို ဒေါသထွက်မိ၏။ လက်ရှိတွေ့နေသော ပြဿနာ ကို ဖြေရှင်းရန်နည်းကို ရှာ၏။ တွေ့၏။ ဆရာ၏နည်းကား စကား ဖြင့်ပြောသောနည်း မဟုတ်။ ယင်းသို့ဆိုလျှင် တုတ်ဖြင့်ပြောသော နည်းလော မဆိုနိုင်ပါ။ ဆရာ၏နည်းကား နည်းကောင်းတည်း။

ဆရာသည် နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံ၌ အိပ်နေသော ခရီးသည် ထံသို့ သွားသည်။ အနားသို့ရောက်လျှင် ထိုခရီးသည်၏ ဆန့်ခင်းထား သော ခြေသလုံးပေါ်သို့ တက်ရွံ့ထိုင်သည်။ ထိုခရီးသည် ခြေဆင်း ထားသောနေရာသည် အခြားခရီးသည်တစ်ယောက်၏ တိုင်ခွင့်ရှိသော နေရာပင် ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ဆရာက စကားရှည်ရှည်မဆိုဘဲ ဝင်ရွံ့တိုင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုခရီးသည် လူယုတ်မာကား ဒေါသ

မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လေ၏။ ယမ်းပုံမီးကျဖြစ်၏။ ဆရာအား ထိုးမည် ကြိတ်မည် ကြိမ်းကာ ထရွံ့ လက်သီးလက်မောင်းတန်း၏။

ဆရာက သူတစ်ပါးလို ဟန်ရေးပြမနေဘဲ ထိုသူအား တစ်ချို့ တည်းဆွဲ၍ လက်သီးစာ ကျွေးလေတော့၏။ သူတစ်ပြန် ငါတစ်ပြန် ထိုးကြ၏။ ဘေးမှခရီးသည်များက ဝိုင်း၍ဆွဲကြ၊ ဖျန်ဖြေကြ၊ တောင်း ပန်ကြရသော ဟူ၏။ ဤသို့ ဆရာသည် လူ့အခွင့်အရေးကို စော်ကား မော်ကားပြုသူတို့၏ဘေးကို ကာကွယ်လေ့ရှိသတည်း။

ဆရာပီမိုးနင်း၏ ဓလေ့အထွေထွေများကို နှိုက်နှိုက်ချွတ် ချွတ် ဤသို့ တွေ့နိုင်ပါသေးသည်။ ဆရာသည် သူ၏ထုံးစံအတိုင်း ပကာသနကို အမြဲနောက်ခိုင်းသူ ဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ထာဝရ ဂရုမပြုသူတည်း။ မိမိသည် အဘယ်ကဲ့သို့သောသူ ဖြစ်သည် ကို ပဓာနပြုသူလည်း မဟုတ်။ သို့ကြောင့် သွားလေရာ လာလေရာတို့ တွင် မိမိ၏သဘာဝဓလေ့အတိုင်း သွားလာတတ်သည်။ ဆရာသည် လူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသာမက သဘာဝဥတုသမယကိုပင် မေ့ထားဟန် တူသည်။ အချိန်မှာ စာပေအရေးအသား၌ အထူးအာရုံကျနေသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုကာလများမှစ၍ သေသည်တိုင်အောင် ဆောင် ရွက်သွားသည်ဟု ဆိုကြသည်။

ဤကား အခြားမဟုတ်။ ခရီးသွားသောအခါ ဦးထုပ်ဆောင်း လေ့မရှိ ဦးထုပ်သာမက ထီးကိုလည်း နောင်အခါ မယူဆောင်တော့ဟု ဆိုသည်။ ဤကား မဆန်းလော။ မဆန်းပေမင့် ထူးသည်။ ဦးထုပ်တို့ ထီးတို့ကို မဆင်ယင်သော်လည်း သူ အမြဲဆင်ယင်သည့် အဆောင် တစ်မျိုးကား သူနှင့်သွားလေရာ ဘဝမကွာပါနေသည်။ အဘယ်အရာ ပါနည်း။ သတင်းစာတစ်စောင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာသည် မိမိအိမ်မှ မဂ္ဂဇင်းတိုက်များ၊ သတင်းစာတိုက်များ စသည့် ခရီးရှည်မဟုတ်သော

ခရီးများကို သွားရာတွင် သူ၏အဆောင်အယောင် သတင်းစာတစ်စောင်ကား ပါမြဲတည်း။

ဆရာသည် သွားလေရာ၌ သတင်းစာတစ်စောင်ကို အမြဲတမ်း ချိုင်းကြားထဲ၌ ညှပ်ထားတတ်သည်။ နေပူထဲသို့သွားသောအခါ သတင်းစာကို ခေါင်းဆောင်းလေ့ရှိသည်။ မိုးရွာသောအခါလည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်။ သူ၏သတင်းစာထဲတွင် ဗလာစာရွက် အနည်းငယ် အမြဲပါ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖူးစကတ်ပုံစံစာရွက်များ ပါလာသည်။ စာရွက်ကောင်းများ မဟုတ်ချေ။ အချို့ ထက်ဝက်ပြတ်၊ အချို့ တစောင်းပြတ်၊ အချို့ အကောင်း စသည့် စာရွက်ပေါင်းစုံပါလာ၏။ သူ့အလိုရှိသောအခါ လွယ်လင့်တကူ ကောက်ယူရေးနိုင်ရန် ယူလာဟန်တူပေသည်။

တစ်ဖန် ဆရာ၏ စာရေးလေ့ရှိသောအမှုအရာကို ဤသို့ တွေ့ရပြန်သည်။ ဒိမ်တွင်စာရေးရာ၌ များသောအားဖြင့် စားပွဲ ကုလားထိုင်ဖြင့် ရေးခဲ့သည်။ သင်ဖြူးပေါ်တွင်ဖြစ်စေ၊ လဲလျောင်း၍ရသော အခြားအဆင်ပြေမည့်နေရာတွင်ဖြစ်စေ ဝပ်လျားမှောက်၍ ရေးသားလေ့ရှိသည်။ ရင်ဘတ်အောက်တွင် ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို ခံထားပြီး ခေါင်းအုံးပေါ် မေးတင်၍ စာရေးတတ်သည်ဟူ၏။

စာရေးသားသောအခါ များသောအားဖြင့် အချို့စာရေးသူတို့သည် ဆိတ်ငြိမ်စွာနေရာ၊ လူသူရှင်းသောနေရာ၌သာ ရေးတတ်ကြသည်။ ထိုနေရာမျိုးများ၌သာ အာရုံစူးစိုက်ရေးကြသည်သာ။ သို့သော် ဆရာပီမိုးနင်းကား ယင်းသို့သောလူမျိုးထဲတွင် မပါဝင်ချေ။ တိတ်ဆိတ်သောနေရာ၌လည်း ကလောင်ကို သွေးနိုင်သည်။ လူသူရှုပ်သောဒေသ၌လည်း စာပေကို ထုတ်ဖော်နိုင်သည်။ ဆရာသည် အချိန်ကာလမရွေး စာရေးလိုလျှင် ရေးနိုင်စွမ်းရှိသော စာပေပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ဦး

ဖြစ်သည်။ နေရာဌာနမရွေး တစ်ထိုင်တည်းရေးလိုပါကလည်း ရေးနိုင်သောဉာဏ်ရှိသူလည်း ဟုတ်ပေသည်။

ဆရာသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမပြုသောသူ ဖြစ်သည်ဟု သိကြပြီ။ သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဆန့်ကျင်သောသူတော့ မဟုတ်ပါ။ ဆရာနှင့်ပတ်ဝန်းကျင်၊ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်ဆရာ တခြားစီ၊ တစ်ကဏ္ဍစီ ဖြစ်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဆရာကို မပယ်ပါ။ ဆရာကသာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘေးချိတ်ထားသည်ပင်။ သို့ကြောင့်သာ ဆရာသည် ယခုလို ကျော်ကြားသော အသိပညာရှင် ဉာဏလုပ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဆိုရသော် မှားအံ့မထင်။

သို့ကြောင့်ထင် ဆရာသည် ခေါက်ဆွဲဆိုင်တွင်ဝင်၍ ခေါက်ဆွဲကိုမှာ၏။ မိမိနှစ်သက်သော အရက်ကိုလည်း မှာ၏။ ဆိုင်ထဲတွင် ခေါက်ဆွဲစားလိုက်၊ အရက်သောက်လိုက်နှင့် နေသည်။ ထိုသို့ စားသောက်နေရာက ရေးစရာအကွက်အကွင်း တွေ့လာခဲ့သော်လည်း ကောင်း၊ ရေးလိုစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သော်လည်းကောင်း၊ ခေါက်ဆွဲဆိုင်ထဲတွင်ပင် ပါလာသောစာရွက်များဖြင့် ကောက်၍ရေးတတ်သည်။ စားလိုက်၊ ရေးလိုက်၊ သောက်လိုက်နှင့် တစ်ထိုင်တည်းပြီးအောင် ရေးလေ့ရှိသည်တည်း။

ထို့ပြင် ဆရာသည် အုန်းအုန်းဒုန်းဒုန်းနှင့် မည်မျှပင် ဆူညံနေသော်လည်း မိမိ၏စိတ်ကို ပိုင်နိုင်စွာထိန်း၍ အလုပ်တစ်ခုကို ဆောင်ရွက်နိုင်သည်။ စာနယ်ဇင်းတိုက်သို့ ရောက်သွား၍ အယ်ဒီတာ စသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များက ဆရာအား စာမူအမြန်အလိုရှိနေကြောင်း ပြောတတ်သည်။ ထိုအခါ ဆရာသည် မဆိုင်းမတွပင် စာရွက်အပိုင်းအစများကို စပ်ဟပ်ကာ ကောက်ရေးလေ့ရှိသည်။ စာနယ်ဇင်းတိုက်က ဆရာအား စာရွက်များထုတ်ပေးလျှင်တော့ ထုတ်ပေးသောစာရွက်များဖြင့် ရေး

သည်။ ပုံနှိပ်စက်သံများ တဒုန်းဒုန်းမြည်နေသည့်အကြားဝယ် ဆရာသည် မိမိအလိုရှိသောစာမူကို ပြီးအောင်ရေး၍ သက်ဆိုင်ရာ စာနယ်ဇင်းတိုက်ပိုင်၊ အယ်ဒီတာတို့အား ပေးတတ်သည်။

ဆရာပီမိုးနင်း၏ လက်ရေးလက်သားအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ကား ဆရာဇေယျရေး မြန်မာ့မျက်ပွင့်လူ့ဓလေ့ ဆောင်းပါးတွင် ပီမိုးနင်း၏လက်ရေးအကြောင်း၊ စာကြောင်းများကို မသေမသပ် ရွဲ့တည့်ရွဲ့စောင်း ရေးတတ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာ၏လက်ရေးကို ဖတ်နေကျသူတို့သာ ဖတ်နိုင်၏။ စာနယ်ဇင်းတို့တွင်လည်း ဆရာ၏စာမူကို ကိုင်နေကျစာစီဆရာသာ ကိုင်နိုင်၏။

ဆရာသည် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရာ၌ အဆင့်အတန်းမရွေး ပေါင်းသင်း၏။ ဂုဏ်ဒြပ်ဟူသည်ကို ရာသက်ပန် စွန့်ပယ်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ မည်သူမဆို မိမိနှင့်တန်းတူ ပေါင်းသင်းခြင်းကို နှစ်သက်သူဖြစ်သည်။ တစ်ခါက ဆရာသည် လန်ချားတစ်စီးကိုငှား၍ စီးလာ၏။ လန်ချားဆွဲကုလားနှင့် လန်ချားစီးရင်း စကားလက်ဆုံကျလာ၏။ လန်ချားကုလား၏ဘဝကို ကုလားဘာသာဖြင့် မေး၏။ လန်ချားကုလား၏ဝင်ငွေကို စုံစမ်း၏။ အသုံးငွေကို မေး၏။ ကုလားကလည်း ဆရာအား အကြောင်းဆုံမိသောကြောင့် မချွင်းမချန်ဘဲ ပြောကြား၏။

ဆရာသည် ကုလား၏ ပစ္စည်းရှာနည်းကို နှစ်ခြိုက်၏။ ကုလားကိုလည်း ခင်မင်သွား၏။ ကုလားနှင့် စကားပြောလာရင်း အရက်ဆိုင်သို့သွားလိုသောစိတ် ပေါက်လာ၍ ကုလားကို သွားရန်ပြော၏။ ကုလားကလည်း ဆရာလိုသောနေရာသို့ အရောက်ပို့၏။ ဆရာသည် သူတစ်ယောက်တည်း အရက်သောက်ရန် သွားခြင်းမဟုတ်၊ လန်ချားကုလားကိုပါ ခေါ်၏။ ကုလားက အတန်တန်ငြင်း၏။ မရ။

ခင်မင်၍ လာပြီးအရက်သောက်သည်ဟု ဆို၏။ ကုလားလည်း ဆရာနှင့် တစ်စားပွဲတည်းထိုင်၍ အရက်သောက်၏။ ဆရာနှင့် လန်ချားကုလား၊ လန်ချားကုလားနှင့်ဆရာတို့ တစ်လှည့်စီ အရက်သောက်၍ တစ်ပြန်စီ စကားဖောက်သည်ချလျက်နေကြသည်ဟူသတည်း။

ဆရာပီမိုးနင်းသည် သူနှစ်ခြိုက်သောအရာများကိုလည်း နှစ်နှစ်ကာကာ သုံးစွဲလေ့ရှိသည်။ အရက်ကိုသောက်၏။ စီးကရက်ကိုလည်း သောက်၏။ စီးကရက်ကို မှိုန်း၍သောက်တတ်သည် ဆို၏။ ဆရာ စွဲ၍သောက်သောစီးကရက်မှာ ပိုလိုစီးကရက်ဖြစ်သည်။

(ဗြိတိသျှအုပ်စိုးနေသောခေတ်က ပေါ်သော စီးကရက်ဖြစ်သည်။ စီးကရက် အလိပ် ၁၀ လိပ်ဝင် စက္ကူဘူးများကို များသောအားဖြင့် ဝယ်ယူသောက်ကြ၏။ ဘူးမှာ အဝါရင့်ရောင် ဖြစ်သည်။ ဘူးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ မြင်းစီး၍ ပိုလိုရိုက်ဟန်အရုပ်ကလေး ပါ၏။ စီးထားသောမြင်းမှာလည်း ရှေ့လက်နှစ်ချောင်း ပတပ်ရပ်ထားသောပုံ ဖြစ်သည်။)

ဆရာသည် တစ်နေ့တွင် စီးကရက်ကလေးကို မှိုန်းဖွာနေရင်း စာရေးဖို့စိတ်ကူးနေခိုက် သူတောင်းစားသားအဖသည် ဆရာ၏ အိမ်သို့ လာရောက်တောင်းခံ၏။ ဆရာသည် သူတောင်းစားသားအဖကို သနားမိ၏။ အဖသူတောင်းစားမှာ ဒုက္ခိတဖြစ်သည်။ ပို၍ ကြင်နာစိတ် ဖြစ်ပွားသွား၏။

သူတောင်းစားများက ပိုက်ဆံတောင်းသည်မဟုတ်၊ ထမင်းကျန်ဟင်းကျန်များကို တောင်းခြင်းဖြစ်၏။ ဆရာက သူတောင်းစားသားအဖကို ထမင်းစားပြီးပြီလားဟု မေး၏။ သူတောင်းစားတို့က မစားရသေးကြောင်း ရိုးသားစွာဖြေကြ၏။ ထမင်းစားချိန်လည်း ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ဆရာသည် သူတောင်းစားသားအဖကို စေတနာ

သက်မိပြန်သည်။ သို့ကြောင့် နောက်ဖေးတွင် ထမင်းချက်နေသော ဆရာကတော်အား လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် . . . ထမင်းကျက်ပြီလား”

ဆရာက ဆရာကတော်ကို မေး၏။ ဆရာကတော်က ထမင်း ကျက်ပြီးဖြစ်ကြောင်း ဖြေ၏။ ဆရာက အိမ်ရှေ့တွင် ဧည့်သည်နှစ် ယောက်လည်း ရောက်နေသဖြင့် ထမင်းစားမည် ထမင်းပွဲပြင်ပါဟု ပြော၏။ ဆရာကတော်ကလည်း ဝတ္တရားအတိုင်း ထမင်းပွဲပြင်၏။ ပြီးလျှင် စားရန်ခေါ်၏။ ထိုအခါ ဆရာသည် သူတောင်းစားသားအဖ ကိုခေါ်၍ ထမင်းပွဲသို့လာ၏။ သူတောင်းစားသားအဖလည်း မစား သောက်လိုကြောင်း ပြောကြ၏။ သို့သော် ဆရာက သဒ္ဓါနှင့်ကျွေး ကြောင်း၊ စားကောင်းကြောင်း စသည်ဖြင့် သူတောင်းစားထက်ပင် ရှမ်းရှမ်းဝေအောင်ပြောသဖြင့် သူတောင်းစားသားအဖသည် ထမင်းစား ကြရ၏။ ဆရာလည်း အတူတူစား၏။ အားမနာတမ်းစားရင်း ဧည့် ဝတ်ပြု၏။

ဆရာကတော်၏မျက်နှာကား မုတ်သုန်မိုးတက်လာသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ စိတ်လွန်စွာဆိုး၏။ မိမိပြောက မိမိသာ လွန်မည်ဖြစ်ကြောင်း သိ၏။ မျှီသိပ်ထားရ၏။ သို့နှင့် သူတောင်းစားသားအဖလည်း ဝဝ လင်လင်စားသောက်ပြီးလျှင် ဆုတောင်းမေတ္တာပို့၍ ထွက်သွားကြ၏။ သူတောင်းစားများ ထွက်သွားသောအခါ ဆရာနှင့် ဆရာကတော်တို့မှာ ရန်ပွဲဖြစ်လျက် ကျန်ရစ်သောဟူသတည်း။

(ဤဆရာကတော်ကား ကိုကျော်စိုးတို့၏ မိခင်မဟုတ်၊ နောက်အိမ်ထောင်ဖြစ်သည်။ တောင်ငူသူဖြစ်ကြောင်း သား ကိုဝင်း မောင်က ပြောပါသည်)

ဆရာသည် သူလုပ်လိုသောအမှုကို ရှေ့ရှု၍ ပြုတတ်သော

သူဖြစ်ကြောင်း အများသိကြသည်။ နွေအခါတွင် ဆရာသည် အင်္ကျီ မဝတ်ဘဲ အိမ်တွင်နေတတ်သည်။ ထိုသို့နေရာမှ စိတ်ကူးပေါက်၍ သွားစရာရှိလျှင် အိမ်နေရင်းအင်္ကျီမဝတ်သည့်အတိုင်းပင် ထ၍ထွက် သွားတတ်သည်။ အိမ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ အိမ်သားများက အင်္ကျီမပါကြောင်းသိလျှင် လိုက်၍ပေးရသည်။ အင်္ကျီသည် ကိုယ်၌ ပါသည်၊ မပါသည်ကို စိတ်မှတ်မထားခြင်းမှာ ဆရာသည် စာပေနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းများကိုသာ အာရုံစူးစိုက်သောကြောင့်ထင်။

ဆရာသည် စာဖတ်ရာတွင် စိတ်မှတ်ဉာဏ် ရင့်သန်သူ ဖြစ် သည့်အလျောက် မည်သည့်စာကိုမဆို ဖတ်ပြီးလျှင် ဝမ်းထဲ၌ မှတ်သား မိသည်ဆို၏။ မိမိဖတ်ပြီးသော စာအုပ်ဖြစ်လျှင် ပစ္စည်းပစ္စယများကို ထုပ်စရာပိုးစရာလိုပါက ထိုစာအုပ်ကို ဆုတ်၍ထုပ်သည်။ အချို့သော သူတို့က ဆရာကို စာအုပ်ငှားလျှင် ဖတ်ပြီးချိန်လောက်ကိုမှန်း၍ ပြန် တောင်းကြသည်။ အချို့က ဆရာအား စာအုပ်ပင် မငှားရဲကြောင်း ဆိုကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်သာထဲသို့ စာအုပ်ပါ ယူသွားဖတ်ပါက နောက်ဖေးကုန်းရန် စက္ကူမရှိလျှင် ထိုဖတ်နေသောစာအုပ်မှ ဆွဲထုတ်၍ သုံးသည်ဟူ၏။

တစ်ခါကလည်း ဆရာပိမိုးနင်းသည် ရန်ကုန်က သုံးဆယ်မြို့ သို့လာ၏။ နှမတစ်ယောက်၏အိမ်သို့ လာရောက်တည်းခို၏။ တူ၊ တူမ များက ဆရာ၏လွယ်အိတ်ကို ရှာဖွေကြည့်ကြ၏။ ဆရာ၏လွယ်အိတ် ထဲတွင် အံ့ဩဖွယ်ရာတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ထိုအရာကား ခေါင်းပေါင်း သော သျှောင်ပုံ ‘ခြင်း’ ဖြစ်သည်။ ပဝါမရှိတော့ချေ။ သို့ တူမများက လွယ်အိတ်ကို အထက်အောက် ဖွေနှောက်ရှာကြ၏။ အောက်ဆုံးတွင် ကြေမွနေသော ပန်းရောင်ပိုးပဝါ တစ်ထွာသာသာခန့်ကို တွေ့ကြ၏။

“ဘကြီး . . . ဘကြီးခေါင်းပေါင်းကော”

တူဖြစ်သူ ကိုတင်အုန်းက ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ထိုင်နေသော ဆရာ ပီမိုးနင်းကိုမေးလိုက်၏။

“ဟေ အေး... ငါ မီးရထားပေါ်မှာ အိမ်သာတက်တုန်းက နောက်ဖေးကုန်းစရာ မပါလာတာနဲ့ ခေါင်းပေါင်းကိုဆုတ်ပြီး ကုန်း ခဲ့တယ်ကွ”

ဆရာသည် ဣန္ဒြေမပျက် ပြန်၍ဖြေလိုက်သည်။ ထိုအခါ တစ်အိမ်လုံး ပွဲကျမဆုံး ဖြစ်လေသတည်း။

(ဤကား ဆရာပီမိုးနင်း၏တူ ဦးတင်အုန်း၏ ကိုယ်တွေ့ ပြောပြချက် ဖြစ်ပါသည်)

A

(၂၁)

ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေး၊ ကျန်းမာရေးနှင့် လမ်းလျှောက်ပုံပြင်စကား

ဆရာပီမိုးနင်းသည် စာရေးသက် ရင့်၍ ရင့်၍ လာသော စာရေးဆရာဖြစ်သည့်အချိန်သို့ ရောက်ရှိနေသူဖြစ်သည်။ ဘဝအတွေ့အကြုံလည်း အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ စုံလှပေတော့သည်။ ကလောင်သက်သည် ရင့်ရော်၍ လာသည်နှင့်အမျှ ဆရာပီမိုးနင်း၏အရွယ်သည်လည်း ဇရာမီးအရှိန်ကြောင့် ကျဆင်း၍လာလေသည်။

ဆရာသည် အရွယ်မရောက်သေးသည့် ကလေးဘဝမှ ယခုအထိ မိမိပြုချင်သည်ကို မဆိုင်းမတွ ဖြစ်လိုဖြစ်စေ လုပ်ခဲ့သောပုဂ္ဂိုလ်

ဖြစ်ကြောင်း သိပြီးဖြစ်ကြသည်။ ဆရာသည် အသက်အရွယ် ကြီးသည်ငယ်သည်ကို ဘေးချိတ်ထား၍ သူနှစ်ဦးချက်သောအရက်ကို မှန်မှန်သောက်သည်။ အရက်သည် သူ့အတွက် ဆေးပင်ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ ဆရာသည် အရက်၏ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးကို မသိ၍လော။ မဟုတ်ပါ။ သိ၏။ အလွန်သိ၏။ လူတို့နှင့် အရက်သည် အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်လျှင် မကောင်းဟုနားလည်၏။ ဘာသာရေးနှင့် ဆန့်ကျင်သည်လည်း သိ၏။ အထူးသဖြင့် အရက်သောက်သူကို ပတ်ဝန်းကျင်က အထင်သေးတတ်သည်ကိုလည်း သိ၏။

သို့သော် ဆရာသည် သတ္တဝါတစ်ဦးလျှင် အကြိုက်တစ်မျိုးစီ ရှိကြောင်း နားလည်ထားသူဖြစ်သည်။ လူ၏ ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေး ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သူဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ဆရာသည် မိမိလွန်စွာနှစ်သက်သောအရက်ကို အရသာခံ၍ သောက်၏။ သေသည်အထိ သောက်မည်လောဟု မေးဖူး၏။ ဆရာက သူတစ်ပါး၏ အခွင့်အရေးကို မနှောင့်ယှက်စကောင်းဟုပင် အေးဆေးစွာ စိတ်မဆိုးဘဲ ဖြေသည်။

သတ္တဝါတို့မည်သည် ပစ္စည်းတစ်ခုကို ယခုပင် သေလုမတတ် နှစ်သက်ပါသည်။ ကြိုက်ပါသည်ဆိုသော်လည်း တစ်ခဏကြာလျှင် ထိုပစ္စည်းကိုပင် မစင်ဘင်ပုပ်ကဲ့သို့ ရွံရှာမှန်းတီးသွားတတ်သောသဘောရှိသည်။ ပြုပြင်ပြောင်းလဲတတ်သော လူ့သဘာဝကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယခင်က မနှစ်မြို့သောပစ္စည်းပင် နောင်အခါ လွန်စွာ မြတ်နိုးသောပစ္စည်းအဖြစ် ရောက်ရှိသွားနိုင်သည်။ ဤကား သတ္တဝါတို့၏ ဓမ္မတာတည်း။

ထို့အတူ ဆရာသည် အရက်ကို စတင်၍သောက်ချိန်ကစပြီး ယခု အိုမင်းသောအချိန်ထိ သောက်ခဲ့၏။ သို့သော် ဆရာသည်

စိတ်၏ပြောင်းလဲမှုကြောင့်လော၊ အသိ၏ လှုပ်ရှားမှုကြောင့်လော မပြောတတ်ပါ။ အသက် ၅၆ နှစ်တွင်းအဝင် ၁၉၀၁-ခုနှစ်စတွင် ဆရာသည် ပုံစံတစ်မျိုးပြောင်း၍ သွားတော့သည်။ (မကွယ်လွန်မီ ၆ လလောက်ကဟု သားကိုဝင်းမောင်က ပြောဖူး၏) အလွန်နှစ်သက်သောအရက်ကို ဆရာသည် မသောက်တော့ချေ။ လုံးလုံး ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာ ရန်ကုန်မြို့ ၁၂၆-လမ်း၊ အမှတ်-၄၅ တွင် နေထိုင်သောအချိန်ဖြစ်သည်ဆို၏။ ဆရာသည် အရက်ဖြတ်ပြီးသည့် နောက် စိပ်ပုတီးကို စတင်စိပ်တော့သည်။ နံနက်စောစောတွင် အိမ်ထဲ၌ ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန် စကြံလျှောက်၍ ပုတီးစိပ်လေ့ရှိသည်။ ဆရာသည် အရဟံဂုဏ်တော်ကိုသာ အထူးသဖြင့် ပွားများသည်ဆို၏။ ပုတီးစိပ်ပြန်တော့လည်း လက်ထိပ်နာရုံ၊ လူမြင်ကောင်းရုံ စိတ်သည် မဟုတ်။ တစ်ခါ တစ်ခါ ပုတီးစိပ်ရာ အချိန်တစ်နာရီအောက်တန်း ကြာသည်ဆို၏။ နှစ်နှစ်ကာကာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး အာရုံညွတ်၍ သမာဓိရအောင် စိပ်သည်။ ဆရာသည် စိပ်ပုတီးစိပ်သောအခါ ထိုင်လျက်စိပ်သည်က နည်း၍ စကြံလျှောက်၍စိပ်သည်က အားကြီးသည်။ လသာသောညများတွင် သက်ကြီးချောင်းချအချိန်လောက်၌ အိမ်ရှေ့ တာလမ်းမပေါ်တွင် စကြံလျှောက်၍ ပုတီးစိပ်သည်။ ဆရာသည် ဆိုးလေသမျှ ခဝါချသည် မဟုတ်ပါ။ သူပြုလုပ်လိုသောစိတ်ရှိ၍ ပြုလုပ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။ ဆရာသည် ဆိုးသည်ဟု အများက ထင်ကောင်းထင်ကြမည်။ အမှန်တော့ ဆရာသည် လူကောင်း လူရိုး လူဖြောင့်တစ်ယောက်တည်း။ သို့သော် ဆရာ့အတွက်တော့ ဆရာက ဆိုးသည် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ အများ၏အကျိုးယုတ်အောင် ဘယ်သော အခါသမယကမျှ ဆိုးခဲ့သောပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ပေ။

၁၃၀၁-ခုနှစ်ဖြစ်၏။ ဝဒသန်ပြောင်း၍ ဆောင်းသို့ကူးလေသည်။ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်းဖြစ်သည်။

မဟာရန်ကုန် ရွှေမြို့တော်၏ ကျက်သရေဆောင် ကန်တော်ကြီးကား ရှုမငြီးဖွယ်ဆောင်လျက်ပင်။ စိမ်းစိုသောသဘာဝ၏ စုလစ်မွန်းချွန်တည်းဟူသော သစ်ပင်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက်ပင်။ နံနက်ခင်း၏ ငွေနှင်းတို့ကား ကန်တော်ကြီး၏ ဟောမပါကို ကမ္မလာအုပ်ဆောင်းအဖြစ် ဆင်ယင်ထားသည်။ ရေငွေ့များကလည်း တခြောင်းခြောင်းနှင့် ကြည့်၍ပဲကောင်းသေး၏။ အဏ္ဏဝါပြင် ငွေစင်သင်ဖြူးပေါ်သို့ မြူးထူး၍ ငွေနှင်းဖြူတို့ကလည်း တဖွဲဖွဲနှင့် မစဲဘဲ ကျလျက်သာ။ နံနက်ခင်း၏ ဆောင်းလေအသွေးတွင် လှိုင်းတဖွေးဖွေးနှင့် ရှုငေးဖွယ်ရာတည်း။ ငွေလှိုင်းတွန်တို့ကလည်း ငွေနှင်းတို့ကို တလွန်လွန်ဖြင့် နှုတ်ဆက်ကြရောထင်။ အထူးသဖြင့် ကန်တော်ကြီး တံတားဖြူတစ်ပိုက်တွင် ငွေနှင်းတို့ထူထင်၍ တရစပ်ကျဆင်းလျက်ပင်။ ငွေဇာပြင်တွေကို ဆီးကာထားသည့်အလား ပိန်းပိတ်လျက်ရှိလေသည်။

တံတားဖြူသို့ ဦးတည်၍လာနေသော သဏ္ဍာန်နှစ်ခုကို နှင်းမုန်ပွားပွားအောက်တွင် တွေ့မြင်နိုင်သည်။ အရပ်မြင့်မြင့်တစ်ယောက်နှင့် ကလေးဟုသတ်မှတ်ရသော သူတစ်ယောက်တို့ ဖြစ်သည်။ လူကြီးဖြစ်သူမှာ သက္ကလတ်ကုတ်အင်္ကျီအရှည် ခပ်ဟောင်းဟောင်းကို ဝတ်လျက် ဦးခေါင်းတွင် သိုးမွေးသက္ကလတ်ကက်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည်။ ဦးခေါင်းအပေါ်ပိုင်းသာမက နားရွက်များပါ အအေးဒဏ်ကို လုံခြုံအောင် ဦးထုပ်၏အတွင်း၌ သွင်းခေါက်ထားသော ဦးထုပ်အထုပ်ကို ဆန့်၍ လည်ပင်းရောက်အောင် စွပ်ချထားသည်။ ၎င်း (ထိုဦးထုပ်သည် အလျားတစ်တောင်နီးပါး ရှည်လိမ့်မည်။

အလျားလိုက် ဆန့်ထုတ်လိုက်သောအခါ ဦးထုပ်အလယ်လောက်၌ မျက်နှာတစ်ခုဖော်သာရုံ အပေါက်တစ်ပေါက်ပါရှိသည်။ ဦးခေါင်း တစ်ခေါင်းလုံး ဆောင်းရန်အတွက်သာ ဖြစ်၏။ ယခုခေတ်လို နဖူး အထက်တွင် ဆောင်းလိုပါက ဦးထုပ်၏အောက်ပိုင်းကို ခေါက်၍ အထက်သို့သွင်းတင်လိုက်လျှင် သာမန်ကက်ဦးထုပ်ပုံမျိုး ဖြစ်သွား သည်။ ထိုဦးထုပ်မျိုးမှာ ဗြိတိသျှခေတ်က ပေါ်ထွန်းခဲ့သည်။ ထိုဦးထုပ် အဟောင်းမျိုးကို အချို့အရပ်၌ အဘိုးအချို့ ဆောင်းနေကြသည်ကို တွေ့နိုင်သေးသည်။ သို့သော် ယခုအချိန်တွင် ထိုကက်ဦးထုပ်မျိုး ဆောင်းသူမရှိတော့ချေ။ ထိုဦးထုပ်မျိုးကိုလည်း ယခုခေတ်၌ မသုံးစွဲ ကြတော့ချေ။ များသောအားဖြင့် ယခုခေတ်လူငယ်တို့သည် အချို့ အဘိုးကြီးများ အလွန်အသိမ်းအဆည်းကောင်းသဖြင့် ကြွင်းကျန် နေသော ထိုကက်ဦးထုပ်မျိုးကို ထုတ်ဆောင်းပါမှ မြင်ဖူးကောင်း မြင်ဖူးကြလိမ့်မည်။)

ထိုခေါင်းစွပ်ကက်ဦးထုပ်ကို ဆောင်း၍ ကုတ်အင်္ကျီအရှည် ကိုဝတ်လျက် လမ်းလျှောက်လာသူဘေးတွင် ထရေဇာကုတ်အနက် ကို ဝတ်၍ လိုက်ပါလာသူမှာ (၁၂) နှစ်အရွယ် ယောက်ျားကလေး တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုသူနှစ်ဦးကား အခြားမဟုတ်၊ ဆရာ ပီမိုးနင်းတို့သားအဖနှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဆရာသည် ထိုနေ့မှ ထူး ထူးခြားခြား စိတ်ကူးပေါက်၍ သားကိုဝင်းမောင်ကိုခေါ်၍ နံနက်ရှုခင်း ကိုလည်း သားကလေးအားပြရင်း အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ထွက် ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာသည် လမ်းလျှောက်လာလျက် သားကလေးအား ဆုံးမစကားများကို မပြောစဖူးပြောပြသည်။ ကောင်းကောင်းနေထိုင်ဖို့ ဆိုလာသည်။

“ဒီနှစ်ဟာ ဖေဖေ အင်မတန် စိတ်မချမ်းသာဘူးကွာ”

ဟုလည်း သားကလေးလူမမယ်ကို ပြောသည်။ ကိုဝင်း မောင်ကတော့ ဘာမျှမသိ၊ နားထောင်၍သာ နေသည်။

“ဖေဖေဘဝကိုကြည့် . . . ဘယ်လို ဖန်တီးလာရတယ်ဆို သိထားရမယ်”

စသည်ဖြင့် ဆရာသည် မိမိငယ်စဉ်ကစပြီး လုပ်ခဲ့သမျှတွေ ကို သားကိုဝင်းမောင်အား လမ်းလျှောက်ရင်း ပုံပြင်သဖွယ် ပြော၍လာ သည်။ ကိုပင်းမောင်ကလည်း ‘ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ’ လောက်သာ ပြောနိုင်သည်။ မည်သို့မျှ နားလည်သေးသောအရွယ် မဟုတ်သေးချေ။ သို့သော် ဆရာက သားငယ်အား မှတ်သားနိုင် လောက်သော စကားလုံးတို့ဖြင့် မှတ်မိသရွေ့ မှတ်သားနိုင်အောင် တတွတ်တွတ်နှင့် မိမိဘဝအကြောင်းကို ပြော၍ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ သည်။

နှင်းများကလည်း မစဲသေးဘဲ တဖွဲဖွဲကျသည်။ ဆရာတို့ သားအဖကလည်း တတီးတိုးတိုးနှင့် စကားလက်ဆုံကျရင်း လာကြ သည်။ မကြာမီ ဆရာတို့သားအဖနှစ်ယောက်သည် တံတားဖြူပေါ်သို့ လျှောက်လာကြသည်။ ရေပြင်ရှုခင်းကို နှင်းပုလဲတို့အကြားမှ အားပါး တရ ရှုစားကြသည်။ တံတားပေါ်တွင်လည်း သားအဖနှစ်ယောက်မှာ စကားတတွတ်တွတ် ပြောကြလျက်သာ။ သားကိုဝင်းမောင်ကို ကန် တော်ကြီး၏ သာယာဖွယ်၊ ရန်ကုန်မြို့အကြောင်း၊ ရှေးဟောင်းသမိုင်း စသည်တို့ကို ပြောပြသည်။

(ဆရာသည် သားများကို အချိန်ကြာကြာ စကားလက်ဆုံ ကျကျ မည်သည့်အခါမျှ ပြောဆိုလေ့မရှိဟူသတည်း။ ဤအချိန်တွင် သား ကိုဝင်းမောင်ကို စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် ပြောဆိုနေခြင်းမှာ ထူးခြား

သောအချိန်ဟု ဆိုရချေမည်။)

တံတားဖြူပေါ်တွင် အချိန်အတော်ကြာအောင် သားအဖနှစ်ယောက်သား စကားတဝကြီး ပြောကြ၏။ နောက် နှင်းကလေး အတော်ကွဲသွားသောအခါ တဖြည်းဖြည်း လမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အပြန်တွင်လည်း ဆရာသည် သားကိုဝင်းမောင်အား စပ်မိစပ်ရာ ထွေရာလေးပါးများကို ပြောလျက်ပင်။ ဆရာသည် သားကိုဝင်းမောင်အား ဤသို့မှာခဲ့သည် ဟူ၏။

“ငါ့သား... လောကမှာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို လုပ်ရမယ်၊ လုပ်တဲ့အတိုင်းလည်း ဖြစ်ရမယ်၊ ဖြစ်အောင်လည်း လုပ်ရမယ်၊ အဲဒါဟာ လူရဲ့တိုးတက်မှုပဲကွာ”

ဆရာသည် ကိုဝင်းမောင်အား အထူးပြောသောစကား ဖြစ်သည်။ ကိုဝင်းမောင်ကား စကားကိုသာ မှတ်သားမိသော်လည်း ငယ်ရွယ်သူမို့ အနက်သဘောကိုတော့ ထိုအချိန်က နားလည်မှုမရှိသေးချေ။ ‘ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ’ ဟုသာပြောလျက် ဖအေ့နောက်က တကောက်ကောက်နှင့် လျှောက်၍ လိုက်ခဲ့ရသည်သာ။

A

(၂၂)

ကံအကြောင်းမလှတဲ့ဆရာ
သရဏဂုံ ကိုယ်တိုင်တင်ကာသွား

ဆရာပီပီးနင်းတို့သားအဖ လမ်းလျှောက်ကပြန်၍ အိမ်သို့

ရောက်ကာမျှ ရှိသေးသည်။ မြန်မာ့အလင်းတိုက်က ဆုချီးမြှင့်ပွဲ ရှိကြောင်း လာရောက်၍ ဦးဟိန်စွန်းက ခေါ်သည်။ ဆရာလည်း စာပေအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်သည့် ဆုချီးမြှင့်ပွဲဖြစ်သောကြောင့် မဆိုင်းမတွပင် ထ၍လိုက်သွားသည်။ လမ်းလျှောက်က မြန်လာသော အနွေးထည်အဝတ်အစားအတိုင်းပင် မလဲမဖယ် လိုက်သွားသည်။ ဝတ်ထားသော အဝတ်တို့မှာလည်း အချိုးအချိတ်မကျ ဖောင်းပွပွ ပွရောင်းရောင်း ကြည့်၍မကောင်းသောအဆင်အယင်များ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆရာသည် ဆင်ယင်မှုကို အရေးပေးသူမဟုတ်ရကား ဆုချီးမြှင့်ပွဲသို့ ဦးဟိန်စွန်းနှင့်အတူ တက်ရောက်သည်။ အစည်းအဝေးသည် အတော်ကြာ၍သွားသဖြင့် ဆရာသည် အပြင်သို့ ခေတ္တထွက်ခဲ့၏။ နောက် အပေါ့အပါးသွားရန် ကတ္တရာစေးလမ်းကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ရသည်။ အသက်ကလည်း (၅၀) ကျော် (၆၀) တွင်း ဖြစ်၍ မြန်မြန်ထက်ထက် မသွားနိုင်ဘဲ ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး လမ်းကို ဖြတ်ကူးလာရာ ထောင်ပြာတာကုလားတစ်ယောက်သည် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ စက်ဘီးစီးလာသဖြင့် ဆရာအား ဝင်၍တိုက်မိလေတော့သည်။ ဆရာလည်း ပုံလျက်သား လဲကျသွား၏။

ဆုချီးမြှင့်ပွဲက လူများသည်လည်း ဆရာအား စက်ဘီးတိုက်ကြောင်းသိလျှင် ချက်ချင်း ထွက်၍ပွေ့ချီယူသွားကြသည်။ ခြေမထောက်နိုင်တော့ချေ။ စမ်းသပ်ကြည့်ရာ ပေါင်ကျိုးသွားကြောင်း သိကြသဖြင့် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့တင်၍ ကုသကြသည်။ ယခုခေတ်အခါလောက် ဆေးရုံ၏ပညာစွမ်း မထက်မြက်သေး၍လော သို့မဟုတ် ဆရာ၏ကုသိုလ်ကံပင် မထက်မြက်၍လော မပြောတတ်ပေ။ ဆရာသည် ထိုပေါင်ကျိုး၍ ကုသရသောရောဂါကြောင့် အလွန်ပင်ပန်းကြီးစွာ ဝေဒနာကို ခံစားရသည်။ ငွေကြေးကလည်း လက္ခဏာပါးရှား

သဖြင့် အနေအထိုင် အတော်ဆင်းရဲသည်ဟူ၏။ ဆေးရုံတက်နေချိန် တွင် အချို့မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာများက ငွေကြေးအားဖြင့် ထောက်ပံ့ ကြရသည်။ အထူးသဖြင့် ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်သည် ဆရာအား ဆေးရုံသို့သွား၍ အထူးစောင့်ရှောက်သည်ဟု သားကိုဝင်းမောင်က ပြောဖူးသည်။

ဆေးရုံတွင် ဆရာသည် တစ်လကျော်ကျော်ကြာသည်။ ဆရာဝန်များကလည်း အထူးကြိုးစား၍ ကုသကြသည်။ စာရေးဆရာ ပီမိုးနင်းဖြစ်ကြောင်း သိသဖြင့်လည်း အထူးစေတနာထား၍ စောင့်ရှောက်ကြသည်ဆို၏။ ပေါင်ကျိုးသည်ကို ဆက်မိအောင် ဆေးရုံထုံးစံ အတိုင်း ပေါင်ကို ကြက်ပေါင်စည်း၍ ဒူးမှနေ၍ ကြိုးဖြင့် ချိတ်ဆွဲထား လေသည်။ ဆရာသည် ထိုသို့ ဒူးကိုဖောက်၍ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို မကြည့်လို။ ဒူးကိုချိတ်၍ တန်းလန်းထားသည်ကိုလည်း မကြိုက်။ တွဲလောင်းကြီးနှင့် နေရသည်ကို စိတ်ရှုပ်လှ၏။ ဆေးရုံ၏ဩဇာကို မလွန်ဆန်နိုင်။

သို့သော် ဆရာသည် သူ မနှစ်သက်သောအရာကို မည်သည့် အခါမျှ ဟန်ဆောင်၍ လုပ်ခဲ့သူမဟုတ်ချေ။ မိမိလုပ်လိုသောအရာကို လုပ်ရမှသာ ကျေနပ်တတ်သူဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ဆရာသည် ဆေးရုံ ၏စည်းကမ်းဟူသော အမှတ်အသားကို ဖျောက်၍ မိမိခံစားရသော ဝေဒနာသက်သာအောင်သာ အာရုံစိုက်လျက် ဒူးကိုဖောက်၍ ချိတ်ဆွဲ ထားသည်ကို ဖယ်ရှားပစ်လို၏။ အနားသို့ ရောက်လာကြသော သူနာ ပြုများကို ဖြုတ်ပေးရန် တောင်းပန်၏။ မရ။ အပျိုးမျိုးလှည့်ဖြား၍ ဆရာဝန်များတိုလည်း ပြော၏။ မည်သူမျှ လက်မခံ။ သို့နှင့်ဆရာသည် အကြံတစ်ခုကို ကြံ၍ရသွား၏။ သူနာပြုများ၊ ဆရာဝန်များအလစ်တွင် ပီမိအနီးမှ လူနာတစ်ဦးစီ အကူအညီဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားသောကြိုးကို

ဖြုတ်ပစ်ထားသောဟူ၏။

ဆရာဝန်များ လာသောအခါ အံ့သြ၍မဆုံး ဖြစ်နေ၏။ ဆရာ အား မဖြုတ်သင့်ကြောင်း ပြောကြားကြ၏။ သို့သော် ကျွဲပြီးတိုသွား ကြဟန်တော့ မျက်နှာအခြေအနေက ဖော်ပြလျက်ပင်။ ဆရာဝန် များ၊ သူနာပြုများသည် ဆရာ၏အနာကို အသစ်ပြုပြင်၍ ကုသကြ ပြန်၏။ ဆရာသည် ယင်းသို့ ကြာရှည်စွာ ဆေးရုံ၌ နေရသည်ကို စိတ်မရှည်လှပေ။ သို့သော် အောင့်အည်း၍ နေရသည်သာ။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဆေးရုံသို့လာရောက်၍ စာရေးဆရာစုံ မိတ် ဆွေသင်္ဂဟအပေါင်းတို့သည် မေးမြန်းကြ၏။ ဆရာ၏တပည့်အချို့တို့ ကလည်း ဆရာအား အစားအသောက်မျိုးစုံကို အလိုရှိသမျှ ထောက်ပံ့ မည်ဟု ပြောလာကြ၏။ ဆရာက လက်မခံ။ ဆရာသည် ဝေဒနာ ကြာရှည်လာသဖြင့် စိတ်ကိုလျှော့လိုက်သည်။ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်း၍ လာ၏။ စိတ်မချမ်းသာတော့ပေ။ လာ၍မေးကြသမျှ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို လည်း အားပျက်စကားသာ ပြောတော့၏။ ဝိုင်း၍အားပေးကြရ၏။

တစ်နေ့တွင် ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်က ဆရာ၏ခုတင် စွန်းတွင် တင်ပါးလွဲချ၍ ထိုင်နေသည်။ ဆရာအား အားပေးစကား ပြော၏။ အခြားထွေရာလေးပါး ဆရာစိတ်ချမ်းသာမည့် စကားများကို ရှာဖွေ၍ အေးအေးဆေးဆေး ပြောနေ၏။ သူတို့နှစ်ဦး စကားလက်ဆုံ ကျနေသည်မှာ အတော်ကြာ၍သွား၏။ ဆေးရုံ၏ ဧည့်သည်ချိန် ကုန်လုနီးပါးဖြစ်၍ အချို့ဧည့်သည်တို့သည်ပင် အပြင်ဘက်သို့ ထွက် သွားစ ပြုကြလေပြီ။ ဆရာဦးချစ်မောင်လည်း ပြန်ရန်ဟန်ပြင်၏။ ထိုအခါ ဆရာပီမိုးနင်းသည် အဘယ်အကြံအစည်စိတ်ကူး ပေါ်ပေါက် လာသည်မသိ ...

“ကိုချစ်မောင်ရေ... ပြန်တော့မလို့လား၊ ငါ့ခုတင်နံပါတ်

ကြည့်လိုက်စမ်းကွာ”

ဆရာသည် ဆေးရုံတက်၍ တစ်လခန့်ပင် ကြာနေသည် ဖြစ်ရာ မိမိခုတင်နံပါတ်ကို အကယ်ပင်မသိ၍ မမှတ်မိ၍ မေးသလော။ သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကို ဖော်ထုတ်လိုသောကြောင့် မေးသလော မမှန်းဆနိုင်ပါ။ ဤမျှ အချိန်ကြာစွာ နေရပေမင့် ဆရာက မိမိ၏ခုတင်နံပါတ်ကို ဂရုပြုချင်မှ ပြုမိပေလိမ့်မည်။ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိပါက သိမည်မဟုတ်။ ဆရာပီမိုးနင်း၏သဘောကို သိပြီးဖြစ်သော ဆရာဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်သည် ခုတင်နံပါတ်ကို ငုံ့၍ကြည့် လိုက်သည်။

“၁၉ ဆရာ”

ဦးချစ်မောင်က ဆရာပီမိုးနင်းဘက်သို့ လှည့်၍ပြောလေ သည်။

“အင်း... ၁၉ ဆိုရင်တော့ ငါသေမှာပဲဟေ့၊ မင်းတို့ စောင့် သာကြည့်နေပေတော့ကွာ”

ဆရာသည် ဗေဒင်ဆရာများ ဟောနေသည့်အလား မဆိုင်း မတွာဘဲ ပြောချလိုက်သည်။ တကယ်သိနေသော ဟန်ပန်လေသံမျိုးကို သုံး၍ ပြောချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟာ ဆရာ... ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့်၊ မဟုတ်တာ”

ဆရာဦးချစ်မောင်က လှမ်း၍ဟန်တား၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ... မယုံရင် မင်းတို့စောင့်ကြည့်ပေါ့”

ဆရာသည် အသံလေးလေးဖြင့် ပြောပြန်သည်။ ကြားရ သူအချို့နှင့် ဆရာဦးချစ်မောင်တို့မှာ အတော်ပင် စိတ်မချမ်းမသာဘဲ ဖြစ်ကြသည်။ ဝေဒနာကလည်း ခံစားရ၊ အသက်လည်း ကြီးပြီဆို တော့ သူထင်ရာသူပြောတာနှင့်တူပါတယ် ဟူ၍သာ ဆရာဦးချစ်မောင်

တို့လူစုသည် စိတ်ကိုဖြေရသည်။ တကယ်တော့ စိတ်မကောင်းခြင်း များစွာ ဖြစ်ကြလေသည်။

ယင်းသို့ ဆရာပီမိုးနင်းသည် ပြောပြီး၍ ၁၀ ရက်ခန့်အကြာ တွင် ဆရာ၏ရောဂါသည် ပို၍သည်းလာသည်။ အစာရေစာကိုလည်း ကောင်းစွာမမှီဝဲနိုင်သောအခြေသို့ ရောက်သွားသည်။ ဆရာဝန်များက လည်း ကြပ်မတ်ကုကြ၏။ ဆရာသည် မိမိကိုယ်ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ဖြစ်သည့်အလျောက် အခြားဆွေမျိုးသားချင်းများက မိမိအတွက် ပူဇော် သောကရောက်ပေမင့် ဆရာသည် မိမိအဖို့ မည်သို့မျှ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ကြောက်လန့်ခြင်း စသော အရိပ်အယောင်များ မပေါ်လွင်ချေ။ ဟန် ဆောင်၍ထားသလော။ မဟုတ်ပေ။ ဆရာသည် ဟန်ဆောင်တတ် သောလူစားမျိုးထဲက မဟုတ်ပေ။ အရင်းတိုင်းသာ လုပ်တတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာသည် အသက်အရွယ်ကလည်း ထောင့်လာသည် တစ် ကြောင်း၊ ဝေဒနာကလည်း ဆိုးဝါးလာသည်က တစ်ကြောင်း တစ်နေ့ တခြား အင်အားဆုတ်ယုတ်၍လာလေသည်။ ဝေဒနာ တိုး၍ တိုး၍ လာသဖြင့် သတိမေ့သွားသည်အထိ အခြေအနေမှာ ဆိုးဝါးလာတော့ သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆရာသည် တရားနုလုံးသွင်းလျက်နေသည်။ ဘုရားအာရုံ၊ တရားအာရုံနှင့်သာ နေသည်။ မေ့မောသွား၍ သတိရ လာသောအခါ သာမန်လူတို့ ပြုလုပ်ခဲ့သောအလုပ်တစ်ခုကို ဆရာ သည် ရဲဝံ့စွာ ဆောင်ရွက်သွားခဲ့သည်။

လူတို့သည် သေရမည်ကို ကြောက်ကြ၏။ ဤကား မှန်၏။ ဆရာသည်လည်း လူပင်။ သို့သော် ပညာဖြင့် သိမ်းဆည်း၍ မိမိ၏ စိတ်ငြိမ်းချမ်းရေးကို ပြုလုပ်လိုက်သည်။ အခြားကိစ္စ မဟုတ်ပေ။ ဆရာပီမိုးနင်းနှင့်အတူ ဆေးရုံသို့ တက်ရောက်၍ ဆေးကုသနေသော

ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဆရာ၏ခုတင်အနီးတွင် ရှိသည်။ ထိုရဟန်းတော် အား ဆရာသည် မိမိအား တရားပေးရန် လျှောက်ထားသည်။ ထိုအခါ ဆရာအား လာရောက်ကြည့်ရှုမေးမြန်းကြသော ဆွေမျိုးမိသင်္ဂဟများ မှာ အံ့သြ၍သွားကြသည်။ ဆရာက ထိုသူတို့ကို စိတ်မကောင်းမဖြစ်ရန် ဖျောင်းဖျာပြောဆိုသေး၏။ ဆရာသည် ရဟန်းတော်ထံ၌ ငါးပါးသီလ ယူသည်။ ရဟန်းတော်က တရားများဟောကြားသည်။ နောက် ရေစက်သွန်းချ အမျှဝေသည်။ အမျှပေးသည်။ သာဓုအနုမောဒနာ ခေါ် ကြသည်။ ဤသို့ ဆရာသည် မသေမီ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ သရဏဂုံ တင်၍သွားလေသည်။

သရဏဂုံတင်၍ နောက်တစ်နေ့တွင် ဆရာသည် လူမှန်းပင် မသိတော့ဟု ဆိုသည်။ အောက်စီဂျင်ဓာတ်ဘူးများဖြင့် တပ်ဆင်၍ ကုသကြရသည်။ သို့သော် ဆရာ၏အခြေအနေမှာ ပြန်လမ်းကို မမြင် နိုင်တော့ချေ။

အချိန်ကား ၁၃၀၁ ခု၊ နတ်တော်လဆုတ် ၁၂ ရက်နေ့ နံနက်ခင်းဖြစ်လေသည်။ နှင်းမြူတို့လည်း တဖွဲဖွဲကျဆင်း၍နေဆဲပင်။ ဆရာပီမိုးနင်း၏ ဝေဒနာသည်လည်း သည်း၍ သည်း၍ လာလေ သည်။ သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက်ပင်။ နေမင်းလည်း မိမိ၏အရှိန် ကို ပြင်းသည်ထက်ပြင်းအောင် အလင်းရောင်ကို ဖြန့်၍ပေးလေသည်။ ငွေနှင်းများလည်း နေရောင်ခြည်၏ဒဏ်ကြောင့် တဖြည်းဖြည်း ပြေး ကြလေကုန်ပြီ။ ဆရာပီမိုးနင်း၏ ဝေဒနာသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း လေး၍ လေး၍ လာလေပြီ။ ထိုနေ့နံနက် ၉ နာရီ မိနစ် ၂၀ အချိန်တည်း။ နေမင်းလည်း မြင့်၍ မြင့်၍ လာလေသည်။ ငွေနှင်းတို့ လည်း လွင့်၍ လွင့်၍ သွားလေသည်။ ဆရာပီမိုးနင်းသည်လည်း လောကဇာတ်ခုံမှ လွင့်၍ထွက်သွားလေပြီတကား။

ဆရာပီမိုးနင်း၏ ကြွင်းကျန်သောရုပ်ကလပ်ကို စာရေးဆရာ များနှင့် တပည့်တပန်းတို့က ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျထမ်း၍ ဆေးရုံကြီးမှ သရက်တောကျောင်းတိုက်အတွင်းရှိ ခလုပ်ကျောင်းသို့ သယ်ဆောင် လာကြသည်။ ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်၊ သိပ္ပံကျော်ထင် စသော ပုဂ္ဂိုလ်များက ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆောင်ရွက်ကြသည်ဆို၏။ ဒဂုန်ခင်ခင် လေးက ဆရာ၏ဈာပနကိစ္စတွင် ဒိုးသူကြီးအဖြစ် တာဝန်ယူ၍ ချက် ပြုတ်သည်ဟူ၏။ ခလုပ်ကျောင်းတွင် ဆရာပီမိုးနင်း၏ ဈာပနကို (၁၀) ရက်ထား၍ သိုက်မြိုက်စွာ သင်္ဂြိုဟ်ကြသတည်း။

သုံးဆယ်ထိန်တင်မြင့်၏

ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

စာရေးဆရာသုံးဆယ်ထိန်တင်မြင့်၏ အမည်အရင်းမှာ ဦးသောင်းရွှေဖြစ်သည်။ အဖ ဦးမောင်မဲ့ (သစ်တောအုပ်)၊ အမိ ဒေါ်သိန်းချစ် (ထိပ်တင်-တင်လေး) တို့မှ သုံးဆယ်မြို့တွင် ၁၉၃၂ခုနှစ် မတ်လ-၄ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ မွေးချင်းနှစ်ယောက်အနက် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

ပညာအရည်အချင်းမှာ B.A (မြန်မာစာ)၊ B.Ed ဘွဲ့ရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၅၄-ခုနှစ်မှ ၁၉၉၂ခုနှစ် အထိ အ. ထ. က(သုံးဆယ်)တွင် အထက်တန်း ပြဆရာအဖြစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်အတွင်း ၁၉၆၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် - ၁၃တွင် “သခင်မြနှင့်သူ၏ သခင်များ” ဆောင်းပါးဖြင့် စာပေ နယ်ပယ်သို့ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၁၉၆၆ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ၊ အမှတ်စဉ် (၂၄)မှစ၍ သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းတွင် “ပီမိုနင်း၏ ဘဝလေ့များ” ဆောင်းပါးများကို စဉ်ဆက်မပြတ်ရေးသားခဲ့သည်။ သွေးသောက်၊ ငွေတာရီ၊ မြဝတီ၊ ချယ်ရီ၊ လုံမလေး၊ နက္ခတ္တရောင်ခြည်၊ ဓမ္မရုပ်စုံ၊ မြတ်မင်္ဂလာစာစောင် စသောမဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ဆောင်းပါးများစွာကို ဆက်လက်ရေးသားခဲ့သည်။

၁၉၉၂ခုနှစ်တွင် အ. ထ. က (သုံးဆယ်)မှ အထက်တန်းပြဆရာဘဝနှင့် အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။ ၂၀၀၄ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၃ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန် ခဲ့သည်။ ဇနီးသည်အမည်မှာ ဒေါ်ထားထားရီ ဖြစ်ပြီး သားသမီးသုံးဦး ထွန်းကားကျန်ရစ်ခဲ့သည်။